

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 10, 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 10, 11, 12, 13
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ການດຳເນີນຊີວິດແບບຄຣິສຕຽນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຢາໂກໂບ ບົດທີ 1

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ຢາໂກໂບ ບົດທີ 1

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແມ່ນຕ້ອງສະແດງອອກໃນການກະທຳຂອງຊີວິດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາໄດ້ສະແດງຊີວິດຄຣິສຕຽນອອກ ໃນຊີວິດປະຈຳວັນແລ້ວບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິສູດຄວາມຈິງວ່າ ການສະແດງອອກຂອງເຮົາແມ່ນຊີວິດຄຣິສຕຽນຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຄຳນຳ

ຫລາຍປີຜ່ານມາ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນອາຈານຄົນນຶ່ງກ່າວເຖິງຜູ້ຍິງທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງລາວວ່າ ຕໍາຣວດໄດ້ພົບສິບຂອງຜູ້ຍິງ ຄົນນັ້ນທີ່ບ້ານຂອງລາວເອງ. ອາຈານກໍຮີບໄປທັນທີ ເພາະວ່າຫລາຍວັນແລ້ວທີ່ບໍ່ໄດ້ຍິນຂ່າວຈາກລາວ. ເມື່ອໄປເຖິງແລ້ວຕໍາ ຣວດຄົນນຶ່ງທີ່ກຳລັງທຳການສືບສວນຢູ່ ກໍພົບແກ້ວຢາຢູ່ປະມານ 75 ຊະນິດ ທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້. ລາວໄດ້ໄປພົບທ່ານໝໍເປັນປະຈຳ, ທ່ານໝໍກໍສັ່ງຢາໃຫ້ລາວທຸກຄັ້ງ. ແຕ່ເວລາເອົາຢາມາແລ້ວລາວບໍ່ຍອມກິນ. ລາວກາຍເປັນຜູ້ສະສົມຢາ. ໃນບົດທຳອິດຂອງຢາໂກໂບນີ້, ພວກເຮົາຈະມາເວົ້ານຳກັນກ່ຽວກັບການອ່ານພຣະຄຳພີ ແຕ່ບໍ່ມີການກະທຳ. ການກະທຳຢ່າງນັ້ນແມ່ນການກະ ທຳຂອງຄົນໂງ່ ແລະກໍທຳໃຫ້ເສັຍຊີວິດໄປ ເໝືອນຜູ້ຍິງທີ່ສະສົມຢາແຕ່ບໍ່ຍອມກິນຢາ.

1. ຈາກຄວາມສົງສັຍກາຍມາເປັນຄວາມເຊື່ອ: (ຢາໂກໂບ 1:1)

ຢາໂກໂບ, ອ້າຍນ້ອງຕ່າງໆພໍ້ກັບພຣະເຢຊູ, ຖ້າເບິ່ງຄັກໆແລ້ວ ແມ່ນຜູ້ຂຽນຈິດໝາຍສະບັບນີ້. ຢາໂກໂບ ເປັນຜູ້ນຶ່ງໃນຈຳນວນ ນ້ອງຊາຍຂອງພຣະເຢຊູໃນມາຣະໂກ 6:3. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອພຣະເຢຊູ, ແຕ່ວ່າຫລັງຈາກການຄົ້ນພຣະຊົນແລ້ວ, ພຣະເຢຊູໄດ້ ປາກົດຕົວແກ່ເພິ່ນ ແລ້ວເພິ່ນຈຶ່ງມີຄວາມເຊື່ອ (1ໂກຣິນໂທ 15:7)

ໂປໂລກໍໄດ້ກ່າວເຖິງເພິ່ນວ່າເປັນນ້ອງຊາຍຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (ຄາລາເຕັຍ 1:19) ແລະກໍຍັງກ່າວ ເຖິງການເປັນຜູ້ນຳໃນ ຄຣິສຕະຈັກອີກດ້ວຍ. (ຄາລາເຕັຍ 2:9; 12) ແລະກໍຍັງໄດ້ເຫັນວ່າເພິ່ນເປັນຜູ້ ນຳຢູ່ທີ່ເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍ (ກິຈການ 15:13)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຫັນປ່ຽນຫົວໃຈທີ່ມີຄວາມສົງສັຍໃຫ້ກັບກາຍມາເປັນຜູ້ທີ່ຖອມໃຈ ແລະກາຍມາເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງ ໃນນີ້ກໍມີ ຢາໂກໂບແລະໂປໂລດ້ວຍ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຢູ່ເໜືອພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້. ຢາໂກໂບບໍ່ແມ່ນແຕ່ເປັນນ້ອງຊາຍຂອງພຣະ ເຢຊູເທົ່ານັ້ນ ທ່ານຍັງເປັນຜູ້ຮ່ວມຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍ.

ຈົດໝາຍສະບັບນີ້ ແມ່ນຂຽນໄປເຖິງຄົນຍິວຄຣິສຕຽນທີ່ກະຈັດກະຈາຍຢູ່ທົ່ວໄປ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະເຊີນກັບການທ້າທາຍ ຫລາຍຢ່າງ, ປະເຊີນກັບການຖືກແບ່ງແຍກ, ປະເຊີນກັບຄວາມເຊື່ອຕ່າງໆ.

2. ຈົ່ງຍົດໝັ້ນ: (ຢາໂກໂບ 1:2-4)

ຄົນຍິວທັງຫລາຍໄດ້ພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກກໍເພາະວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຢູ່ຖ້າມກາງຄົນຕ່າງຊາດ. ການທ້າທາຍທີ່ໜັກໜ່ວງທີ່ສຸດກໍ ຄືການທ້າທາຍກັບຄົນຍິວດ້ວຍກັນ. ຄຣິສຕຽນທຸກວັນນີ້ກໍມີບັນຫາກັບຄົນ ຕົນເອງຫລາຍກວ່າຈະມີບັນຫາກັບຄົນພາຍນອກ.

ຂໍ້ 2, "ພື້ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍເອີຍ, ເມື່ອພວກທ່ານປະສົບການທົດລອງຕ່າງໆ ຈົ່ງຖືວ່າເປັນເຣື່ອງໜ້າຍິນດີທີ່ສຸດ" ການທົດລອງເປັນສິ່ງທີ່ຫລີກລຽງບໍ່ໄດ້. ພວກເຮົາອາດຈະພົບການທົດລອງແບບຕ່າງໆກັນໄປເຊັ່ນ: ຄວາມເຈັບປ່ວຍ, ການ ປະຕິເສດ, ຄວາມໂສກເສົ້າ, ການໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ, ການຫາເຣື່ອງຢ່າງແຮງ.... ການທົດລອງນີ້ ບໍ່ແມ່ນການລົງໂທດແຕ່ແມ່ນ ໂອກາດດີໃນການ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ຢາໂກໂບໝູນໃຈພວກເຮົາໃຫ້ຕ້ອນຮັບດ້ວຍຄວາມ ຍິນດີ. ຈົ່ງຍົດໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອ ເພື່ອຄວາມເຊື່ອຈະໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນສໍາເລັດແລະຄົບຖ້ວນ.

3. ເມື່ອຂາດສະຕິປັນຍາ: (ຢາໂກໂບ 1:5-8)

ຫລາຍຄັ້ງຄາວພວກເຮົາມັກຈະພົບກັບບັນຫາທີ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຄາດຄິດໃວ້ກ່ອນ. ເມື່ອສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເກີດຂຶ້ນ ມາພວກເຮົາຈະ ເຮັດຢ່າງໃດ? ຢາໂກໂບໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາວ່າໃຫ້ທູນຂໍສະຕິປັນຍາຈາກ ພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຢ່າສົງສັຍ.

ຢາໂກໂບໄດ້ອະທິບາຍເພີ່ມໃນ 3:13-18 ກ່ຽວກັບສະຕິປັນຍາວ່າມີ 2 ຢ່າງຄື:

1. ສະຕິປັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າ - ແມ່ນປັນຍາທີ່ສະແດງອອກໃນການປະພຶດດີ, ມີໃຈອ່ອນສຸພາບ, ມີຈິດໃຈອ່ອນ ນ້ອມຖອມຕົນ, ບໍ່ໜ້າຊີ້ໃຈຄິດ, ມັກສົງຄວາມ, ມີຄວາມເມດຕາ.
2. ສະຕິປັນຍາຈາກໂລກ- ແມ່ນປັນຍາທີ່ມີໃຈອິດສາຣິສຍາ, ມັກໃຫຍ່ໄຜ່ສູງໂອ້ອວດ, ກໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍແຕກພັກ ແຕກພວກ ປັນຍາຢ່າງນີ້ບໍ່ແມ່ນມາຈາກເບື້ອງເທິງ.

1) ຢ່າໂອ້ອວດໃນວັດຖຸສິ່ງຂອງ: (ຢາໂກໂບ 1:9-11)

ຄົນໃດທີ່ໂອ້ອວດໃນວັດຖຸສິ່ງຂອງ ພຣະຄັ້ມພິກ່າວວ່າຄົນນັ້ນເປັນຄົນໂງ່. ຢາໂກໂບຕັກເຕືອນພວກເຮົາວ່າ ຄຣິສຕຽນບໍ່ຄວນ ທີ່ຈະໂອ້ອວດໃນວັດຖຸສິ່ງຂອງ ເພາະວ່າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ແມ່ນສິ່ງຂອງທີ່ຢູ່ໄດ້ພຽງຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ. ເພິ່ນປຽບທຽບໃສ່ກັບດອກ ຫຍ້າແລະຄວາມງາມຂອງ ມັນຈະຫຼົງໄຫຼ່ໄປໃນເວລາອັນສັ້ນໆ.

2) ຈຶ່ງອິດທິນຕໍ່ການລ້ລວງ: (ຢາໂກໂບ 1:12-18)

ຊາຕານພະຍາຍາມທີ່ຈະຫລອກລວງພວກເຮົາ, ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາຫາກຫລົງກິນຫລອກລວງແລ້ວ ປາຍທາງກໍຄືຄວາມຕາຍ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຫລອກລວງຜູ້ໃດຈັກເທື່ອ. ຄົນທີ່ຖືກລ້ລວງນັ້ນແມ່ນກິເລດ ຕັນຫາໃນຕົວຂອງເຂົາເອງທີ່ຊັກນໍາເຂົາ. ເມື່ອມີຕັນ ຫາແລ້ວກໍຈະເຮັດບາບ ແລະເມື່ອມີບາບແລ້ວກໍ ຈະນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍ. ຢາໂກໂບເຕືອນວ່າ "ພື້ນອງທີ່ຮັກຂອງເຮົາເອີຍ, ຢ່າໄດ້ຫລົງຜິດໄປ. ການປະທານອັນດີທຸກຢ່າງ ແລະຂອງປະທານອັນດີເລີດທຸກຢ່າງຍ່ອມມາແຕ່ທາງເທິງ...(1:16-17) ຄຣິສຕຽນຕ້ອງຢູ່ຫ່າງໆ ຈາກການຫລອກລວງ. ພຣະເຢຊູສອນພວກເຮົາ ໃຫ້ພວກເຮົາອະທິຖານຢູ່ເລື້ອຍໆ ເພື່ອພວກເຮົາຈະ ບໍ່ໄດ້ຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງການລ້ລວງ.

3) ຄໍາສັ່ງຂອງໝໍຈະບໍ່ເປັນປໂຢດອັນໃດເລີຍ, ຖ້າພວກເຮົາຫາກບໍ່ກິນຢາ: (ຢາໂກໂບ 1:19-27)

ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນກົດບັນຍັດແຫ່ງເສຣີພາບ. ຊີວິດຈະມີ: ເອກຣາດ, ເສຣີພາບ, ການໃຫ້ອະພິຍ. ກົດບັນຍັດຫລື ຣະບຽບອັນໃດກໍຕາມຈະບໍ່ມີຜົນປໂຢດຫຍັງໝົດຖ້າພວກເຮົາຫາກບໍ່ປະຕິບັດ.

ພວກເຮົາທັງຫລາຍຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍ. ແຂ່ງຂັນກັນສ້າງຊື່ສຽງ, ແຂ່ງຂັນກັນສ້າງອາວຸດ, ແຂ່ງຂັນກັນສ້າງ ວັດຖຸ ເພື່ອຫລອກລວງມະນຸດໃຫ້ຫລົງທາງຈາກພຣະເຈົ້າ. ການຍ້ານລິ້ນຍ້ານເຫລືອ, ການອິດສາບັງບຽດເກີດຂຶ້ນທຸກມຸມທຸກ ແຈ ເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນຕົກເປັນເຫຍື່ອສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ເຮັດຢ່າງໃດພວກເຮົາຈຶ່ງຈະຫລີກລ້ຽງຈາກອໍານາດຂອງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້? (1)ຖ່ອມຕົວແລ້ວເຂົ້າ ມາຫາພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ (2)ສແວງຫາພຣະເຈົ້າ (2ຕີໂມທຽວ 3:16)

ຂໍ້ 22 "ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງກາຍເປັນຜູ້ຂັບຕາມພຣະທັມນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເປັນແຕ່ພຽງຜູ້ໄດ້ຍິນເທົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງເປັນການລ້ລວງຕົນ ເອງ" ພຣະຄໍາພີໄດ້ຍົກຕົວຢ່າງເຖິງຄົນທີ່ໄດ້ຟັງແລ້ວແຕ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມ ປຽບເໝືອນຄົນທີ່ແຍງກະຈົກແລ້ວກໍລິມໄປວ່າໜ້າ ຂອງຕົນເອງເປັນແນວໃດ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ປະພຶດປະຕິບັດຕາມ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະມີຄວາມສຸກ.

ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຄິດວ່າຕົນເອງເປັນຄົນມີສິນທັມແລະບໍ່ໄດ້ທ້າມລິ້ນຂອງຕົນ ແຕ່ລ້ລວງຕົນເອງ ສິລທັມ ຂອງຄົນນັ້ນກໍບໍ່ມີປໂຢດ. ສິລທັມທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າຄືຊ່ວຍເຫລືອ ຄົນທີ່ຂັດສົນ ແລະຄົນທີ່ຈໍາເປັນທີ່ສຸດ. (1:26-27)

ຄໍາແນະນໍາແລະພາກປະຕິບັດ

ຢາໂກໂບກ່າວເຖິງຫລາຍຢ່າງໃນບົດທີ 1 ນີ້ - ການທົດລອງ, ສະຕິປັນຍາ, ການຖ່ອມຕົວ, ຄວາມຮັ່ງມີ, ການ

ຫລອກ ລວງການເວົ້າ.....ເມື່ອເບິ່ງແລ້ວຈະເຫັນໄດ້ວ່າຄົນທີ່ເຊື່ອນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເວົ້າເກັ່ງ, ສອນເກັ່ງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຄົນທີ່ມີ ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນ ແມ່ນຄົນທີ່ສໍາແດງຊີວິດຕົວຈິງທາງດ້ານການປະຕິບັດ.

ຄໍາຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການທົດລອງໃນຂໍ້ 2 ແລະ ການຫລອກລວງ ຢູ່ໃນຂໍ້ 13?
2. ການເນັ້ນໜັກຂອງຢາໂກໂບກຽວກັບການປະຕິບັດ ແລະຄໍາສອນຂອງໂປໂລມີການຂັດແຍ້ງກັນບໍ່ ທີ່ສອນວ່າເຊື່ອພຣະ
 ເຢຊູພຽງເທົ່ານັ້ນ?
3. ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານປະຕິບັດກັບຄົນທຸກຍາກ ແລະຄົນທີ່ຮັ່ງມີ ແຕກຕ່າງກັນບໍ່?
4. ທ່ານເຄີຍໄດ້ປະກອບສ່ວນໃນການປ່າວປະກາດໃນເຂດຂອງທ່ານບໍ່?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ຖ້າເຈົ້າເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ແທ້ຈິງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຢາໂກໂບ ບົດທີ 2

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ຢາໂກໂບ ບົດທີ 2

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ແທນທີ່ຈະສະແດງອອກໃນການເຊື່ອສາສນາ, ຄຣິສຕຽນຄວນສະແດງອອກໃນການກະທຳດ້ວຍຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຕໍ່ມວນຊົນທົ່ວໄປ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມເຊື່ອທີ່ໃຊ້ການບໍ່ໄດ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະພິສູດເຖິງການກະທຳຂອງພວກເຮົາຕໍ່ມວນຊົນທົ່ວໄປກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອທີ່ພວກເຮົາ ມີຢູ່.

ຄຳນຳ

ຫລັງຈາກທີ່ຍານາງ ທີລລີ ແລະຄອບຄົວຂອງລາວໄດ້ກັບຈາກການໄປປ່າວປະກາດທີ່ປະເທດເກົາຫລີ ແລ້ວເພິ່ນແລະຄອບຄົວກໍຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຄົງຈະໃຊ້ເພິ່ນພາຍໃນປະເທດອີກ. ທີ່ເມືອງ ອາລິງຕັນ, ຮັດເທັກຊັສ, ເພິ່ນແລະໝູ່ກຳພາກັນເລີ້ມຕົ້ນປ່າວ ປະກາດອີກ.

ການປ່າວປະກາດທີ່ເມືອງອາລິງຕັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວໂດຍຄວາມເຊື່ອຂອງຍານາງ ທີລລີ ທີ່ຄຣິສຕະຈັກເພີສບັບຕິສ. ດ້ວຍ ການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ການປ່າວປະກາດທີ່ເມືອງອາລິງຕັນຈຶ່ງຍືນຢູ່ເຖິງປັດຈຸບັນນີ້.

ການປ່າວປະກາດທີ່ເມືອງອາລິງຕັນໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່? ໃນປີ 2009.

- ນະມັສການ 294 ຄັ້ງ ສະເລ່ຍຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ 4200 ; ມີຜູ້ຕັດສິນໃຈຮັບເຊື່ອ 140 ຄົນ
- ຮຽນພຣະຄຳພີຕາມບ້ານ, ຕາມອາພາດເມັນ, ຕາມໂມບິລໂຮມ ແລະສະຖານທີ່ຕ່າງໆຕາມທີ່ມີໂອກາດ.
- ຊ່ວຍເຫລືອເດັກນັກຮຽນ ຫລັງຈາກເລີກໂຮງຮຽນ 1126 ຄັ້ງ
- ຊ່ວຍເຫລືອງານດ້ານສັງຄົມ 6959 ຄັ້ງ, ພາໄປກວດແຂ້ວ, ໄປພົບແພດ, ແລະຍົກຍ້າຍຕ່າງໆ 33285 ຄັ້ງ.

ຄຣິສຕະຈັກອາລິງຕັນ, ຮັດເທັກຊັສເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃນການທຳງານຂອງພຣະເຈົ້າແລະກໍຍັງເປັນການສະແດງເຖິງ ຄວາມເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງ.

1. ຄວາມບາບຂອງການລຳອຽງ: (ຢາໂກໂບ 2:1-7)

ຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູ, ພິເສດແລ້ວແມ່ນບົດເທສນາຢູ່ເທິງພູເຂົາ (ມັດທາຍ 5-7), ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນໃນບົດ

ຮຽນນີ້. ພຣະເຢຊູ ແລະ ຢາໂກໂບ ໄດ້ຄິດເຖິງຄົນທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ເຫັນຄຸນຄ່າເທົ່າທຽມກັນ ພ້ອມທັງພຣະພອນກໍ ໄດ້ຮັບເໝືອນກັນ. (ມັດທາຍ 5:3). ພວກເພິ່ນໄດ້ສອນເຖິງ

ຄວາມຊອບທັມທີ່ແທ້ຈິງ ຊຶ່ງເປັນຄວາມຊອບທັມທີ່ພວກນັກສາສນາທໍາກັນ. (ມັດທາຍ5:20).

ພຣະຄັມພິບອກວ່າ

ຢ່າ ລໍາອຽງ ແຕ່ກໍຍັງມີຫລາຍໂບດທີ່ຍັງຈໍາແນກແຍກແຍະ. ການນຸ່ງຖື, ການດໍາອົງຊີວິດ, ການທໍາງານ ຍັງ ມັກເຫັນຢູ່ທົ່ວໄປ, ບາງຄັ້ງກໍຍັງເຫັນຈາກຕົວອາຈານເອງ ຖ້າເຫັນຄົນທີ່ນຸ່ງເຄື່ອງບໍ່ງາມແດ່ ກໍບໍ່ຢາກໄປໄກ້. ຖ້າເຫັນຄົນທີ່ນຸ່ງເຄື່ອງງາມໆ ກໍມັກ ຈະເຊີນໃຫ້ນັ່ງທາງໜ້າ ເວົ້າຈາຕ້ອນຮັບອ່ອນຫວານ ເຊື້ອເຊີນໃຫ້ເປັນ ສະມາຊິກຢ່າງໄວວາ. ນີ້ແມ່ນການສະແດງອອກຂອງ ຄວາມເປັນຄົນໜ້າໄຫວ້ຫລັງຫລອກ.

ຢາໂກໂບຕັກເຕືອນພີ່ນ້ອງທີ່ຢູ່ໃນອົງພຣະຄຣິດວ່າ "ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກຄົນຍາກຈົນໃນໂລກນີ້ໃຫ້ ກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີໃນ ຄວາມເຊື່ອແລະໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບແຜ່ນດິນ ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງສັນຍາໄວ້ວ່າຈະປະທານ ໃຫ້ແກ່ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັກພຣະອົງ" (2:5)

ເມື່ອກ່າວເຖິງຄຣິສຕະຈັກແລ້ວ, ຄົນທຸກມີຈໍານວນຫລາຍກວ່າຄົນຮັ່ງມີ, ຄໍາວ່າທຸກ ແມ່ນຂາດເຂີນ ຝ່າຍພຣະວິນຍານ. ໃນ ມັດທາຍ 5:3 "ຜູ້ໃດທີ່ຍາກຈົນຝ່າຍຈິດວິນຍານກໍເປັນສຸກ ເພາະວ່າແຜ່ນດິນ ສວັນ ເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ" ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ທີ່ຂາດ ເຂີນຈະຫົວກະຫາຍ, ຜູ້ນັ້ນຈະເອົາໃຈໃສ່ໃນການ ຕ້ອນຮັບ ເອົາພຣະທັມ, ຮັບຜິດຊອບໃນຄວາມພື້ນທີ່ຕົນເອງມີ, ຕັ້ງໃຈຮັບ ໃຊ້ຢູ່ຕະຫລອດເວລາ.

2. ບັນຍັດຂໍ້ໃຫຍ່: (ຢາໂກໂບ 2:8-13)

ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ຈໍາເປັນຕ້ອງປະຕິບັດບັນຍັດຂໍ້ໃຫຍ່ນີ້ໃຫ້ໄດ້. "ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນ ເອງ" ເປັນບັນຍັດ ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນພຣະຄັມພິ, ເປັນບັນຍັດຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.

ໂປໂລ: "ຢ່າເຮັດສິ່ງໃດໃນທາງຊົງດີຫລືຖີດີກັນ ແຕ່ຈົ່ງຖ່ອມໃຈລົງຖືວ່າຄົນອື່ນດີກວ່າຕົນ" (ພິລິບປອຍ 2:3-4)

ພຣະເຢຊູ: "ເຮົາໃຫ້ບັນຍັດໃໝ່ໄວ້ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ ຄືໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັກກັນແລະກັນ ເຮົາຮັກເຈົ້າທັງ ຫລາຍ ມາແລ້ວຢ່າງໃດ ພວກເຈົ້າຈົ່ງຮັກກັນແລະກັນດ້ວຍຢ່າງນັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າທັງຫລາຍມີຄວາມຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ຄົນທັງປວງກໍຈະ ໄດ້ຮູ້ວ່າເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນສາວິກຂອງເຮົາ." (ໂຍຮັນ 13:34-35)

ການລໍາອຽງແມ່ນການກະທໍາບາບ. ການປະຕິບັດພຣະບັນຍັດກໍຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ຄົບຖ້ວນ ຖ້າເຮົາ ຫາກ ຂາດຂໍ້ໃດຂໍ້ນຶ່ງເຮົາ ຜິດທັງໝົດ. ເຮົາບໍ່ຄວນຈະເລືອກເອົາຂໍ້ທີ່ເຮົາມັກແລ້ວນໍາມາປະຕິບັດ ສ່ວນຂໍ້ທີ່ບໍ່ມັກ ແມ່ນບໍ່ກ່າວເຖິງເລີຍ. ຢ່າງນີ້ກໍແມ່ນ ການລໍາອຽງ.

3. ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ການປະຕິບັດ: (ຢາໂກໂບ 2:14-26)

ປຶ້ມຂອງທ່ານ ຈັກ ໂຄລຊັນ ໄດ້ກ່າວໃນຕອນນຶ່ງວ່າ "ສາສານາກຳລັງມີບາດກ້າວອັນດີ, ມີຄົນຕັດສິນໃຈ ເຊື່ອຫລາຍຂຶ້ນ" ທ່ານໂຄລຊັນ ໄດ້ຖືກສຳພາດໂດຍນັກຂ່າວໂຮນລັງວ່າ: "ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານ ປຶ້ມຂອງ ທ່ານຊຶ່ງວ່າ ຄົນອະເມຣິກັນໄດ້ພາກັນ ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ ແລະກໍບັງເກີດໃໝ່ເປັນຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍ.... ແຕ່ພວກເຮົາກໍຍັງພົບວ່າ ການທຳແທ້ງຍັງເພີ່ມຈຳ ນວນຂຶ້ນຢູ່ເລື້ອຍໆ, ບັນຫາ ຄອບຄົວກໍເພີ່ມຂຶ້ນ, ຄະດີຂ້າກັນ-ຂົ່ມຂືນ-ປຸ້ນຈີ້ ກໍຍັງເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ທ່ານເວົ້າໄດ້ຢ່າງ ໃດວ່າ ມີຫລາຍຄົນໄດ້ບັງເກີດໃໝ່ ທັງໆທີ່ສັງຄົມຍັງເປີ້ເປື້ອນຢູ່?"

ທີ່ວ່າໂລກເຫັນວ່າປະເທດອະເມຣິກາເປັນປະເທດຄຣິສຕຽນ. ແຕ່ວ່າການກະທຳແລ້ວ ບໍ່ປະຕິບັດເໝືອນຄຣິສຕຽນ. ເມື່ອເປັນ ດັ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ການປ່າວປະກາດຊັກຊ້າຫລືວ່າຢຸດຊະງັກ. ຢາໂກໂບສອນຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີ ການປະຕິບັດແມ່ນ ຄວາມເຊື່ອທີ່ຕາຍແລ້ວ. ຖ້າພຣະເຢຊູຢູ່ໃນຕົວເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ ພວກເຮົາຕ້ອງມີຄຸນລັກສນະເໝືອນພຣະອົງ.

ຖ້າທ່ານຢາກຮູ້ຈັກທັມຊາດທີ່ແທ້ຈິງຂອງໝາ ໃຫ້ເອົາແມວໄປວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າຂອງມັນ. ຖ້າທ່ານຢາກ ຮູ້ວ່າຜູ້ ໃດມີຄວາມເຊື່ອ ທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ເບິ່ງການກະທຳຂອງເຂົາ ເວລາເຫັນຄົນຕ້ອງການໆຊ່ວຍເຫລືອ ເຂົາຈະເຮັດ ຢ່າງໃດ.

ຢາໂກໂບກ່າວເຖິງຄວາມເຊື່ອອີກວ່າ "ຝ່າຍພວກເຈົ້າກໍເຊື່ອຕົວວ່າມີພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວນັ້ນກໍດີຢູ່ແລ້ວ ສ່ວນຜີຮ້າຍກໍເຊື່ອ ເໝືອນກັນ ແລະຢ້ານຈົນຕົວສັ້ນ" (2:19)

ອັບຣາຮາມມີຄວາມເຊື່ອເພິ່ນໄດ້ຖວາຍລູກຊາຍໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາ (ປຖກ. 22). ນາງຮາຣາບເປັນໂສເພນີ ແຕ່ມີຄວາມເຊື່ອ ໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອນັກສືບສອດແນມຊາວເຮັບເຮີ 2 ຄົນ. (ໂຢຊວຍ 2) **ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ຕ້ອງມີການປະຕິບັດ.**

ມັດທາຍ 25:31-46 ພຣະເຢຊູໄດ້ອະທິບາຍເຖິງການແຍກແກະແລະແບ້ອອກຈາກກັນ. ນີ້ພຣະອົງກໍໝາຍ ຄວາມວ່າ ຄວາມ ເຊື່ອຈິງແລະຄວາມເຊື່ອປອມ. ອັບຣາຮາມກະທຳໄປບໍ່ແມ່ນເຮັດໃຫ້ຖືກນ້ຳພຣະທັຍພຣະ ເຈົ້າແຕ່ເພິ່ນເຮັດໄປເພາະຄວາມ ເຊື່ອ.

ຄວາມຫມາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ໃນຢາໂກໂບບົດທີ 2 ນີ້ ເຮົາຈະເຫັນຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະແຈ້ງວ່າຄືອັນໃດ. "ຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີ ການປະຕິບັດກໍບໍ່ມີ ປໂຍດ." (2:20) "ຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດກໍເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ຕາຍແລ້ວ." (2:26)

ຄໍາຖາມ:

1. ຕົວຢ່າງທີ່ທ່ານມັກຫລາຍທີ່ສຸດໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານຄືອັນໃດ?
2. ແມ່ນຫຍັງຄື "ບັນຍັດຂໍ້ໃຫຍ່" ທີ່ຄົບຖ້ວນ (ຢາໂກໂບ 2:8). ຂໍ້ນີ້ກ່ຽວພັນກັບພຣະບັນຍັດ 10 ປະການບໍ່?
3. ອ່ານ ໂຣມ 1:17 ແລະອ່ານ ຢາໂກໂບ 2:24 ສິນທະນາ
4. ຍັງມີຄົນທີ່ທ່ານບໍ່ຢາກໃຫ້ເຂົາມານະມັສການກັບຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານຢູ່ບໍ່?
5. ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນແມ່ນພວກໃດ? ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ທ່ານຈະແບ່ງປັນຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນໂຣມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ຄໍາເວົ້າສະແດງອອກເຖິງຄວາມເຊື່ອ-ຫລືບໍ່ສະແດງອອກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຢາໂກໂບ 3:1-12

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ຢາໂກໂບ 3:1-12

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄໍາເວົ້າມີພລັງແລະການຮັບໃຊ້ກໍເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງຄວາມເຊື່ອ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຄໍາເວົ້າຂອງທ່ານໄດ້ສຳແດງອອກເຖິງຄວາມເຊື່ອຫລືບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຄໍາເວົ້າແລະຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ.

ຄຳນຳ

ໃນບົດທີ 2 ຢາໂກໂບເຖິງການລຳອຽງ ເພາະການລຳອຽງແມ່ນການກະທຳບາບ. ແລະເພິ່ນກໍຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມເຊື່ອແລະ ການປະຕິບັດ, ຊຶ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບຄວາມສຸກ. (2:14-26) ຫລັງຈາກນັ້ນເພິ່ນກໍໄດ້ທັນມາເວົ້າເຖິງເຮືອງການເວົ້າ ຊຶ່ງເວລາເປີດຫົວຂໍ້ຈົດໝາຍໃນບົດທີ 1 ເພິ່ນກໍໄດ້ກ່າວເຖິງໜ້ອຍໜຶ່ງ. (1:26) ແລະ (1:19) ເປັນຄຳເຕືອນສຳລັບຄວາມສຸກ ທຸກຄົນ "ຈິ່ງໄວໃນການຟັງ ຈິ່ງຊຳໃນການເວົ້າ." ໃນວັນນີ້ ພວກເຮົາຈະມາຮຽນຮູ້ດ້ວຍກັນໃນຄຳເຕືອນຂອງ ຢາໂກໂບ, ເພິ່ນ ຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄຣູສອນເພາະ ຄຣູສອນເປັນສູນກາງຂອງການເວົ້າ. ຖ້າຈະເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ ຢາໂກໂບໄດ້ຍົກກະຈົກຂຶ້ນ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພວກເຮົາ ທັງຄຣູສອນແລະຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທຸກຄົນ. ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນຕົວຂອງພວກເຮົາເອງ.

1. ອັນຕະລາຍໃນການສອນ: (ຢາໂກໂບ 3:1-2)

ເມື່ອຢາໂກໂບເລີ່ມຕົ້ນບົດທີ 3 ພວກເຮົາກໍຮູ້ໄດ້ທັນທີໂລດວ່າ ຈົດໝາຍຂອງເພິ່ນແມ່ນຂຽນເຖິງ ພື້ນື່ງທີ່ຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບ. ຄຳວ່າ "ພື້ນື່ງ" ແມ່ນຈຳນວນຫລາຍ. ເມື່ອພວກເຮົາຮຽນຕໍ່ໄປໃນຈົດໝາຍ ສະບັບນີ້ເພິ່ນຈະກ່າວວ່າ "ພວກເຮົາ." ຢ່າພາ ກັນເປັນອາຈານຫລາຍຄົນ, ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາ ບໍ່ຕ້ອງການຄຣູສອນ ບໍ່ຕ້ອງການອາຈານ. ແຕ່ເພິ່ນຢາກບອກ ເຖິງອັນຕະລາຍຂອງການເວົ້າແມ່ນເວົ້າຢ່າງບໍ່ຖືກເບົ້າ ບໍ່ຄົ້ນຄວ້າບົດຮຽນ. ຈະເປັນຄຣູສອນນັ້ນຕ້ອງຄົ້ນຄວ້າການເວົ້າອອກ ໄປກໍຈິ່ງຈະແຈ້ງ, ເວົ້າຢ່າງແມ່ນຢ່າ.

ຫລາຍຄົນອາດຈະຖາມວ່າ ຢາໂກໂບມີເປົ້າໝາຍຂຽນຈົດໝາຍນີ້ເຖິງໃຜກັນແທ້. ກໍອາດຈະຂຽນໄປຫາຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທັງ ຫລາຍ ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ທັນເປັນຄຣູສອນ ຫລືບາງທີ່ກໍອາດຈະຂຽນໄປເຖິງຄຣູສອນທີ່ກຳລັງສິດສອນຢູ່. ຫລືບາງເທື່ອເພິ່ນອາດຈະໄດ້ສັງ ເກດເຫັນຄຣູສອນ ແລະກໍເວົ້າໄປແບບບໍ່ມີຈຸດໝາຍປາຍທາງ. ເພິ່ນຍັງເນັ້ນໜັກເຖິງການລົງໂທດໃນການສອນຜິດ ຜູ້ນັ້ນ ຈະໄດ້ຮັບໂທດຫລາຍເທົ່າ.

ຢາໂກໂບນັບຕົວເອງເຂົ້າສ່ວນໃນການເປັນຄຣູສອນ, ເພິ່ນກ່າວວ່າຖ້າຜູ້ໃດຫາກບໍ່ຜິດທາງວາຈາຜູ້ ນັ້ນກໍເປັນຄົນດີຮອບຄອບ ແລ້ວ ແລະສາມາດບັງຄັບທັງຕົວໄວ້ໄດ້. ໃນຂະນະທີ່ຂຽນຈົດໝາຍນີ້ ຄຣູບາງຄົນກໍຂາດສະຕິ, ຄຸມຕົວເອງບໍ່ຢູ່ ບໍ່ອຍໃຫ້ຄໍາ ເວົ້າທີ່ບໍ່ເໝາະສົມອອກມາ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ ຄຣູກໍ ເລີຍກາຍເປັນຄົນສອງໜ້າ "ໜ້າເນື້ອ ໃຈເສືອ" ຫລືອີກຄໍານຶ່ງກໍອາດເວົ້າ ໄດ້ວ່າ "ໜ້າໄຫວ້ຫລັງຫລອກ" ບາງທີກໍສອນອອກນອກກົດເກນ ສອນຕາມໃຈຕົວເອງ ບໍ່ຍອມຮຽນຈາກຜູ້ອື່ນການສອນກໍ ເລີຍຜິດພ້ຽນໄປ.

2. ອໍານາດຂອງລິ້ນ: (ຢາໂກໂບ 3:3-9)

ຢາໂກໂບ 3:3-4 ເຮົາເຫັນຢູ່ສອງຕົວຢ່າງທີ່ປຽບທຽບກັບລິ້ນ. (1) ມ້າເປັນສັດໃຫຍ່ສົມຄວນ (3:3) ແຕ່ຄົນຂີ່ມ້າຈະໃຊ້ບັງທຽນ ໃສ່ ປາກຂອງມັນເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ມັນໄປຖືກທາງໄດ້. ເໝືອນກັບຄໍາເວົ້າ ໜ້ອຍດຽວຂອງຄຣູ ສາມາດເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນທັງຫ້ອງຕ້ອງຂຽນສະດຸດກໍມີ. (2) ເຮືອກໍເປັນອີກສິ່ງນຶ່ງທີ່ໃຫຍ່ ແຕ່ໄມ້ໂທມທ້າຍ (ໃບພັດ) ນ້ອຍໆ ກໍຍັງສາມາດບັງຄັບເຮືອໃຫ້ໄປຖືກທິດທາງໄດ້. (3:4)

ການສົມທຽບບັງທຽນໃສ່ປາກມ້າແລະໄມ້ໂທມທ້າຍຂອງເຮືອ ກໍເໝືອນກັນກັບລິ້ນນ້ອຍໆທີ່ຢູ່ໃນປາກຂອງມະນຸດກໍສາມາດ ທໍາລາຍຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດໄດ້. ລິ້ນເປັນອະວັຍຍະວະນ້ອຍໆ ແລະເວົ້າອວດອ້າງເຮືອໆໃຫຍ່ໆ (3:5) ໄຟໜ້ອຍດຽວກໍສາ ມາດຈູດເຜົາປ່າກວ້າງໄດ້. ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ ຢາໂກໂບຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງລິ້ນທີ່ເປັນໄຟ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຕົວເຮົາຊົ່ວມົວໝອງ ແລະໄຟນີ້ກໍເປັນໄຟທີ່ຕິດມາຈາກນະຣົກ. (3:6)

ຢາໂກໂບກ່າວຕໍ່ໄປອີກວ່າສັດເດັຍຣະສານ ມະນຸດຍັງຈັບມາຝຶກແອບໄດ້ ແຕ່ລິ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ສຸດ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດ ຝຶກແອບໄດ້. ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເກີນຈະບັງຄັບໄດ້ ແລະເຕັມໄປດ້ວຍພິດຮ້າຍທີ່ເຮັດໃຫ້ຕາຍ. (3:7-8)

ຖ້າພວກເຮົາຫາກຫັນມາຫາທາງໂບດ, ພວກເຮົາໃຊ້ລິ້ນສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ, ແລະດ້ວຍລິ້ນອັນດຽວກັນນັ້ນ ພວກເຮົາຍັງບໍ່ອຍ ດໍາມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງຕາມພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ. (3:9)

3. ຄົນສອງລິ້ນ: (ຢາໂກໂບ 3:10-12)

ຢາໂກໂບຂໍຮ້ອງພວກເຮົາວ່າ "ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຂໍຢ່າໃຫ້ເກີດມີມາ." (3:10) ເພິ່ນຍັງໄດ້ເອີ້ນເຖິງພວກເຮົາທຸກຄົນວ່າ "ພິນ້ອງທັງ ຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ" ເພິ່ນບໍ່ເຄີຍປະປ່ອຍພວກເຮົາເລີຍ, ແລະຄໍາເຕືອນຂອງເພິ່ນ ກໍມາເຖິງພວກເຮົາທຸກຄົນ.

ນີ້ຄືຄໍາເຕືອນຂອງຢາໂກໂບ: ບໍ່ນໍ້າພູຈະໃຫ້ທັງນໍ້າຂົມແລະນໍ້າຫວານບໍ່ໄດ້; ຕົ້ນເດື່ອເທດຈະເກີດໝາກເປັນໝາກກອກບໍ່ ໄດ້; ເຄືອອະງຸ່ນຈະເກີດເປັນໝາກກອກເທດບໍ່ໄດ້; ບໍ່ນໍ້າເຄັມຈະເກີດເປັນນໍ້າຈົດບໍ່ໄດ້. (3:11-12)

ອົງພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໄວ້ໃນມັດທາຍ 15:18 "ແຕ່ສິ່ງທີ່ອອກມາຈາກປາກ ກໍອອກມາຈາກໃຈ ສິ່ງນັ້ນແຫລະ, ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດ ຊົ່ວມົວໝອງ" ເພາະຖ້າມີຄວາມຄິດຊົ່ວຮ້າຍ ການຊົ່ວຮ້າຍທັງປວງກໍຈະອອກມາ, ແລ້ວກໍຈະກະທຳການຊົ່ວຮ້າຍ. ຢາໂກໂບ ກ່າວເຖິງຄົນສອງໃຈວ່າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ແນ່ນອນແມ່ນແຕ່ ເສັ້ນທາງຂອງຕົນເອງກໍບໍ່ແນ່ນອນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຢ່າງໃດກໍຕາມທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອກໍເປັນຄຣູສອນກັນທຸກຄົນ. ພວກເຮົາສອນຄົນທີ່ຢູ່ຂ້າງໆເຮົາ ທາງຄຳເວົ້າແລະທາງການກະທຳ ດ້ວຍ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຮັບຮູ້ເຖິງອຳນາດຂອງຄຳເວົ້າ. ດ້ວຍຄຳເວົ້ານັ້ນແຫລະ ພວກເຮົາຈະສ້າງຂຶ້ນຫລືຈະມ້າງລົງ. ພວກເຮົາສາມາດເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູມີປະສິດທິພາບໄດ້ ໂດຍຄຳເວົ້າ ຫລືພວກເຮົາຈະທັບມ້າງການເປັນພະ ຍານຝ່າຍພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄຳເວົ້າ. ພວກເຮົາສາມາດສ້າງຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາໄດ້ໂດຍ ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາກໍສາມາດ ແບ່ງແຍກຄຣິສຕະຈັກໂດຍຄຳເວົ້າຂອງພວກເຮົາເຊັ່ນດຽວກັນ. ໃນວັນນີ້ ຕາມ ຄວາມເປັນຈິງແລ້ວຄຳເວົ້າຂອງທ່ານສຳແດງຄວາມເຊື່ອອອກມາຈາກສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈບໍ່?

ຄຳຖາມ:

1. ໃຫ້ຄິດເຖິງຄຳເວົ້າທີ່ສົດສອນພວກເຮົາມາແຕ່ນ້ອຍ, ຄຳເວົ້າທີ່ຫລໍ່ຫລອມພວກເຮົາມາໃຫ້ເປັນຄົນຢ່າງນີ້ ເປັນຫຍັງ ຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ຍັງຝັງໃຈເຮົາຢູ່?
2. ຄຳເວົ້າທີ່ເຮົາເວົ້າອອກມາທຸກຄັ້ງມີຄວາມສຳຄັນບໍ່? ຖ້າບໍ່ ເປັນຫຍັງ?
3. ຄຳຂຽນກັບຄຳເວົ້າອອກຈາກປາກອັນໃດມີພລັງກວ່າກັນ?
4. ເປັນຫຍັງລື້ນຈຶ່ງເປັນຈຸດສຳຄັນ ເພື່ອນຳມາສົດສອນ, ເປັນຫຍັງລື້ນຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜສາມາດສົດສອນໄດ້?
5. ຄຳເວົ້າປະເພດໃດ ທີ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທັງຫລາຍຄວນຈະສຳແດງອອກໃນທາງເຊື່ອ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ຢາກມີສັນຕິສຸກບໍ່? ເລີ່ມຕົ້ນໄດ້ດຽວນີ້

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ຢາໂກໂບ 3:13-4:12
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ຢາໂກໂບ 3:13-4:12
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ການເຫັນແກ່ຕົວແລະມີແຕ່ເອົາໃຈຕົນເອງເປັນເຫດກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຂັດແຍ້ງ ແລະກໍ່ເປັນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງຊາວຄຣິສະຕຽນ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ຫລາຍປານໃດພວກເຮົາຜູ້ເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຄວນຊອກທາງຮ່ວມປຸກສ້າງຮ່ວມກັບຊາວບ້ານທັງຫລາຍ ແທນທີ່ຈະແຍກຕົວເອງຢູ່ຄົນດຽວ ຫລືເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອບອກເຖິງການເຫັນແຕ່ຕົວ ແລະເອົາແຕ່ໃຈຕົວເອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊຶ່ງກໍ່ໃຫ້ມີຄວາມຂັດແຍ້ງເກີດຂຶ້ນກັບຄົນອື່ນໆ ແລະຄຣິສະຕຽນດ້ວຍກັນ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສະຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເລີ່ມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນເລືອກເອົາປັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າແທນທີ່ຈະເອົາຄວາມສລາດຂອງໂລກນີ້. ການທີ່ມີປັນຍາຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນເລີ່ມຈາກການຍອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະສ້າງສັນຕິສຸກຖ້າມາກາງຜູ້ທີ່ເຊື່ອນຳກັນ.

ຫລາຍປີມາແລ້ວມີການຂັດແຍ້ງຢ່າງຂົນຂຶ້ນໃນຄຣິສະຕະຈັກບັບຕິສ. ສິດຍາພິບານໄດ້ຍົກຍ້າຍໄປທີ່ອື່ນສະມາຊິກກໍພະຍາຍາມຢາກສ້າງໃຫ້ມີການເປັນນຳນຶ່ງໃຈດຽວຂຶ້ນ. ໃນທີ່ສຸດຄຣິສະຕະຈັກນັ້ນກໍໄດ້ຮັບພຣະພອນເພາະມີຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນໃໝ່ມາປະຈຳການຜູ້ນີ້ເຄີຍຮັບໃຊ້ໃນໂຮງພະຍາບານມາກ່ອນ. ອາຈານຄົນນີ້ມີຈິດໃຈອ່ອນໂຍນ, ສລາດ, ແລະເປັນຄົນມັກສັງເກດການ-ເພິ່ນໃຊ້ເວລາຮູ້ຈັກສະມາຊິກໃນຄຣິສະຕະຈັກ. ຫລັງຈາກອ້ອນວອນອະທິຖານແລະສແວງທາປັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຈຸດສຳຄັນທີ່ເປັນເຫດໃຫ້ແຕກແຍກ-ຄືໃນກອງປະຊຸມປະຈຳເດືອນ.

ສິດຍາພິບານຄົນນີ້ມີປັນຍາດີ ເພິ່ນໄດ້ຈັດໃຫ້ມີສິນມະຫາສນິດຂຶ້ນຫລັງຈາກກອງປະຊຸມປະຈຳເດືອນທຸກໆຄັ້ງ. ບໍ່ນານເທົ່າໃດກໍເຫັນວ່າການຂັດແຍ້ງກັນນັ້ນຄ່ອຍໆປ່ຽນແປງ ສະມາຊິກໃນຄຣິສະຕະຈັກຮູ້ວ່າພວກເຂົາຕ້ອງເຂົ້າຮ່ວມສິນມະຫາສນິດຫລັງກອງປະຊຸມປະຈຳເດືອນ ເພາະສິນມະຫາສນິດໄດ້ເນັ້ນເຖິງຄວາມເສັງສະລະ, ການຕາຍ, ແລະການຄືນມາຈາກຕາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະເປັນເວລາເວົ້າເຖິງອົງພຣະເຢຊູໃຫ້ອະພິຍຕໍ່ທຸກໆຄົນຜູ້ຍອມຮັບເອົາພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ. ໃນທີ່ສຸດ ຄຳສອນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຕົກລົງໃນຫູແລະກະຕຸ້ນຈິດໃຈຂອງຜູ້ມັກສ້າງບັນຫາ: ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດກາຍເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວຕໍ່ໄປອີກ ໃນເມື່ອອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຍອມຖວາຍພຣະອົງເອງເພື່ອພວກເຂົາ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນຄຣິສະຕະຈັກດຽວກັນແລະກິນເຂົ້າຈີ່ແລະຈອກນ້ອຍຮ່ວມກັນໄດ້ແນວໃດໃນເມື່ອມີຄວາມຂົນຂຶ້ນໃນຈິດໃຈຕໍ່ກັນ. ພວກເຂົາຈະໃຊ້ຄຳເວົ້າຍາບຊ້າຕໍ່ກັນໃນກອງປະຊຸມໄດ້ຢ່າງໃດໃນເມື່ອຮູ້ວ່າຫລັງຈາກນີ້ແລ້ວຈະໄດ້ສລອງເຖິງສິ່ງອົງພຣະຄຣິດເຈົ້າໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຂົາ. ອີກບ່ອນກໍເຫັນວ່າພວກເຂົາ

ມີຈິດໃຈດີຂຶ້ນ ກັບມີຄວາມສໍາພັນທະໄມຕຣີຕໍ່ກັນຢ່າງສັນອ້າຍນ້ອງໃນອົງພຣະຄຣິດ ພວກເຂົາກໍສາ ມາດຢູ່ຮ່ວມກັນໄດ້ຢ່າງສັນຕິສຸກໃນຄຣິສຕະຈັກດຽວກັນ.

ໃນຕອນຕົ້ນຂອງບົດ 3 ໃນປຶ້ມຢາໂກໂບ ໄດ້ເວົ້າເຖິງພະລັງຂອງຄໍາເວົ້າ ແລະສະພາບຂອງຈິດໃຈ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງບົດນີ້ໃນປຶ້ມຢາໂກໂບ ເຫັນວ່າມີການຫັນປ່ຽນໄປເວົ້າເຖິງປັນຍາຂອງໂລກແລະປັນຍາຈາກສວັນ ແລະການຕັດສິນໃຈ. ປັນຍາຂອງຄົນນັ້ນມັນອາດສາມາດມອງເຫັນໃນເມື່ອຄົນນັ້ນມີຊີວິດເກີດຜິດ. ຢາໂກໂບ ຍັງໄດ້ເວົ້າຊ້າອີກວ່າໃນເມື່ອຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນກົກເຄົ້າຂອງປັນຍາແລ້ວ ພວກເຮົາອາດມອງເຫັນວ່າອັນໃດເປັນບັນຫາໃນຊີວິດໄດ້ ແລະຄົນນັ້ນກໍສາມາດ ມີຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍ ແລະກໍນໍາໄປເຖິງສັນຕິສຸກ.

1. ກົກເທົ້າຂອງປັນຍາ: (ຢາໂກໂບ 3:13-18)

ຢາໂກໂບໄດ້ຖາມວ່າ, “ໃນພວກເຈົ້າມີຜູ້ໃດມີສະຕິປັນຍາແລະຄວາມເຂົ້າໃຈ” (ຢາໂກໂບ 3:13). ກ່ອນພວກເຮົາຈະຕອບຄໍາຖາມນີ້ໄດ້ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຄໍາຖາມນັ້ນໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຖາມໃຜກັນແທ້. ອາດມີຄໍາຕອບສອງປະເພດຄ້າຍຄຽງກັນ. 1. ແມ່ນອາດເປັນຄໍາຖາມທີ່ວ່າໄປຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ. 2. ອາດເປັນຄໍາຖາມຕໍ່ຜູ້ສອນໃນຄຣິສຕະຈັກ (3:1).

ຂໍ້ 13 ກັບ 14 ມີຄວາມເວົ້າ “ແຕ່ວ່າ” ມາຂັ້ນເພື່ອໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງປັນຍາອັນຂົມຂຶ້ນ ແລະປັນຍາສຸພາບອ່ອນຫວານ. ໃນຂໍ້ 15 ເວົ້າເຖິງປັນຍາອັນຂົມຂຶ້ນນັ້ນໝາຍເຖິງປັນຍາຂອງໂລກນີ້, ແຕ່ປັນຍາສຸພາບອ່ອນຫວານແມ່ນປັນຍາມາຈາກ “ທາງເທິງ.” ປັນຍາອັນນີ້ມາຈາກສວັນ. ປັນຍາຂອງໂລກຄືການອິດສາແລະການເຫັນແກ່ຕົວ (3:14)

ຂໍ້ 14 ແລະ 16 ເປັນຂໍ້ເວົ້າຄ້າຍຄືກັນ. ການອິດສາແລະການເຫັນແກ່ຕົວຢ່າງມັກໃຫຍ່ໄຟສູງ ແມ່ນເວົ້າເຖິງປັນຍາຂອງໂລກນີ້ຕາມຂໍ້ 14 ແລະນໍາໄປເຖິງຄວາມແຕກແຍກ ຄວາມຊົ່ວຊ້າ ແລະອື່ນໆໃນຖ້າມການກອງປະຊຸມ.

ຕໍ່ມາຢາໂກໂບ ໄດ້ເວົ້າເຖິງຜົນຂອງປັນຍາຂອງສວັນ (3:17-18). ສິ່ງທີ່ເວົ້າມານີ້ໃຊ້ເປັນຮູບພາບຂອງຄຣິສຕະຈັກສົມ ບູນ ເພາະສະມາຊິກໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັນຢ່າງສັນຕິວິທີຢ່າງເປັນຄົນຂອງເມືອງພໍາສວັນ. ສ່ວນຜູ້ມີປັນຍາແຫ່ງສວັນນັ້ນມັກ ສແວງ ສາຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດແລະສັນຕິສຸກ. ໃນເວລານີ້ຄໍາສອນທີ່ຈ້າຍພູຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຂົ້າມາໃນໃຈທີ່ວ່າ, “ຜູ້ໃດສ້າງຄວາມສົງຄາມກໍເປັນສຸກ...” (ມັດທາຍ 5:9).

2. ເທົ້າຂອງການຂັດແຍ້ງ (ຢາໂກໂບ 4:1-6)

ຢາໂກໂບໄດ້ມວນທ້າຍດ້ວຍຄວາມໝູນໃຈວ່າສັນຕິສຸກນັ້ນຍັງມີຕໍ່ຜູ້ຊອກສແວງຫາ ແຕ່ເພິ່ນຍັງໄດ້ກ່າວເພີ່ມຕໍ່ຜູ້ຟັງວ່າຕັນຫາເຮືອງຄວາມຂັດແຍ້ງເປັນສິ່ງຕັນບໍ່ໃຫ້ກອງປະຊຸມມີສັນຕິສຸກ. ແມ່ນແລ້ວທ່ານຢາໂກໂບໄດ້ບອກເຖິງເທົ້າຂອງຄວາມຂັດແຍ້ງມາຈາກປັນຍາຂອງໂລກ. ເຮືອງຢ່າງນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອມີສັນຕິສຸກແລະມີຄວາມສໍາພັນອັນດີ. ໃນເມື່ອຜູ້ທີ່ເຊື່ອເອົາໃຈຕົນເອງແລະຊອກຫາຄວາມສຸກສ່ວນຕົວເທົ່ານັ້ນກໍເປັນເຫດໃຫ້ມີຄວາມຜິດຖຽງກັນເກີດຂຶ້ນໃນທີ່ສຸດຄຣິສຕະຈັກນັ້ນກໍໃຊ້ແຕ່ປັນຍາຫລືຄວາມສລາດຂອງໂລກ. (ຢາໂກໂບ 1:15).

ໃນຢາໂກໂບ 4:3, ຄຳເວົ້າວ່າ “ເຈົ້າທັງຫລາຍຂໍແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບ,” ໃນຕອນນີ້ຢາໂກໂບແນະນຳວ່າ “ແຕ່ຖ້າຄົນໃດໃນພວກທ່ານຂາດສະຕິປັນຍາ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນທູນຂໍຈາກພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງໂຜດປະທານໃຫ້ແກ່ຄົນທັງປວງດ້ວຍພຣະກະຣຸນາ...ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນທູນຂໍດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຢ່າໃຫ້ມີໃຈສົງສັຍ...” (1:5-8). ຢາໂກໂບກ່າວວ່າຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ຮັບເພາະພວກເຂົາຂໍຜິດ ເພື່ອເອົາໃຊ້ໃນຄວາມສຸກສ່ວນຕົວ. ປັນຍາຝ່າຍໂລກໃນຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອນັ້ນຢາໂກໂບບໍ່ເຫັນດີນຳແລະກ່າວຕິຕຽນ.

ຢາໂກໂບເອີ້ນຄົນສແວງຫາຄວາມສຸກສ່ວນຕົວ ແທນທີ່ຈະຊອກສແວງຫາປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຄືພວກເຂົາເປັນຄົນ “ຫລິ້ນຊູ້” ຜູ້ມັກສ້າງຄວາມສຳພັນກັບຕົນທາງຂອງໂລກ. ໃນສັດຕະວັດທີ່ນີ້ຜູ້ຊາຍ-ຜູ້ຊາຍເປັນຜູ້ນຳ ເປັນດ້ວຍເຫດໃດຢາໂກໂບຈຶ່ງໃຊ້ຄຳເວົ້າຄົນຫລິ້ນຊູ້ ເພາະຄຳເວົ້ານີ້ໃຊ້ນຳພວກຜູ້ຍິງ? ຄວາມຄິດຢ່າງນີ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນພຣະຄັມພິເດີມ ພຣະເຈົ້າຖືວ່າ ຄວາມສຳພັນຂອງພຣະເຈົ້າກັບພວກອິສຣາເອນຜູ້ເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເໝືອນຊີວິດຂອງການແຕ່ງງານ (ເອຊາຍາ 54:5; ເຢເຣມີຍາ 3:14). ພວກອິສຣາເອນບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປຽບເໝືອນເປັນຄົນຫລິ້ນຊູ້ (ເຢເຣມີຍາ 3:8; ເອເຊກຽນ 23:35-37), ເວົ້າເຖິງການຫລິ້ນຊູ້ຂອງພວກອິສຣາເອນ. ຢາໂກໂບກ່າວກັບຜູ້ຟັງເປັນຢ່າງດຽວກັນວ່າບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຄົນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຂົາມັກສ້າງຄວາມສຳພັນກັບໂລກຊຶ່ງພຣະເຈົ້າບໍ່ຊອບພຣະ ທັຍ.

ໃນຂໍ້ 6 ຢາໂກໂບໄດ້ອ້າງເຖິງປັນຍາຈາກພຣະຄັມພິເດີມໃນປຶ້ມສຸພາສິດ. ພຣະເຈົ້າຕໍ່ສູ້ຄົນອວດຕົວ ແຕ່ພຣະອົງສຳແດງພຣະຄຸນຕໍ່ຄົນຖ່ອມຕົວ (ສຸພາສິດ 3:34). ໝາຍເຖິງການຖ່ອມຕົວຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນສາມາດຫັນໜີຈາກຄວາມບໍ່ສັດຊື່ໄດ້ ແລະເລີ່ມຕົ້ນປະສົບກັບພຣະຄຸນ ແລະຄວາມອະພິຍະໂທດຈາກພຣະເຈົ້າ.

3. ເຫງົ້າທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ: (ຢາໂກໂບ 4:7-12)

ຄຳເວົ້າໃນຂໍ້ 7, ຈິ່ງຍອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ອ້າງເຖິງຂໍ້ 6. ຕັ້ງເປັນຄຳຖາມວ່າດ້ວຍເຫດໃດຈິ່ງຍອມຕໍ່ອົງພຣະເຈົ້າ? ເພາະຕາມຢາໂກໂບເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າພຣະເຈົ້າຕໍ່ສູ້ຜູ້ຈອງທອງ “ແຕ່ປະທານພຣະຄຸນແກ່ຜູ້ທີ່ຖ່ອມໃຈລົງ.” (4:6). ດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນຖອມໃຈຍອມຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະສະແຫວງຫາພຣະປັນຍາຂອງພຣະອົງ. ໃນເມື່ອເຮົາຍອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຮົາກໍສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບການທົດລອງໄດ້. ຢາໂກໂບແນ່ໃຈວ່າໃນເມື່ອຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຍອມຕໍ່ພຣະອົງແລ້ວມານກໍໜີອອກໄປ. ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າສົນທິກັບພຣະເຈົ້າທຸກໆວັນ ເພື່ອມານຈະອອກໜີໄປ ແລະພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດເຂົ້າມາໃກ້. ໃນເມື່ອຄົນທີ່ເຊື່ອບັກຕາເບິ່ງພຣະຜູ້ສ້າງແທນທີ່ຈະມີແຕ່ສົງສັຍພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ຮັບສະຕິປັນຍາ-ຈາກພຣະເຈົ້າ.

ຂໍ້ 11-12, ຢາໂກໂບໄດ້ເພີ່ມຄຳແນະນຳອີກອັນນຶ່ງ ເພື່ອເປັນຄຳເຕືອນຕໍ່ຜູ້ຍອມຖ່ອມຕົວລົງ: ຄົນນັ້ນຕ້ອງປະຕິເສດ “ກ່າວຕໍ່ສູ້” ຄົນອື່ນນັ້ນເປັນສິ່ງຕ້ອງເຮັດ ກ່ອນຈະໄດ້ຮັບສັນຕິສຸກອັນແທ້ຈິງ. ໃນບົດ 3 ຢາໂກໂບໄດ້ເວົ້າເຖິງອຳນາດຂອງຄຳເວົ້າໃຊ້ທຳລາຍກັນ. ໃນເມື່ອເຫັນວ່າຄຳເວົ້າໃຊ້ບໍ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນເປັນກຳແພງກັນບໍ່ໃຫ້ມີສັນຕິສຸກແລ້ວ ພວກເຮົາຕ້ອງຈຶ່ງຈຳໄວ້ໃຫ້ດີວ່າພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຕັດສິນ ແລະພວກເຮົາຄວນເວົ້າລົມກັນໃຫ້ເປັນທີ່ຊອບພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ

1. ປັນຍາແມ່ນຫຍັງ?
2. ທ່ານເຄີຍເຫັນຕົວຢ່າງທີ່ເຫັນແກ່ຕົວເກີດຂຶ້ນໃນຖ້ຳມາກາງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແລະເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກແຕກແຍກບໍ່?
3. ທ່ານເຄີຍເຫັນຕົວຢ່າງການປະພຶດດີເກີດຂຶ້ນໃນຖ້ຳມາກາງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແລະນຳເອົາສັນຕິສຸກແລະການເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນມາສູ່ຄຣິສຕະຈັກບໍ່?
4. ໃນທາງໃດປັນຍານຳເອົາສັນຕິສຸກມາໃຫ້ຫລືການແຕກແຍກໄດ້?
5. ເຮັດແນວໃດຜູ້ທີ່ເຊື່ອຈຶ່ງສາມາດເອົາສະຕິປັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະອອກໜີຈາກສະຕິປັນຍາຂອງໂລກ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ມີຊີວິດຢູ່ເໝືອນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສໍາຄັນ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ຢາໂກໂບ 4:13—5:6
<u>ພູມຫຼັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ຢາໂກໂບ 4:13—5:6
<u>ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ມີຊີວິດຢູ່ເໝືອນກັບວ່າບໍ່ຕາຍຈັກເທື່ອແລະທ້ອນໂຮມຊັບສິນເໝືອນກັບວ່າສິ່ງຂອງເປັນສິ່ງສໍາຄັນໃນຊີວິດ ເຫັນວ່າເປັນການໂງ່ຫລາຍຊຶ່ງຢາກມີຊີວິດໂດຍບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ.
<u>ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ໃນທາງໃດຄົນເຮົາກາຍເປັນໂງ່ເພາະຖືວ່າຄົນເຮົາເພິ່ງຕົນເອງໄດ້ ແລະມີຊີວິດຢູ່ໂດຍບໍ່ສົນໃຈເຖິງເຮືອງພຣະເຈົ້າ.
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ເຖິງວິທີທາງເພື່ອຈະໃຊ້ເວລາ ແລະຊັບສິນຢ່າງສລຽວສລາດແທນທີ່ຈະເປັນຄົນໂງ່

ໜ້າທີ່ສໍາຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອໍານາດທີ່ຈະຊີ້ນໍາພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນໍາ

ການເປັນຄຣິສຕຽນຂອງເຮົາໄດ້ມີຜົນສະທ້ອນທີ່ດີໃນຊີວິດຕາມຄວາມນິກົດຂອງເຮົາບໍ່? ພວກເຮົາໄດ້ເອົາພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາປະກອບສ່ວນໃນການປະພຶດແລະແຜນການແນວໃດ? ພວກເຮົາອ້າງວ່າຕົນເອງໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ມີຊີວິດຢູ່ເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າບໍ່ສໍາຄັນອັນໃດແມ່ນບໍ່? ພຣະຄຳພີຕອນນີ້ສອນພວກເຮົາໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄໍາຖາມເຫລົ່ານີ້.

1. ວາງແຜນເໝືອນກັບວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສໍາຄັນຫຍັງ: (ຢາໂກໂບ 4:13-14)

ທ່ານໄດ້ວາງແຜນການອັນໃດແດ່ຫວ່າງບໍ່ນານມານີ້? ທ່ານໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່? ທ່ານໄດ້ໃຊ້ເງິນຊື້ຫຍັງແດ່ໃນເດືອນນີ້? ການວາງແຜນໃນຊີວິດນັ້ນມີເຫດຜົນດີ ແລະກໍສໍາຄັນອີກດ້ວຍ. ອົງພຣະເຢຊູຢັງໄດ້ສອນເຖິງການວາງແຜນເປັນຄໍາອຸປະມາ: (1) ວາງພື້ນຖານໃຫ້ດີເວລາວາງແຜນ (ລູກາ 6:47-49); (2) ໃຫ້ພິຈາລະນາເຖິງມູນຄ່າໃນເມື່ອທ່ານວາງແຜນການ (ລູກາ 14:28-30). ການວາງແຜນນັ້ນເປັນການດີ ແຕ່ຄຣິສຕຽນເຮົາຕ້ອງເອົາພຣະເຈົ້າເຂົ້າໃນແຜນການນັ້ນ. ເປັນໜ້າເສົ້າໃຈ, ຫລາຍເທື່ອຄຣິສຕຽນເຮົາວາງແຜນໂດຍບໍ່ໄດ້ສແວງຫາພຣະເຈົ້າເລີຍ. ພວກເຮົາມັກຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງອວຍພອນທັງໆທີ່ບໍ່ໄດ້ຊອກຫານໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະອົງກ່ອນວ່າ ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍຢາກໃຫ້ເຮັດ?

ຢາໂກໂບໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາວ່າໃຫ້ເອົາພຣະເຈົ້າເຂົ້າຮ່ວມກັບແຜນການຂອງພວກເຮົາ. ຂໍ້ 13 ເປັນຂໍ້ນັກທຸລະກິດມັກໃຊ້ໃນທຸກວັນນີ້. ຄົນທີ່ມັກວາງແຜນແມ່ນຄົນຕັ້ງເປົ້າໝາຍ ແຕ່ຢາໂກໂບຕ້ອງຕິເພາະມີແຕ່ເຫັນແກ່ເງິນເວລາຕັ້ງເປົ້າມາຍ (ນັກທຸລະກິດຄຣິສະຕຽນຄວນເອົາເຫດຜົນອື່ນດ້ວຍເວລາວາງແຜນການເຊັ່ນ: ເຮັດຢ່າງໃດຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້? ເຮັດແນວໃດຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດກາຍເປັນທີ່ພຣະພອນຕໍ່ຄົນອື່ນໄດ້? ມີການທົດລອງອັນໃດອີກເປັນຜົນຮ້າຍຕໍ່ຄວາມເຊື່ອ?)

ຢາໂກໂບໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາວ່າຊີວິດຂອງມະນຸດເຮົາສິ້ນ ເໝືອນນ້ຳໝອກອີກບ່ອນນຳທາຍໄປ. ຈາກການລົງມືຂຽນຈິດໝາຍຂອງຢາໂກໂບມີຄົນຫຼາຍເປັນໂກດແລ້ວໄດ້ຕາຍໄປ. ຄົນພວກນັ້ນກໍໄດ້ມີການວາງແຜນການ ແລະກໍໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາລົງມືຄິດໄດ້ກຳໄລຈາກການຄ້າຂາຍ. ທຸກວັນນີ້ກໍຍັງເຫັນບາງສິ່ງບາງຢ່າງປະໄວ ແຕ່ຜູ້ວາງແຜນຄ້າຂ້າຍນັ້ນໄດ້ຕາຍໄປເສັ້ງແລ້ວ. ສິ່ງເລັກນ້ອຍທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໄວ້ໃນໂລກນີ້ໃນທີ່ສຸດກໍເຫັນວ່າເປັນສິ່ງສຳຄັນກວ່າຢ່າງອື່ນ ເພາະຄຣິສະຕຽນພວກເຮົາໄດ້ທ້ອນໂຮມໄວ້ໃນຊີວິດຂອງຄົນກໍເຫັນວ່າໄດ້ກຳໄລຫລາຍທີ່ສຸດ. ບໍ່ມີອັນໃດໃນໂລກນີ້ສາມາດທຽບກັບລາງວັນທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບໃນສວັນ.

ການວາງແຜນໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນການມີສາຍຕາສິ້ນເກີນໄປ. ສິ່ງດີທີ່ສຸດຂອງໂລກນີ້ກໍແມ່ນຄວາມສຸກຊົ່ວຄາວ. ການເອົາພຣະເຈົ້າເຂົ້າຮ່ວມໃນການວາງແຜນເຮັດໃຫ້ຄຣິສະຕຽນໄດ້ເກັບກຽວຜົນກຳໄລຫລາຍທີ່ສຸດ ສິ່ງປະເສີດກວ່າໝູ່ແມ່ນຊີວິດອັນຕອດໄປເປັນນິດ. ໃຫ້ຮູ້ເຖິດວ່າອາຈານໂປໂລເປັນນັກວາງແຜນ ເພິ່ນວາງແຜນໄປຍັງມເມືອງຕ່າງໆ: ຟີເລັງ ຄາລາເຕັງ, ເຂດມີເຊັງ, ບີທີເນັງ, ແຕ່ພຣະວິນຍານຂອງອົງພຣະເຢຊູທ້າມບໍ່ອະນຸຍາດ (ກິຈການ 16:6-10). ໂປໂລ ປະໃຫ້ພຣະເຈົ້າແນະນຳທາງໃຫ້ໄປເມືອງມາເກໂດເນັງ. ແນວໃດກໍຕາມສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜນການທີ່ໂປໂລວາງໄວ້ນັ້ນຢຸດຊະງັກໄປ. ຕໍ່ມາເພິ່ນຍັງໄດ້ຂຽນອີກວ່າເພິ່ນຈະໄປສະເປນ ແລະກຸງໂຮມ (ໂຮມ 15:23-24). ໂປໂລໄດ້ໄປເຖິງກຸງໂຮມແທ້ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ແນ່ນອນວ່າເພິ່ນໄປໄກກວ່ານັ້ນຫລືບໍ່. ໂປໂລໄດ້ວາງແຜນການຕາມການນຳພາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນ.

2. ການຄິດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສຳຄັນ: (ຢາໂກໂບ 4:15-17)

ຢາໂກໂບໄດ້ເລີ່ມໃນຂໍ້ 15 “ແທນທີ່” ໄດ້ສະແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າມັນອາດມີທາງອື່ນກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມຄິດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສຳຄັນ. ເພິ່ນໄດ້ສ້າງສະພາບການເພື່ອໃຫ້ຄຣິສະຕຽນເບິ່ງໂລກແຕກຕ່າງກັບຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ. ຄຣິສະຕຽນຕ້ອງມີພຣະເຈົ້າປະກອບໃນຊີວິດສເມີ.

ຢາໂກໂບໄດ້ເວົ້າວ່າຄວາມຄິດຂອງຄຣິສະຕຽນໄດ້ຖືກປັ້ນນັ້ນເປັນນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນບໍ່ໄດ້ແມ່ນຄຳເວົ້າທັມມະດາເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າຄຣິສະຕຽນວາງແຜນການໂດຍຕົນເອງໂດຍບໍ່ໄດ້ອາສັຍພຣະເຈົ້ານຳພາແລ້ວພຽງແຕ່ໃຊ້ຄຳເວົ້າ ນ້ຳ ພຣະທັຍເຂົ້າໄປ ກໍເຫັນວ່າຄຣິສະຕຽນຄົນນັ້ນຜິດ. ນຶ່ງ, ພວກເຮົາຕ້ອງສຶກສາເຖິງນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະກໍມີຈິດໃຈຢາກເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງອີກຄືຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊາບຊິມເຂົ້າມາໃນຄວາມຄິດ. ຄຣິສະຕຽນບໍ່ສາມາດມີສອງບຸຄລິກລັກຊະນະ, ນຶ່ງມີພຣະເຈົ້າ ແລະ ສອງບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຮັດແນວນັ້ນກໍກາຍເປັນຄົນສອງໜ້າຮ້ອງຄຣິສະຕຽນຢ່າງນັ້ນວ່າເປັນຄົນບໍ່ສເມີຕົ້ນສເມີປາຍ ແລະກາຍເປັນຜິດບາບ (ຢາໂກໂບ 1:8; 4:8).

ຕົວຢ່າງດີທີ່ສຸດແມ່ນອົງພຣະເຢຊູ ພຣະອົງໄດ້ຮູ້ເຖິງນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະບິດາໂດຍຍິນດີເຂົ້າໄປໃນໄມ້ ກາງແຂນ. ພຣະ ອົງເປັນສະພາບຢ່າງມະນຸດ ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ໃນເວລາພຣະອົງໄດ້ອ້ອນວອນວ່າ, ຂ້າແດ່ ພຣະບິດາ, ຖ້າທ່ານຊອບພຣະທັຍແລ້ວໃຫ້ຈອກນີ້ເລື່ອນໄປຈາກລູກເຫີນ; ແຕ່ຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມໃຈຂອງຂາ ນ້ອຍ ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງເຫີນ. (ລູກາ 22:42). ອົງພຣະເຢຊູຢາກໃຫ້ພວກສາວົກ ເຮັດຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນ. ຢາໂກໂບໄດ້ເນັ້ນວ່າການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງຄຣິສະຕຽນຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດຕາມ ພຣະປະສົງຫລືນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການຄິດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສຳຄັນອັນໃດແມ່ນການເຫັນແກ່ຕົວໂພດ. ຂໍ້ 16 ເອີ້ນການກະທຳຢ່າງນີ້ວ່າ “ຄວາມຊົ່ວ” ແລະ“ອວດໂຕ” ໝາຍເຫດ 1:9, “ໃຫ້ພິນ້ອງທີ່ຕ່ຳຕ້ອຍຈົ່ງອວດອ້າງໃນການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຍົກ ຕົວເອງຂຶ້ນ.” ການຖ່ອມຕົວໃນທຸກສະພາບການ ໄດ້ນຳໄປເຖິງຄວາມໄວ້ວາງໃຈຢ່າງມີຄວາມເຊື່ອ (ແມ່ນ ຄຳສອນສຳຄັນໃນບົດທີ 1). ການອວດຕົວໃນສິ່ງທີ່ຕົນເອງເຮັດເອງໄດ້ນັ້ນ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍເປັນ ການອວດຕົວໃນຄວາມສາມາດຂອງຕົນ.

ຢາໂກໂບໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມບາບທີ່ມອງຂ້າມ (4:17). ຄວາມບາບບໍ່ເປັນສິ່ງເຮັດຜິດເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມບາບຂອງການມອງຂ້າມແມ່ນບໍ່ເຮັດສິ່ງທີ່ດີ. ການປະລະບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າມີພາກສ່ວນໃນຊີວິດ ເປັນການບາບ. ຮູ້ຈັກນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າແຕ່ບໍ່ຍອມປະຕິບັດຕາມກຳເປັນຄວາມບາບເໝືອນກັນ. ມັນເປັນຄວາມບາບອີກໃນເມື່ອພວກເຮົາມອງຂ້າມຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນທຸກຍາກອານາຖາຜູ້ຢູ່ໃກ້ເຮົາ.

3. ມີຊັບສິນຫລາຍໂດຍຖືວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສຳຄັນ: (ຢາໂກໂບ 5:1-3)

ພຣະຄັມພິຫລາຍຕອນໄດ້ເວົ້າເຖິງຊັບສິນ. ຊັບສິນໃນຕົວມັນເອງກໍບໍ່ແມ່ນສິ່ງຊົ່ວ ແຕ່ໃນເມື່ອມັນ ກຸ່ງວຂ້ອງກັບການຊົ່ວ ແລ້ວ ຄຣິສະຕະຕຽນຄວນລະວັງເອົາໄວ້. ຂໍ້ 1-3 ໄດ້ເວົ້າເຖິງລຳດັບຂອງຄວາມຜິດ ບາບ, ການຕັດສິນ, ແລະຜົນຂອງການຕັດ ສິນຢ່າງບໍ່ເປັນລຳດັບກັນແຕ່ກົງກັນຂ້າມ. ໂຮມຊັບສິມບັດໄວ້ກໍ ເປັນຄວາມບາບ (5:3). ຂໍ້ 2 ບອກເຖິງການຕັດສິນໃຈເມື່ອສູນເສັງຊັບສິມບັດນັ້ນ. ຂໍ້ 1 ໄດ້ບອກເຖິງຜົນ ຂອງການຖືກຕັດສິນ: ຮ້ອງໄຫ້, ໂອ່ຍຄາງ, ແລະທຸກໂສກ.

ການໂຮມຊັບສິມບັດໄວ້ນັ້ນແມ່ນອາການຂອງຄວາມບາບຫລາຍໆປະການ. ການໂຮມຊັບສິນໄວ້ນັ້ນ ແມ່ນການສະແດງເຖິງການເຊື່ອໝັ້ນໃນຕົນເອງ ແທນທີ່ຈະອາສັຍພຣະເຈົ້າ. ຄຳອຸປະມາເຣື່ອງເງິນມະນາ ແມ່ນເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າປະທານເງິນໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ (ລູກາ 19:12-27). ການໂຮມຊັບສິນໄວ້ເປັນການສະແດງເຖິງການບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນການເຫັນແກ່ຕົວ; ນັ້ນເປັນຄວາມບາບຈາກການເບິ່ງຂ້າມ. ມັນ ຍັງເປັນການສະແດງເຖິງ ການ ຂາດຄວາມຮັກ ແລະເບິ່ງຂ້າມຜູ້ທຸກຍາກລຳບາກ. ຫລາຍກວ່ານັ້ນການໂຮມຊັບສິນໄວ້ຫລາຍ ແມ່ນ ການສະແດງເຖິງການໂລບມາກໂລພາຊຶ່ງເປັນອາການຂອງຄົນບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. (2 ຕມທ 3:2-5). ສລຸບ ແລ້ວການ ໂຮມຊັບສິນໄວ້ຫລາຍນັ້ນເປັນການບໍ່ສລາດ ເໝືອນກັບວ່າໄປຊອກເກັບເອົາເພັດພອຍໃນເຮືອ ໃຫຍ່ຈົນຈະຫລົ້ມ Titanic. ຊັບສິນຂອງມະນຸດບໍ່ມີຄ່າຕລອດໄປ.

ການຕັດສິນ (ຢາໂກໂບ 5:2) ໄດ້ເວົ້າຖືກຕ້ອງແລະເປັນຕົວຢ່າງດີໃນເຣື່ອງຊັບສິນ. ເຫັນວ່າຄຳມີຄ່າ ສູງ ແລະບໍ່ຄົງທີ່ຕລອດໄປ. ຊັບສິນຍອມເສັງໄປແລະເຂົ້າມັງງ. ຕົວຢ່າງຄຳເຫັນວ່າມີຄ່າ ແຕ່ກໍຍັງຮູ້ດັບສູນ

ໄປໄດ້. ທຸກກິດການຄ້າ, ຊັບສິນເງິນທອງ, ເຮືອນ, ແລະວຽກງານກໍ່ຫຼຸບທຶນຖືກປົດໄປບໍ່ມີອັນໃດແນ່ນອນ. ຄວາມໝັ້ນຄົງອັນຖາວອນແທ້ນັ້ນບໍ່ຢູ່ສິ່ງຂອງ ແຕ່ຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ.

ຂໍ້ 1 ໄດ້ເປີດເຜີຍເຖິງເຮືອງຫົວໃຈຂອງການໂຮມສົມບັດ. ການເປັນທຸກນັ້ນມາຈາກການຮ້ອງໄທ້ ແລະ ໂອຍຄາງຊຶ່ງເປັນຜົນຈາກສອງຢ່າງ: (1) ການເປັນທຸກອັນໃຫຍ່ນັ້ນເປັນການສະແດງເຖິງຕົວເອງໄດ້ເພິ່ງຊັບສິນນັ້ນຢ່າງສິ້ນສຸດ ຫລື (2). ຫົວໃຈຂອງການກັບໃຈນັ້ນມາຈາກການຕົກຕະລົງບໍ່ໄວ້ວາງໃຈ ແລະການສູນເສັງ. ເປັນການເລົ່າໃຈເພາະມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ມີບາງຄົນໄດ້ຖືກຕັດສິນໃນວັນສຸດທ້າຍ-ຫລືຜູ້ຮູ້ຕົວວ່າຊັບສິນເງິນຄຳນັ້ນກໍ່ບໍ່ມີຄ່າອັນໃດໃນວັນສຸດທ້າຍ.

ການໂຮມຊັບສິນໄວ້ເໝືອນກັບວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສຳຄັນເປັນສິ່ງທຳລາຍຕົນເອງ. ຈິ່ງຖືວ່າພຣະເຈົ້າສຳຄັນຫລາຍ. ຊັບສິນທີ່ເຮົາມີນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ໃຊ້ເພື່ອປະໂຫຍດໃນຊີວິດ ເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າພວກເຮົາສັດຊື່ຫລືບໍ່-ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາກະທຳ.

4. ປະພຶດຕໍ່ຄົນອື່ນເໝືອນກັບວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສຳຄັນ: (ຢາໂກໂບ 5:4-5)

ການປະພຶດຂອງພວກເຮົາຕໍ່ຄົນອື່ນນັ້ນສຳຄັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດເຮົາສຳຄັນກວ່າຊັບສິນໃດໆທັງສິນສຳລັບພຣະເຈົ້າ; ເປັນໜ້າເສັງໃຈມີບາງຄົນເຫັນຄົນອື່ນເປັນສິ່ງຂອງເພື່ອຕົນເອງຈະໃຊ້ຄູນຮັ່ງເພີ່ມຂຶ້ນ. ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນມາແລ້ວວ່າຊັບສິນນັ້ນບໍ່ຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປ ແຕ່ຄວາມສຳພັນຂອງເຮົາກັບຄົນອື່ນນັ້ນຍັງຄົງເຫລືອຢູ່. ຂໍ້ 4-6 ໄດ້ໃຫ້ຕົວຢ່າງແກ່ພວກເຮົາວ່າວິທີພວກເຮົາໄດ້ກະທຳຕໍ່ຄົນອື່ນເໝືອນກັບວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສຳຄັນມີດັ່ງນີ້: ໃນທາງຕົງແລະທາງອ້ອມເຖິງສິ່ງບໍ່ທ່ຽງທັມ. ທາງຕົງແມ່ນໃຫ້ຄ່າຈ້າງບໍ່ພໍ. ໃນຂໍ້ 4 ນັ້ນໄດ້ເວົ້າເຖິງນາຍຈ້າງຈ່າຍຄ່າຈ້າງບໍ່ເຕັມສ່ວນ ນັ້ນເປັນການສັກງ. ຂໍ້ 6 ໄດ້ປະນາມການ ໃຊ້ອຳນາດໃນທາງບໍ່ຖືກຕ້ອງໃນສານຕັດສິນ.

ມີຄຣິສະຕຽນຫລາຍຄົນບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນຂໍ້ນີ້ໃນຊີວິດ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະມີຄວາມຜິດຖ້າພວກເຮົາບໍ່ປະພຶດດີຢ່າງຖືກຕ້ອງຕໍ່ຄົນອື່ນ. ຊ້າບໍ່ພໍຖ້າພວກເຮົາບໍ່ເອົາຫຼຸຊາຄວາມຮ້ອງທຸກຈາກຄົນອື່ນຜູ້ຖືກຄົນໃຊ້ເປັນເຄື່ອງມືເພື່ອຄວາມຮັ່ງມີ ພວກເຮົາກໍ່ມີຄວາມຜິດເຊັ່ນກັນ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ຊີວິດໃຫ້ຖືກຕ້ອງເພື່ອປ່ຽນໃຫ້ໂລກນີ້ເປັນບ່ອນໜ້າຢູ່. ພວກເຮົາເຄີຍໄດ້ຜົນກຳໄລໃນເມື່ອຄົນອື່ນໃນໂລກນີ້ຖືກໃຊ້ເປັນເຄື່ອງມືເຮັດວຽກໜັກຈະຈ່າຍເງິນບໍ່ສົມຄວນໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່? ທ່ານໄດ້ເຫັນແລ້ວ ກໍ່ນັ່ງຢູ່ຊຶ່ງກັບຄົນບໍ່ມີຄວາມຜິດໄດ້ຖືກບັງຄັບຊັ້ນບໍ່?

ໃນທາງອ້ອມໃນເມື່ອຄົນຮັ່ງມີໃຊ້ຄົນຈົນຢ່າງບໍ່ມີນ້ຳໃຈ (5:5), ທ້ອນໂຮມຊັບສິນ (5:3), ມີຈິດໃຈດ້ານຕໍ່ຄວາມຮ້ອງໄທ້ຂອງຄົນຜູ້ຖືກຂົ່ມເຫງ (5:4), ໄດ້ເປີດໃຫ້ເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເຖິງຄວາມຮັກຂອງເຮົາຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໂຍຮັນ ທີ 1 ໄດ້ເວົ້າເຖິງຈິດໃຈຜູ້ຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ເປັນຢ່າງໃດ, “ຝ່າຍເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ຍ້າຍອອກຈາກຄວາມຕາຍເຂົ້າສູ່ຊີວິດແລ້ວ ກໍ່ເພາະພວກເຮົາຮັກພື້ນຜູ້ ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ຮັກຜູ້ນັ້ນກໍ່ຍັງຢູ່ໃນຄວາມຕາຍ...ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດມີຊັບສົມບັດໃນໂລກນີ້ແລະເຫັນພື້ນຜູ້ຂອງຕົນຂັດສິນ ແລ້ວຍັງບໍ່ຍອມມີໃຈເມດຕາຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ນັ້ນ ຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈະດຳລົງຢູ່ໃນຕົນໄດ້ຢ່າງໃດ?” (1 ໂຍຮັນ 3:4, 17). ສິ່ງທີ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງງ່າຍໆກໍ່ແມ່ນໃນການປະພຶດທີ່ບໍ່ທ່ຽງທັມແມ່ນການເຫັນແກ່ຄວາມສຸກສຸກ

ສະບາຍຂອງຕົນເອງ ຫລາຍກວ່າຄວາມຮ້ອງໄຫ້ຂອງຄົນອື່ນໆຜູ້ຖືກບັງຄັບ. ການມີຊີວິດຢ່າງໂອ້ໂຖງນັ້ນ ວັນນຶ່ງຈະໄດ້ຖືກຕັດສິນລົງໂທດເພາະການບໍ່ມີຈິດໃຈເມດຕາ.

ຄໍາຖາມ

6. ເວລາທ່ານຮັບເອົາວຽກງານໃໝ່ນັ້ນທ່ານໄດ້ຄິດເຖິງພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່? ທ່ານໄດ້ຄິດເຖິງນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່ໃນເມື່ອທ່ານວາງແຜນການໃນບ່ອນເຮັດວຽກ ແລະໃນບ້ານບໍ່?
7. ພຣະເຈົ້ານັ້ນເຂົ້າມາໃນຄວາມນິກຄິດເວລາທ່ານໄປນະມັສການເທົ່ານັ້ນບໍ່? ທ່ານມີຄວາມຄິດເໝືອນຄຣິສະຕຽນຄົນອື່ນ ຫລືທ່ານມີຄວາມນິກຄິດເໝືອນກັບຄົນບໍ່ເປັນຄຣິສະຕຽນ?
8. ທ່ານເຄີຍໂຮມຊັບສົມບັດໄວ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍບໍ່? ທ່ານໄດ້ກວດເບິ່ງເງິນຄໍາເປັນປະຈຳບໍ່? ຊັບສິນທີ່ທ່ານມີນັ້ນມີຈຸດປະສົງອັນໃດ? ຫລືພຽງແຕ່ເກັບມັນໄວ້ລ້າງບໍ່? ທ່ານໄດ້ໂຮມຊັບສົມບັດແລະບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໃນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ປີທີ່ຜ່ານມານັ້ນ ທ່ານໄດ້ໃຊ້ຊັບສິນໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດອັນໃດບໍ່?
9. ທ່ານໄດ້ປະພຶດຕໍ່ຄົນອື່ນເປັນຢ່າງດີບໍ່? ທ່ານມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຄົນອື່ນຜູ້ຍາກຈົນບໍ່? ທ່ານເຄີຍຕັ້ງໃຈບໍ່ຍອມຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນບໍ່ໃນເມື່ອທ່ານຮູ້ດີວ່າມັນຈະໄດ້ຫຍັງກັບຄົນມາບໍ່?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ມີຊີວິດຢູ່ໃນກຸ່ມຄຣິສະຕຽນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:

ຢາໂກໂບ 5:7-20

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:

ຢາໂກໂບ 5:7-20

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:

ກຸ່ມຄຣິສະຕຽນທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຄົນອີກກຸ່ມໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ແມ່ນກຸ່ມຄຣິສະຕຽນຜູ້ມີຄຸນນະວຸດທິອັນດີທີ່ປະກອບດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:

ໃນກຸ່ມຄຣິສະຕຽນອັນແທ້ຈິງແມ່ນຜູ້ມີຄຸນນະວຸດທິ ພວກເຮົາຄວນຢາກໃຫ້ເປັນຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາຄວນເຮັດຫຍັງແດ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:

ເພື່ອສຳຮວດເບິ່ງຄຸນນະວຸດທິໃນຄຣິສະຕະຈັກ ແລະ ໃນກຸ່ມສຶກສາພຣະຄຳພີວ່າໄດ້ເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງຢາໂກໂບນັ້ນຫລືບໍ່.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສະຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ຄຣິສະຕຽນທີ່ມາໂຮມກັນຢູ່ເພື່ອກໍ່ຕັ້ງເປັນກຸ່ມໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອ, ເພື່ອຈັດຫາໃຫ້ເປັນບ່ອນມີຄວາມຈະເລີນທາງດ້ານວິນຍານຈິດ. ທ່ານທອມ ແຮງ ເປັນພຣະເອກໜຶ່ງມີຊື່ສຽງດີໃນກຸ່ມໂຮລີວູດ ລາວສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການຢູ່ຮ່ວມກັນ. ລາວໄດ້ຂີ່ເຮືອບິນໄປແລະເຮືອນບິນນັ້ນໄດ້ຕົກໃນປ່າໃຫຍ່ດົງເລິກຄົນໄດ້ຕາຍໝົດເຫລືອແຕ່ລາວຄົນດຽວ ລາວຕ້ອງການເພື່ອນ ໃນທີ່ສຸດລາວກໍໄດ້ເອົາໝາກບັນເປັນເພື່ອນປອບໃຈ.

ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າການຢູ່ຮ່ວມກັບຄົນອື່ນນັ້ນເປັນສິ່ງສຳຄັນແລະຈຳເປັນ. ກຸ່ມຢູ່ດ້ວຍກັນຢ່າງມີຄວາມເຊື່ອໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລະຈຳເປັນຕ້ອງຊ່ວຍກັນເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງແລະໝັ້ນຄົງ. ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອຈະສູນເສັງຄວາມເຊື່ອລົງໄປໃນເມື່ອຕົນເອງແຍກຕົວເອງອອກຢູ່ເກາະຄົນດຽວ. ຢາໂກໂບໄດ້ສຳຮວດເຖິງສິ່ງສຳຄັນໃນກຸ່ມຄຣິສະຕຽນເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຄົງໄດ້: 1. ຮຽນເປັນຄົນອິດທິນ, 2. ເຮັດໃຫ້ເປັນບ່ອນທີ່ຄົນອື່ນເຊື່ອຖືແລະວາງໃຈໄດ້, 3. ຈັດໃຫ້ມີການອ້ອນວອນຂຶ້ນ, ແລະ 4. ເປັນບ່ອນໃຫ້ຄວາມປອດໄພແກ່ທຸກຄົນ.

1. ເປັນກຸ່ມທີ່ມີຄວາມອິດທິນ: (ຢາໂກໂບ 5:7-11)

ພວກເຮົາໄດ້ພາກັນຢູ່ໃນຖ້ຳກາງໂລກທີ່ບໍ່ມີຄວາມອິດທິນ. ພວກເຮົາບໍ່ອິດທິນກັບການກະທຳຂອງຄົນອື່ນ ຫລືອິດທິນຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການທັງໆທີ່ເປັນຄຣິສະຕຽນ. ການສ້າງໃຫ້ມີຄວາມອິດທິນເກີດຂຶ້ນເປັນ

ຜົນກຳໄລອັນນຶ່ງໃນກຸ່ມຄຣິສະຕຽນ. ຫ້າຂໍ້ນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມອົດທົນເພື່ອຄຣິສະຕຽນຄວນເອົາໃຈໃສ່ແລະ ອາສັຍພຣະເຈົ້ານຳພາໃຫ້ເປັນຄົນອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

ການທີ່ມີຄວາມອົດທົນນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ນັ່ງລຸ່ມລ້າງ ລໍໃຫ້ໂລກມຸ່ນປ່ຽນໄປ ແຕ່ມັນເປັນຄວາມຫວັງ ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈເອົາໄວ້. ຢາໂກໂບໄດ້ໃຫ້ຕົວຢ່າງໃນເລື່ອງນີ້ສອງຢ່າງ: ພຣະຄຣິດຈະສະເດັດກັບຄືນມາ ແລະຊາວນາລໍຄອຍເກັບກຽວເມື່ອເຖິງເວລາ (5:7). ໃນສອງເລື່ອງນີ້ໄດ້ສອນໃຫ້ຮູ້ວ່າການອົດທົນແມ່ນມີທັງ ຄວາມຫວັງແລະຄວາມຕັ້ງໃຈເອົາໄວ້. ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດຄືນມາແລະຜົນເກັບກຽວຈະຕາມມາ. ລໍ ດ້ວຍຄວາມຄວາມຕັ້ງໃຈ ແຕ່ໄວ້ໃຈໃນພຣະເຈົ້າວ່າຄວາມຫວັງນັ້ນຈະ ກາຍເປັນຈິງນັ້ນສະແດງເຖິງຄວາມ ອົດທົນຢ່າງມີເປົ້າໝາຍ.

ຄວາມອົດທົນໃນກຸ່ມຄຣິສະຕຽນແມ່ນການອົດທົນຢ່າງໝັ້ນຄົງ. “ຈົ່ງອົດທົນແລະຕັ້ງໝັ້ນຄົງ” (5:8) ນັ້ນເປັນຄວາມສັ່ງເດັດຂາດຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງຄວາມບາບນີ້. ໃຫ້ຮູ້ເຖິດວ່າອົງພຣະເຢຊູຄຣິດສະເດັດກັບຄືນມາ ອີກຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄຣິສະຕຽນມີຄວາມເຊື່ອເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະສາມາດຜ່ານພື້ນການທົດລອງໄດ້ ເຮັດຢ່າງນັ້ນກໍເປັນ ຄວາມອົດທົນຢ່າງເດັດດ່ຽວ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ມີຄວາມອົດທົນຕໍ່ກັນແລະກັນ (5:9). ເປັນການແປກໃຈພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍ ແມ່ນໝົດຄວາມອົດທົນກັບຄືນໃກ້ຊິດເຮົາເຊັ່ນ: ຜົວເມັງ, ລູກ, ອ້າຍນ້ອງ, ເພື່ອນ, ແລະຄົນງານນຳກັນ; ແລະກັບຄືນຜູ້ຢູ່ໃນກຸ່ມໝູ່ບ້ານດຽວກັນ. ພວກເຮົາມັກຈົ່ມແລະຕໍ່ວ່າກັນແລະກັນຂຶ້ນ ນັ້ນເປັນການສະແດງ ເຖິງຂາດຄວາມອົດທົນ. ຢາໂກໂບໄດ້ເຕືອນຢ່າງເດັດດ່ຽວ. ແນ່ນອນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດກັບ ຄືນມານັ້ນໃກ້ແລ້ວ (5:8). ຜູ້ຕັດສິນກຳລັງຢືນຢູ່ທີ່ປາກປະຕູ (5:9) ຕໍ່ຄົນມັກຈົ່ມແລະຕໍ່ວ່າກັນແລະກັນ. ໃຫ້ ພວກເຮົາເປັນຄົນສຸພາບອ່ອນຫວານຕໍ່ຄົນອື່ນດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ການອົດທົນແມ່ນຄວາມສາມາດຮັບເອົາຄວາມທຸກທໍຣະມານໄດ້. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນພຣະຄັມພິ ເດີມໄດ້ຮັບຄວາມ ທຸກທໍຣະມານຢ່າງມາກມາຍ (5:10)-ດ້ວຍມືຂອງກະສັດຊິວ ເຊັ່ນເອລີຢາ, ເປັນສັດຕູຕໍ່ ຣັຖບານຄີດານີເອນ, ໄດ້ຖືກປະຕິເສດຈາກຄົນໃນສະມັຍນັ້ນຄື ເຢເຣມີຢາ...ການທີ່ມີຄວາມເຊື່ອນັ້ນບໍ່ເຮັດ ໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ປາສຈາກບັນຫາໃນໂລກນີ້, ແຕ່ຄວາມເຊື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫານັ້ນໄດ້ ນັ້ນ ໝາຍເຖິງມີຄວາມອົດທົນຕໍ່ໄປ.

ອົດທົນດົນນານແມ່ນສິ່ງສຸດທ້າຍ. ອົດທົນໝາຍເຖິງການລໍຄອຍ. ໃນພຣະຄັມພິຕອນນີ້ 5:7-8,10 ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄວາມໝາຍຂອງຄວາມອົດທົນ. ໝາຍເຖິງການອົດທົນໃນທຸກກໍຣະນີນັ້ນເປັນ ການ ສະແດງເຖິງຄວາມອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

ທ່ານເປັນຄົນອົດທົນຫລືບໍ່? ທ່ານເປັນຄົນຊ່ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ມີຄວາມອົດທົນເໝືອນອົງພຣະຄຣິດຫລືບໍ່? ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານເດີມີຄວາມອົດທົນ ຫລືເປັນກຸ່ມມັກຈົ່ມແລະຕໍ່ວ່າກັນແລະກັນ? ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນ ກາຍເປັນກຸ່ມໝູ່ບ້ານທີ່ມີຄວາມອົດທົນ.

2. ກາຍເປັນກຸ່ມທີ່ຄົນອື່ນວາງໃຈແລະເຊື່ອຖືໄດ້: (ຢາໂກໂບ 5:12)

ຢາໂກໂບ 5:12 ໄດ້ອ້າງເຖິງຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນປຶ້ມມັດທາຍ 5:33-37. ຄຣິສະຕຽນຕ້ອງ ເປັນຄົນຜູ້ອື່ນນັບຖືໄດ້ໂດຍສະເພາະແລ້ວກັບຄຳເວົ້າແລະການກະທຳຂອງພວກເຮົາຕ້ອງໄປນຳກັນ. ນີ້ໄດ້

ເວົ້າເຖິງລັ້ນເປັນຄັ້ງທີສາມວ່າຄຳທີ່ເຮົາເວົ້ານັ້ນສຳຄັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນຕອນກ່ອນນັ້ນຢາໂກໂບໄດ້ເຕືອນໃຫ້ລະວັງໃນການໃຊ້ລັ້ນ (1:26) ຄືໃຫ້ໃຊ້ລັ້ນສັດເສີນພຣະເຈົ້າແທນທີ່ຈະໃຊ້ໃນການປ້ອຍດ່າ (3:7-12). ພວກເຮົາຄວນເປັນຄົນສັດຊື່ຕໍ່ກັນໃນກຸ່ມຄຣິສະຕຽນ. ການຫ້າມບໍ່ໃຫ້ສາບານຕໍ່ສວັນຫລືແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນໄດ້ແນ່ໃສ່ວ່າຄຣິສະຕຽນຄວນເປັນຄົນເວົ້າແຕ່ຄວາມຈິງບໍ່ຈຳເປັນຈະສາບານເລີຍ.

ມັນກຽນຫ້ອງປ. 5 ມັກເວົ້າສເມີວ່າ “ຂ້ອຍມັກສາບານໃຊ້ພຣະຄັມພິເປັນກອງໃຫຍ່” ແຕ່ເຫັນວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດເຊື່ອລາວເຖິງແມ່ນໃຊ້ຄັມພິເປັນກອງ. ພວກເຮົາຄວນເປັນຄົນງ່າຍໆຄືໃຫ້ເວົ້າແຕ່ຄວາມຈິງແລະສັດຊື່ເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ຈຳເປັນຈະສາບານອັນໃດ. ທ່ານເປັນຄົນໜ້ານັບຖືຫລືບໍ່? ທ່ານຄິດວ່າຄຣິສຕະຈັກໃນບ້ານເມືອງຂອງທ່ານສັດຊື່ຕໍ່ກັນແລະກັນບໍ່ ຫລືວ່າຍັງມີຄົນສອງໜ້າຢູ່?

3. ເປັນກຸ່ມອ້ອນວອນອະທິຖານ: (ຢາໂກໂບ 5:13-18)

ຄຣິສຕະຈັກຄວນເປັນກຸ່ມອ້ອນວອນ. ໃນພຣະຄັມພິຕອນນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງສະຖານທີ່, ສິດທິ, ແລະອຳນາດຂອງການອ້ອນ ວອນເພາະວ່າການອ້ອນວອນເປັນສູນກາງສຳຄັນ. ການອ້ອນວອນເພື່ອກັນແລະກັນນັ້ນເປັນສິ່ງສົມຄວນໃນເວລາມີຄວາມ ທຸກລຳບາກ ເວລາເຈັບ ຫລືເວລາຍົກຍ້ອງສັດເສີນພຣະເຈົ້າ.

ເປັນສິດພິເສດເມື່ອອ້ອນວອນເພື່ອກັນ. ສິ່ງທີ່ຄຣິສະຕຽນເຮັດໄດ້ທຸກໂອກາດແລະງ່າຍໆນັ້ນແມ່ນອ້ອນວອນເພື່ອກັນໂດຍສະເພາະ ຄືໃຫ້ອອກຊື່ຂອງຄົນຜູ້ເຮົາອ້ອນເພື່ອ ແລະຂໍໃຫ້ຄົນນັ້ນຮ່ວມຈິດຮ່ວມໃຈໃນຄຳອ້ອນວອນອະທິຖານນຳ.

ການເອົານ້ຳມັນທາເວລາອ້ອນວອນໃນສັດຕະວັດແລກນັ້ນເປັນສິ່ງສຳຄັນ ເພາະສມັຍນັ້ນບໍ່ມີຮ້ານຂາຍຢາ. ມີຢາຫລາຍຊະນິດເປັນຢາເພີ່ນເມືອງຄືເອົານ້ຳມັນໝາກກອກ ຫລືນ້ຳເຜິ້ງມາໃຊ້ນຳຄົນເຈັບ. ພວກຄະນະອາຈານ ແລະຜູ້ບົວລະບັດຫລາຍຄົນມາຮ່ວມກັນອ້ອນວອນເພື່ອຄົນເຈັບນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຊື່ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງກຸ່ມອ້ອນວອນ. ການເອົານ້ຳມັນໝາກກອກຫລືເອົານ້ຳເຜິ້ງທາຄົນເຈັບເທົ່າກັບພວກເຮົາໃຊ້ຢາທາຜິວໜັງໃນທຸກວັນນີ້. ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມການໃຊ້ນ້ຳມັນທານັ້ນມີຄວາມໝາຍໃນສມັຍນັ້ນແລະຍັງຄົງມີຄວາມໝາຍເໝືອນເດີມໃນສມັຍນີ້ຄືກັນ.

ກຸ່ມຄຣິສະຕຽນຄວນເປັນກຸ່ມທີ່ມີຄວາມຮັກ ເປັນຫ່ວງເປັນໃຍຕໍ່ກັນ. ການທີ່ເອົານ້ຳມັນທານັ້ນໝາຍເຖິງການເປັນຫ່ວງໄຍຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຕໍ່ຄົນເຈັບປ່ວຍ. ການທີ່ນຳເອົາຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກມາເຕົ້າໂຮມກັນອ້ອນວອນເພື່ອຄົນເຈັບນັ້ນເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃນການເປັນກຸ່ມອະທິຖານ. ໃຫ້ວາດພາບເບິ່ງເວລາຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກມາຈັບມືກັນ ໂຮມຈິດໃຈ ແລະສະແດງຄວາມເປັນຫ່ວງໃຍ ແລະກໍເຂົ້າຖວາຍຄວາມຕ້ອງການຕໍ່ພຣະບິດາຜູ້ຢູ່ໃນສວັນ ຄົນເຈັບນັ້ນອາດເຫັນຄວາມສາມັກຄີທັມ, ການຮັບໃຊ້ ແລະການນະມັສການເກີດຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ຄົນເຈັບມີກຳລັງໃຈ ແລະນຳຄວາມເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວມາສູ່ກຸ່ມອ້ອນວອນນັ້ນ.

ອີກດ້ານນຶ່ງທີ່ພວກເຮົາອາດເຫັນໄດ້ຈາກກຸ່ມອ້ອນວອນຄືຈະມີການສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຕໍ່ກັນແລະກັນຂຶ້ນ. ການສາລະພາບສ້າງຄວາມໄວ້ວາງໃຈຕໍ່ກັນ ເຊື່ອໝັ້ນຕໍ່ກັນ ແລະຍອມໃຫ້ຄົນອື່ນເຂົ້າມາໃນຊີວິດ. ພວກເຮົາເຮັດຜິດໃນເມື່ອພວກເຮົາອ່ານຊື່ຂອງຜູ້ສເນີຄວາມຕ້ອງການຢ່າງບໍ່ຖືວ່າສຳຄັນເວລາເລີ່ມອ້ອນວອນ ເພາະຊື່ນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ເຈັບປວດ, ກະວົນກະວາຍ, ໂສກເສົ້າແລະອື່ນໆ. ການເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຕ້ອງການສ່ວນຕົວຂອງແຕ່ລະຄົນນັ້ນຊ່ວຍໃຫ້ກຸ່ມຄຣິສະຕຽນຢູ່ນຳກັນຢ່າງມີຄວາມເຊື່ອ.

ສິ່ງສໍາຄັນທີ່ສຸດໃນການອ້ອນວອນນັ້ນແມ່ນພະລັງຈາກພຣະເຈົ້າ. ຢາໂກໂບ 5:16 ແມ່ນຕົວຢ່າງທີ່ເວົ້າເຖິງການອ້ອນ ວອນ, “ຄໍາອ້ອນວອນຂອງຜູ້ຊອບທັມມິຣິດສັກສິດເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນ.” ກ່ອນໜ້າຂໍ້ນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄໍາອ້ອນວອນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜົນຕໍ່ຫລາຍໆຄົນ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກວດເບິ່ງຊີວິດຈິດໃຈກ່ອນ. ການສໍາຫລວດເບິ່ງເຖິງການໃຊ້ເວລາແຕ່ລະວັນ ແຕ່ລະອາທິດໃນການອ້ອນວອນສໍາຄັນ. ການໃຊ້ເວລາອ້ອນວອນແຕ່ລະວັນເທົ່າໃດນັ້ນມີຄວາມໝາຍ. ທ່ານໃຊ້ເວລາອ້ອນວອນນ້ອຍກວ່າ 20 ນາທີບໍ່? ນ້ອຍກວ່າ 5 ນາທີບໍ່? ການອ້ອນວອນຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງແມ່ນການຖວາຍຕົວຈາກໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນຫ່ວງຕໍ່ສິ່ງເຮົາເປັນຫ່ວງນັ້ນ.

ພາກທີສອງໄດ້ເວົ້າເຖິງພະລັງຂອງການອ້ອນວອນນັ້ນມາຈາກຜູ້ຊອບທັມ. ມີອາຈານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເວລາຂ້າພະເຈົ້າເປັນນັກຮຽນໂຮງຮຽນພຣະຄັມພິ ເພິ່ນບອກວ່າຂໍ້ນີ້ເປັນຄວາມຈິງຕ້ອງໃຫ້ມີຄົນປະມານ 40 ຄົນອ້ອນເພື່ອ ແລະຢ່າງນ້ອຍໃຫ້ມີຜູ້ນຶ່ງເປັນຄົນຊອບທັມ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າການອ້ອນວອນທີ່ມີພະລັງແມ່ນອ້ອນວອນຢ່າງຈິງຈັງປະກອບດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ແລະໃຫ້ມີຊີວິດຢ່າງອິດທິນເປັນໜ້ານັບຖືໄດ້.

4. ກຸ່ມໝູ່ບ້ານທີ່ປົກປ້ອງຮັກສາກັນແລະກັນ: (ຢາໂກໂບ 5:19-20)

ໃຫ້ໃຊ້ຄໍາເວົ້າຂອງຢາໂກໂບ 5:19-20 ກັບຈິດໝາຍຂອງອາຈານໂປໂລ 6:1, “ພີ່ນ້ອງເອີຍ, ຖ້າຄົນໃດທີ່ເຫັນຄົນຫລົງຜິດປະການໃດ ເຈົ້າທັງຫລາຍຜູ້ຢູ່ຝ່າຍວິນຍານ ຈົ່ງຊ່ອຍຄົນຢ່າງນັ້ນດ້ວຍຄວາມອ່ອນສຸພາບໃຫ້ກັບຄືນດີໃໝ່ດ້ວຍໃຫ້ທຸກຄົນຄິດເຖິງຕົນເອງ ຢ້ານວ່າຕົນຈະຖືກຈູງໃຫ້ຫລົງໄປ.” ອີກສິ່ງນຶ່ງສິດທິແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນກຸ່ມໝູ່ບ້ານຄືການເປັນຫ່ວງໃຍຕໍ່ກັນແລະກັນດ້ວຍຄວາມຮັກ ເພື່ອປົກປ້ອງຮັກສາການເຮັດຢ່າງນີ້ໄດ້ກໍຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ສຶກຄິດເຖິງກັນທາງດ້ານຈິດວິນຍານ. ພວກເຮົາຊ່ວຍກັນຖານະຢ່າງຄຣິສະຕຽນຢ່າງອ້າຍນ້ອງໃນເມື່ອຄົນໃດຄົນນຶ່ງຫລົງຜິດໄປ ແລະນໍາຄົນນັ້ນກັບມາດ້ວຍຄວາມຮັກແລະເປັນຫ່ວງ.

ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍຄົນຜິດບາບຫລົງຜິດ, ຢາໂກໂບເຕືອນພວກເຮົາວ່າ “ຈົ່ງຮູ້ວ່າຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນບາບຄົນໃດຄົນນຶ່ງຕ່າວຄົນມາຈາກຄວາມຜິດຂອງຕົນນັ້ນ ກໍໄດ້ຊ່ວຍຈິດວິນຍານຂອງຄົນນັ້ນໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍແລະທັງໃຫ້ຄວາມຜິດບາບຈໍານວນຫລວງຫລາຍໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະພັຍ.” (ຢາໂກໂບ 5:20). ຄຣິສຕະຈັກໃນກຸ່ມໝູ່ບ້ານມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຊີວິດຂອງຄົນໃນເມື່ອພວກເຂົາເດີນທາງໄປໃນທາງຜິດຕໍ່ “ຄວາມບາບ” ເປັນຄວາມຈິບຫາຍຊຶ່ງນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍ. ຈໍາໄວ້ວ່າກຸ່ມໝູ່ບ້ານຂອງຄຣິສະຕຽນບໍ່ແມ່ນບ່ອນເອົາຄວາມພົ້ນໃຫ້ຄົນຜິດບາບ ແຕ່ເປັນບ່ອນຊ່ວຍນໍາຄົນນັ້ນໃຫ້ຮູ້ຈັກອົງພຣະຜູ້ຊ່ວຍອົງທຸ່ງແທ້.

ຄໍາຖາມ

10. ທ່ານຄິດວ່າທ່ານເປັນພາກສ່ວນຂອງກຸ່ມໝູ່ບ້ານຂອງຄຣິສະຕຽນບໍ່? ຫລືທ່ານເປັນຄົນຢູ່ຕ່າງຫາກບໍ່? ເຮັດວິທີໃດທ່ານສ້າງຄວາມສໍາພັນກັບຄົນອື່ນໄດ້?
11. ທ່ານເປັນຄົນອົດທົນຫລືບໍ່? ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ມີຄວາມອົດທົນຕໍ່ຄົນອື່ນ? ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ ຫລືກຸ່ມສຶກສາພຣະຄໍາພີເປັນຄົນອົດທົນໃນກຸ່ມສັງຄົມບໍ່?
12. ຄໍາເວົ້າຂອງທ່ານນັ້ນຖືວ່າເປັນຄວາມຈິງແລະເຊື່ອຖືໄດ້ຕອດເວລາບໍ່? ທ່ານເປັນຄົນສັດຊື່ໃນຊີວິດຂອງທ່ານບໍ່? ມີຫຍັງແດ່ທ່ານຍັງບັງໄວ້ບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ຈັກ, ບັງຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລະຈາກຕົນເອງບໍ່? ເຮັດຢ່າງໃດພວກເຮົາຈຶ່ງຈະກາຍເປັນກຸ່ມໝູ່ບ້ານທີ່ຄົນອື່ນໄວ້ໃຈແລະນັບຖືໄດ້?
13. ທ່ານຕ້ອງການຢາກໃຫ້ຊີວິດອ້ອນວອນຂອງທ່ານເປັນປະໂຫຍດຂຶ້ນບໍ່? ທ່ານສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າທ່ານເປັນຄົນອ້ອນ ວອນຢ່າງປົກກະຕິບໍ່? ການອ້ອນວອນຂອງທ່ານມີພະລັງ, ມີຄວາມຮັກ ແລະເຊື່ອຖືໄດ້ບໍ່? ທ່ານຍິນດີທີ່ຈະສັນຍາກັບຄົນອື່ນບໍ່ວ່າທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ຄໍາອ້ອນວອນຂອງທ່ານດີຂຶ້ນໃນກຸ່ມຄຣິສະຕຽນ?
14. ທ່ານສົນໃຈໃນການປົກປ້ອງຮັກສາຄຣິສະຕຽນຄົນອື່ນບໍ່? ເຮັດແນວໃດກຸ່ມຂອງທ່ານຈະກາຍເປັນຄົນປົກປ້ອງຮັກ ສາຄົນອື່ນໄດ້?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ໃຫ້ພຣະທັມແຫ່ງຊີວິດເປັນສູນກາງຂອງຊີວິດ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ໂຢຮັນ 1:1—2:2

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: 1 ໂຢຮັນ 1:1—2:2

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຮັບເອົາຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານຜ່ານພຣະບຸດ ເປີດທາງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ມີຊີວິດ

ໃນຄວາມສາມັກຄີທັມກັບພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ການໃຫ້ພຣະຄຣິດເປັນຈຸດສູນກາງຂອງຊີວິດພວກເຮົາມີຄວາມໝາຍແນວໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິຈະຣະນາເບິ່ງວ່າຊີວິດຂອງຂ້ອຍມີພຣະຄຣິດເປັນຈຸດສູນກາງຫລືບໍ່.

ຄຳນຳ

ຊີວິດທີ່ໄດ້ພົບກັບພຣະເຈົ້າໃນພຣະເຢຊູຄຣິດນຳໄປສູ່ການດຳເນີນຊີວິດທີ່ປະຖິ້ມຄວາມບາບ ແລະສູ່ການສາມັກຄີທັມກັບພຣະເຈົ້າ ແລະກັບຄົນອື່ນໆ. ແຕ່ທາງຄວາມບາບກັບມາ, ການສາຣະພາບຈະນຳໄປສູ່ການອະພິຍບາບໂດຍທາງພຣະຄຣິດ.

ຄຳພຣະເຮືອງຊີວິດຄຣິດສຕຽນຂອງຜູ້ທີ່ມີປະສົບການ ເປັນເຮືອງທີ່ຄົນທັງຫລາຍປະຕິເສດໄດ້ຍາກ. ພຣະທັມ 1 ໂຢຮັນ ມີປະສິດທິພາບເພາະເຫດຜົນຫລາຍຢ່າງ, ແຕ່ຢ່າງໜຶ່ງທີ່ແນ່ນອນຄື ນີ້ແມ່ນຄຳພຣະຍານຈາກປະສົບການສ່ວນຕົວ.

1. ປະສົບການແທ້ຈິງກັບພຣະຄຣິດ: (ຢາໂກໂບ 1:1-4)

ອັດສາວົກໂຢຮັນໄດ້ເລືອກຄຳເວົ້າຂອງທ່ານຢ່າງລະມັດລະວັງ; ແຕ່ລະຄຳມີຄວາມໝາຍ; ໂຢຮັນພຍາຍາມເຊື່ອມໂຍງພຣະເຢຊູແລະການຊົງສ້າງໂລກໃນພຣະທັມໂຢຮັນ ແລະໃນຈິດໝາຍນີ້ໂດຍໃຊ້ຄຳວ່າ “ຊຶ່ງມີຢູ່ແຕ່ປະຖົມມະການ.” ໃນພຣະທັມໂຢຮັນ, ພຣະທັມຊົງເປັນຢູ່ແລະມີສ່ວນໃນການຊົງສ້າງໂລກ. ໃນທີ່ນີ້, ໂຢຮັນບອກວ່າພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ມີປະສົບການກັບພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນໃນພຣະຄຣິດ.

ຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ “ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຍິນ, ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ເຫັນກັບຕາ” ຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າປະສົບການຂອງໂຢຮັນກັບພຣະເຢຊູເປັນປະສົບການສ່ວນຕົວຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄຳວ່າ “ເຮົາ” ໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ເຖິງກຸ່ມບຸກຄົນທີ່ໄດ້ມີປະສົບການດ້ວຍກັນ. ນອກນັ້ນໂຢຮັນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ, “ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ພິຈາຣະນາເບິ່ງ ແລະມີຂອງເຮົາໄດ້ຈັບຕ້ອງນັ້ນ” ໄດ້ບອກເຖິງປະສົບການອັນຄົບຖ້ວນ (ໄດ້ຍິນ, ໄດ້ເຫັນ, ໄດ້ຈັບ) ເຮືອງພຣະເຢຊູຊົງມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ.

ຄຳເວົ້າວ່າ “ກ່ຽວກັບພຣະທັມອັນຊົງຊີວິດ” ມີສັບສຳຄັນຢູ່ສອງຄຳ “ພຣະທັມ” ແລະ “ຊີວິດ.” “ພຣະທັມ” ມີສ່ວນພົວພັນກັບ

ພຣະຄຳ ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຊົງກ່າວເວລາຊົງສ້າງໂລກ: “ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງວ່າ” (ປະຖົມມະການ 1: 3, 6, 9, 11, 14, 20,

24, 26, 29). ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງທຸກຢ່າງດ້ວຍພຣະຄຳ. ຫຼັງຈາກນັ້ນມາ, ຜູ້ປະກາດພຣະທັມທັງຫລາຍໄດ້ໃຊ້ຄຳວ່າ

“ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ...” (ເບິ່ງ ຕົວຢ່າງໃນ ໂຢນາ 1:1). ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງໂຢຮັນກໍໄດ້ບອກວ່າ “ພຣະທັມ” ໄດ້ຢູ່ແຕ່ຕົ້ນເດີມ ແລະໃນຕອນນີ້ໄດ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດ (ໂຢຮັນ 1:1, 14). ໃນ 1 ໂຢຮັນ, ພວກເຮົາພົບພຣະທັມພົວພັນກັບຊີວິດ.

ສຳລັບທ່ານໂຢຮັນ, “ຊີວິດ” ມີຄວາມໝາຍຫລາຍກວ່າລົມຫາຍໃຈແລະການເປັນຢູ່; ຊີວິດທີ່ພຣະເຢຊູປະທານໃຫ້ເປັນຊີວິດ ທີ່ຄົບບໍຣິບູນ; ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຊີວິດຄົບບໍຣິບູນ, ຊີວິດທີ່ມີຈຸດປະສົງ, ແລະຊີວິດທີ່ກຳລັງປ່ຽນແປງ. ຊີວິດນີ້ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າຮູ້ໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ (1 ໂຢຮັນ 1:2). ຜູ້ຂຽນໄດ້ພົບຊີວິດນັ້ນໃນພຣະເຢຊູເປັນທາງສ່ວນຕົວ.

“ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາມັກຄີທັມກັບພວກເຮົາ” ຄືຈຸດປະສົງທີ່ໂຢຮັນໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍສະບັບນີ້. ຄຳວ່າ “ສາ ມັກຄີທັມ” ໃນສມັຍນັ້ນອາດຈະມີຄວາມໝາຍຫລາຍກວ່າທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນການສາມັກຄີທັມໃນປັດຈຸບັນ. ສາມັກຄີທັມ ໝາຍເຖິງຄວາມໃກ້ຊິດເພາະປະສົບການຢ່າງດຽວກັນ “ກັບພຣະບິດາແລະກັບພຣະບຸດພຣະເຢຊູຄຣິດ;” ພວກເຮົາພົບພຣະເຈົ້າຜ່ານພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະມີຄວາມສາມັກຄີທັມກັບຄົນອື່ນໆທີ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ.

ສາມັກຄີທັມເຮັດໃຫ້ຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ; ໂຢຮັນໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍນີ້ເພື່ອລາວແລະເພື່ອນທັງຫລາຍຈະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ເຕັມບໍຣິບູນ (1:4). ທ່ານໄດ້ພົບຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີນີ້ແລ້ວຫລືຍັງ?

2. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມສ່ວາງ: (ຢາໂກໂບ 1:5-7)

ອີກເທື່ອນຶ່ງ, ໂຢຮັນໄດ້ເຊື່ອມໂຍງຄວາມຄິດຂອງລາວໃນຕອນນີ້ກັບພຣະທັມປະຖົມມະການ ເວລາທ່ານຂຽນວ່າ “ພຣະເຈົ້າ ຊົງເປັນຄວາມສ່ວາງ.” ໃນການສ້າງໂລກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງວ່າ “ໃຫ້ແຈ້ງສ່ອງຂຶ້ນ” (ປຖກ1:3); ໂຢຮັນ 1:4 ບອກວ່າ “ຊີວິດນັ້ນເປັນຄວາມສ່ວາງຂອງມະນຸດໂລກ.” ການປຽບທຽບຄວາມມືດແລະຄວາມສ່ວາງມີຢູ່ໃນທຸກສັງຄົມ; ສຳລັບໂຢຮັນ, ຄວາມສົມບູນຂອງຊີວິດໃນພຣະຄຣິດໃຫ້ຄວາມສ່ວາງສຳລັບຊີວິດ; ຊີວິດນັ້ນກໍເປີດເຜີຍສິ່ງຖືກແລະສິ່ງຜິດ, ສິ່ງດີແລະສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມບາບແລະຄວາມຊອບທັມ. ໃນ 1 ໂຢຮັນ, ພວກເຮົາໄດ້ພົບວ່າ “ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມສ່ວາງ ໃນພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມມືດເລ

ຍ” (1:5). ພຣະເຈົ້າຄືບໍ່ຂອງຄວາມດີ, ຄວາມມີລະບຽບ, ແລະຄວາມຍຸດຕິທັມ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຊົ່ວ
ຊ້າໃນທັມມະຊາດແລະໃນການປະພຶດຂອງພຣະອົງ.

ສິນຄົນທີ່ມີການສາມັກຄີທັມກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນຄວາມສວ່າງ ຈະບໍ່ດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມມືດ ຊຶ່ງໝາຍ
ເຖິງການຕົວະແລະເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ຈິງແທ້. ໃນພຣະຄັມພີ, ຄວາມຈິງຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດ ແລະພວກເຮົາເຊື່ອ.
ຄວາມເຊື່ອແລະການກະ ທຳແຍກກັນບໍ່ໄດ້; ຄວາມເຊື່ອນຳໄປສູ່ການກະທຳ. ການສາມັກຄີທັມກັບພຣະ
ເຈົ້າຈະຕ້ອງມີການເຊື່ອຟັງຢູ່ດ້ວຍ. ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດໃນທາງຊອບທັມ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ ຊອບ
ທັມ; ຊີວິດເຊັ່ນນັ້ນກໍເປັນພຍານໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງຢູ່ໃນພວກເຮົາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາກໍມີຄວາມ
ສາມັກຄີທັມກັບຄົນອື່ນໆຕໍ່ໄປ.

3. ເວລາຄວາມບາບເຂົ້າມາ: (ຢາໂກໂບ 1:8-2:2)

ເຖິງວ່າພວກເຮົາຈະດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມສວ່າງ, ຄວາມບາບສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າມາໃນຊີວິດເຮົາໄດ້. ໂຢຮັນ
ກ່າວວ່າ “ຖ້າເຮົາທັງຫຼາຍເວົ້າວ່າພວກເຮົາບໍ່ມີບາບ ພວກເຮົາກໍຫລອກລວງຕົນເອງ” (1:8). ນັກ
ຈິດຕະວິທະຍາມັກເວົ້າເຣື່ອງພວກເຮົາມັກຈະຄິດວ່າຄົນອື່ນໆກໍຄິດ ຫລືເຮັດຄືກັບເຮົາ; ພວກເຮົາມັກເຫັນ
ຄວາມຜິດຂອງຄົນອື່ນ ໃນຂະນະທີ່ເບິ່ງຂ້າມຄວາມຜິດຂອງຕົວເອງ; ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ກ່າວເຣື່ອງນີ້ໃນມັດ
ທາຍ 7:3-5.

ຫລາຍຄົນຍັງແບກນ້ຳໜັກເຣື່ອງການອະພັຍໂທດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຖິງວ່າພວກເຂົາໄດ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່
ແລ້ວ. ຖ້າທ່ານເປັນຜູ້ນຶ່ງໃນຄົນພວກນັ້ນໃຫ້ເບິ່ງ 1 ໂຢຮັນ 1:9 ຊຶ່ງບອກວ່າ “ຖ້າເຮົາທັງຫຼາຍສາຣະພາບ
ຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງຊົງສັດຊື່ແລະທຸ່ງທັມ ຈະຊົງໂຜດຍົກບາບຂອງພວກເຮົາ ແລະຈະຊົງໂຜດ
ຂໍຮະລ້າງເຮົາທັງຫຼາຍຈາກການອະທັມຫມົດສິ້ນ.” “ຂໍຮະລ້າງເຮົາທັງຫຼາຍຈາກການອະທັມຫມົດສິ້ນ”
ມາຍເຖິງໝົດສິ້ນ, ບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອອີກ. ເວລາພຣະເຈົ້າຊົງອະພັຍໂທດໃຫ້ພວກເຮົາ, ພຣະອົງກໍຊົງ
ຂໍຮະລ້າງພວກເຮົາດ້ວຍ.

ໃນ 1 ໂຢຮັນ 2, ທ່ານໂຢຮັນເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍຄຳວ່າ “ລູກນ້ອຍທັງຫຼາຍຂອງເຮົາເອີຍ,” ຄຳເວົ້ານີ້ແມ່ນຄຳ
ເວົ້າຂອງຄົນທີ່ໃກ້ ຊິດກັນເໝືອນຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງພໍ່ແມ່ແລະລູກຂອງຕົນ. ຜູ້ຂຽນຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ອ່ານ
ທັງຫຼາຍຫລີກເວັ້ນຈາກການເຮັດຜິດ. ແຕ່ຖ້າມີໃຜໄດ້ເຮັດຜິດພາດໄປ “ພວກເຮົາກໍມີທະນາຍຄວາມ ຄືພຣະ
ເຢຊູຄຣິດຜູ້ຊົງທຸ່ງທັມທີ່ສະຖິດຢູ່ກັບພຣະບິດາ” (1 ໂຢຮັນ 2: 1). ພຣະໂລຫິດຂອງພຣະຄຣິດໄດ້
ຂໍຮະລ້າງພວກເຮົາຈາກການຜິດບາບໝົດສິ້ນ (1 ໂຢຮັນ 1:7, 9). ເວລາພຣະເຢຊູສິ້ນພຣະຊົນເທິງໄມ້
ກາງແຂນ, ພຣະອົງໄດ້ຈ່າຍຄ່າຈ້າງຂອງຄວາມບາບຂອງມະນຸດທັງໝົດ (1 ໂຢຮັນ 2:2).

ຄວາມໝາຍສຳລັບຊີວິດ

ໃຊ້ຄຳຖາມຕໍ່ໄປນີ້ເພື່ອທົບທວນເບິ່ງ 1 ໂຢຮັນ 1:1—2:2 ແລ້ວນຳຄວາມຈິງໄປໃຊ້ໃນຊີວິດຂອງທ່ານ:

- ນຶ່ງ, ທ່ານເຂົ້າໃຈຄໍາສອນໃນ 1 ໂຍຮັນ 1:1-4 ເຣື່ອງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າແລະຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດບໍ່?
- ສອງ, ທ່ານເຂົ້າໃຈເຣື່ອງການດໍາເນີນຊີວິດໃນຄວາມສວ່າງສະທ້ອນເຖິງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?
- ສາມ, ທ່ານໄດ້ຍິນການຊົງເອີ້ນໃຫ້ຍອມຮັບວ່າໄດ້ເຮັດບາບ ແລະໃຫ້ສາຣະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮັບການອະພິຍາຍ ແລະການຂໍາຣະລ້າງຫລືບໍ່?
- ສຸດທ້າຍ, ທ່ານມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນແລະຍິນດີໃນຊີວິດເພາະທ່ານທີ່ໄດ້ມີປະສົບການກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ຫລືບໍ່?

ຄໍາຖາມ:

1. ຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງທ່ານກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ໃກ້ເທົ່າໃດ?
2. ຊີວິດຂອງທ່ານໄດ້ສະທ້ອນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າດີເທົ່າໃດ?
3. ພຣະທັມຂໍ້ໃດ ໃນມື້ນີ້ທີ່ຖືກກັບຕົວທ່ານຫລາຍທີ່ສຸດ ກ່ຽວກັບເຣື່ອງຄວາມຮູ້ສຶກຜິດ? ທ່ານໄດ້ຮັບການຊົງອະພິຍາຍໂທດແລ້ວຫລືຍັງ? ຖ້າຍັງ, ທ່ານຢາກຮັບບໍ່?
4. ພຣະທັມທີ່ຜ່ານມາເວົ້າແນວໃດແດ່ເຣື່ອງການປະຕິເສດວ່າຕົວເອງບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ ຫລືບໍ່ມີຂໍ້ບົກພ່ອງໃນການປະພຶດ
5. ຂອງຕົນ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 8

ຮູ້ວ່າພວກເຮົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ໂຢຮັນ 2:3-27

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 1 ໂຢຮັນ 2: 3-27

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແທ້ຫລືບໍ່ຢູ່ທີ່ການເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ການພົວພັນຮັກແພງກັບຄົນອື່ນ

ແລະເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດແທ້.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າພວກເຮົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິຈະຣະນາເບິ່ງວ່າຂ້ອຍຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແທ້ຫລືບໍ່.

ຄຳນຳ

ການທົດສອບສາມຢ່າງເພື່ອຈະຮູ້ວ່າທ່ານຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່. ນຶ່ງ, ເບິ່ງການເຊື່ອຟັງຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ; ສອງ, ການພົວພັນຮັກແພງຂອງທ່ານກັບຄົນອື່ນ; ສາມ, ທົບທວນເບິ່ງວ່າທ່ານໄດ້ສາຣະພາບຮັບວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ່.

ມີບາງຄົນມັກເວົ້າວ່າ “ມີຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄິດຫລາຍໂພດຢູ່ໃນໂບດ; ຂ້ອຍພົບຄົນພວກນີ້ຢູ່ທຸກອາທິດ; ຂ້ອຍເຫັນພວກເຂົາເຮັດ ສິ່ງທີ່ຂ້ອຍບໍ່ກ້າຈະເຮັດ ຂນາດວ່າຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍປະກາດວ່າຕົວເອງເປັນຄຣິສຕຽນ.” ຂ້າພະເຈົ້າ ເລີຍບອກເພິ່ນວ່າ “ໂບດບໍ່ແມ່ນຫໍສະແດງພວກນັກບຸນ ແຕ່ເປັນໂຮງພຍາບານສຳລັບຄົນປ່ວຍຝ່າຍຈິດວິນຍານ.” ຄວາມຈິງແລ້ວຄວາມເວົ້ານັ້ນມີຄວາມໝາຍ; ເວລາຄົນເບິ່ງທ່ານ ແລ້ວເຂົາຮູ້ວ່າທ່ານເປັນຜູ້ເຊື່ອບໍ່.

1. ດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍການເຊື່ອຟັງ: (1 ໂຢຮັນ 2:3-6)

ສຳລັບທ່ານໂຢຮັນ, ຄວາມເຊື່ອແລະການປະຕິບັດແຍກກັນບໍ່ໄດ້. ຖ້າທ່ານຢາກແນ່ໃຈວ່າທ່ານຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູແທ້, ໃຫ້ທ່ານເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າທ່ານອ້າງວ່າຕົວເອງເປັນຄຣິສຕຽນແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງ, ໂຢຮັນບອກວ່າທ່ານເປັນຄົນເວົ້າຕົວະ ແລະຄວາມຈິງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນທ່ານແລ້ວ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ, ສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງ, ການເຊື່ອຟັງຂອງເຂົາເຈົ້າສແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າພວກເຮົາໄດ້ “ເປັນຜູ້ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນ” (1 ໂຢຮັນ 2:5). ຄວາມຮັກນຳໄປສູ່ການເຊື່ອຟັງ; ເວລາທ່ານເຊື່ອຟັງ, ທ່ານສະແດງ

ໃຫ້ເຫັນວ່າຄວາມຮັກຂອງທ່ານໄດ້ຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດຄຣິສຕຽນ. ໂຢຮັນໄດ້ເນັ້ນວ່າ “ຜູ້ໃດເວົ້າວ່າຕົນຢູ່ໃນພຣະອົງ ຜູ້ນັ້ນກໍຄວນດຳເນີນຊີວິດຕາມທາງທີ່ພຣະຄຣິດຊິງດຳເນີນນັ້ນເໝືອນກັນ” (2:6)

2. ພຣະບັນຍັດໃໝ່: (1 ໂຢຮັນ 2:7-11)

ໂຢຮັນກ່າວວ່າ “ເຮົາບໍ່ໄດ້ຂຽນຂໍ້ບັນຍັດໃໝ່ມາເຖິງເຈົ້າທັງຫລາຍ ແຕ່ເປັນຂໍ້ບັນຍັດເກົ່າຊຶ່ງເຈົ້າທັງຫລາຍມີຢູ່ຕັ້ງແຕ່ເດີມແລ້ວ” (2:7). ຜູ້ຂຽນອາດຈະໝາຍເຖິງບັດຍັດພຣະເຈົ້າໃນ ພຣະບັນຍັດທີສອງ 6:4-5 ຊຶ່ງສອນໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າສຸດໃຈ, ສຸດຈິດ, ແລະສຸດກຳລັງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ເພີ່ມອີກບັດຍັດນຶ່ງຄືໃຫ້ຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ, ແຕ່ກໍຍັງເປັນບັດຍັດເກົ່າຢູ່ເພາະໄດ້ສອນໄວ້ກ່ອນແລ້ວໃນ ລະບຽບຂອງພວກເລວີ 19:18; ສະນັ້ນ ໂຢຮັນຈຶ່ງບອກວ່າ “ເຈົ້າທັງຫລາຍມີຢູ່ຕັ້ງແຕ່ເດີມແລ້ວ.”

ຫລັງຈາກນັ້ນໂຢຮັນໄດ້ບອກວ່າ “ເຮົາຂຽນຂໍ້ບັນຍັດໃໝ່ມາເຖິງເຈົ້າທັງຫລາຍ ທີ່ວ່າໃໝ່ທັງຝ່າຍພຣະອົງ ແລະຝ່າຍເຈົ້າທັງຫລາຍນັ້ນ.” ຫລາຍຄົນເຊື່ອວ່າອັດສາວິກອາດຈະໝາຍເຖິງພຣະທັມໂຢຮັນ 13:34 ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນໃຫ້ສາວິກຮັກກັນແລະກັນເໝືອນພຣະອົງໄດ້ຮັກພວກເຂົາ.

“ຄວາມສວ່າງ” ເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງຄວາມຈິງ, ຄວາມດີ, ແລະຄວາມຮັກ. ທ່ານບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າທ່ານໄດ້ດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມສວ່າງ ຖ້າທ່ານກຽດຊັງອ້າຍນ້ອງຄຣິສຕຽນຂອງທ່ານ (1 ໂຢຮັນ 2:11). ພຣະສັນຍາໃໝ່ເນັ້ນເຮືອງຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ແລະຄວາມສາມັກຄີທັມພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ; ຄວາມຮັກພາພວກເຮົາໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະພາພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ເປັນເຫດທີ່ຈະໃຫ້ຄົນອື່ນສະດູດໃຈ (2:10).

3. ອາດຈະເປັນຄຳກອນລະຫວ່າງສາກ: (1 ໂຢຮັນ 2:12-17)

ອີກເທື່ອນຶ່ງ, ໂຢຮັນກັບມາເວົ້າກັບຜູ້ອ່ານອີກເຮືອງເກົ່າ (1 ໂຢຮັນ 2:13-14). ທ່ານໃຊ້ຄຳວ່າ “ລູກນ້ອຍທັງຫລາຍ,” “ພໍ່ທັງຫລາຍ,” ແລະ “ຄົນໜຸ່ມທັງຫລາຍ” ໃນຕອນນີ້; ຄຳວ່າ “ລູກນ້ອຍ” ອາດຈະໝາຍເຖິງຜູ້ເຊື່ອໃໝ່, “ພໍ່” ອາດຈະໝາຍເຖິງຜູ້ດູແລໃນຄຣິສຕະຈັກ, ແລະ “ຄົນໜຸ່ມ” ອາດຈະໝາຍເຖິງຄົນທົ່ວໄປໃນຄຣິສຕະຈັກ. ໂຢຮັນເບິ່ງຄຣິສຕະຈັກວ່າເປັນຄອບຄົວ, ຄອບຄົວທີ່ດີ, ແລະຄອບຄົວທີ່ມີຄວາມຮັກ. ໃນຄອບຄົວແຕ່ລະຄົນເປັນພາກສ່ວນຂອງກັນແລະກັນ.

1 ໂຢຮັນ 2:15-17 ອາດຈະເປັນຄຳທັກທາຍ ຫລືພາກນຶ່ງຕ່າງຫາກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂຢຮັນໄດ້ໂຮມຄຳຂວັນເຮືອງ ຄວາມຮັກແລະການເຊື່ອຟັງເຂົ້າກັນ. ທ່ານສອນວ່າ “ຢ່າຮັກໂລກຫລືສິ່ງຂອງທີ່ຢູ່ໃນໂລກ ຖ້າຜູ້ໃດຮັກໂລກ ຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະບິດາບໍ່ຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນເພາະສາຣະພັດທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກ ຄືຕັນຫາຂອງເນື້ອກາຍ, ຕັນຫາຂອງຕາ, ແລະຄວາມອວດອ້າງເປົ່າໆໃນຊີວິດນີ້ ບໍ່ໄດ້ເກີດມາຈາກພຣະບິດາ ແຕ່ເກີດມາຈາກໂລກ.”

ໂຢຮັນຫລົງເຫັນຄວາມຂັດແຍ່ງຂອງພວກຜູ້ເຊື່ອແລະ ໂລກທີ່ພວກເຂົາຍັງອາໄສຢູ່; ທ່ານເຕືອນເຖິງຄວາມບໍ່ຢັ້ງຢືນຂອງໂລກນີ້ວ່າ “ສ່ວນໂລກກັບຕົນທາຂອງໂລກກຳລັງເສື່ອມສູນໄປ ແຕ່ຜູ້ເຮັດຕາມພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕັ້ງຢູ່ເປັນນິດ” (2:17).

4. ຄວາມເຊື່ອໃນເວລາສຸດທ້າຍ: (1 ໂຢຮັນ 2: 18-27)

“ເວລາສຸດທ້າຍ” ໃນພຣະສັນຍາເດີມໝາຍເຖິງວັນພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ; ໃນພຣະທັມອາໂມດ 5:18-20, ຜູ້ປະກາດພຣະ ທັມປະນາມບຸກຄົນທີ່ຢາກເຫັນ “ມື້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຢາກຈະເຫັນພຣະເຈົ້າລົງມາແກ້ແຄ້ນສັດຕູຂອງພວກເຂົາ; ແຕ່ອາໂມດເຕືອນພວກເຂົາວ່າ ວັນນັ້ນ “ຈະເປັນມື້ແຫ່ງຄວາມມືດມົນ” ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ (ອາໂມດ 5:18).

ຄຣິສຕະຈັກໃນຕອນນັ້ນຮູ້ວ່າ “ຜູ້ຕໍ່ສູ້ພຣະຄຣິດ” ຈະມາ; ແຕ່ໂຢຮັນໄດ້ບອກວ່າ “ບັດນີ້ຜູ້ຕໍ່ສູ້ພຣະຄຣິດກໍເກີດມີມາຫລາຍແລ້ວ.” ທ່ານກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ “ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ເວົ້າຕົວະ ຄັນບໍ່ແມ່ນຜູ້ນັ້ນທີ່ປະຕິເສດວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນພຣະຄຣິດ ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດພຣະບິດາກັບພຣະບຸດ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ເປັນຜູ້ຕໍ່ສູ້ພຣະຄຣິດ” (2:22).

ໂຢຮັນເຕືອນທຸກຄົນໃຫ້ຕັ້ງໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອ “ຈົ່ງໃຫ້ຂໍຄວາມທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມານັ້ນຕັ້ງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ ຖ້າຂໍຄວາມທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນແຕ່ຕົ້ນມານັ້ນທາກຕັ້ງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ ພວກເຈົ້າກໍຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນພຣະບຸດແລະໃນພຣະບິດາ ເຫມືອນກັນ” (2:24). ຜູ້ທີ່ຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ເຖິງເວລາສຸດທ້າຍກໍຈະໄດ້ຊີວິດອັນຕອນໄປເປັນນິດຕາມທີ່ຊົງໄດ້ສັນຍາໄວ້ (2:25).

ໂຢຮັນເຕືອນຜູ້ອ່ານວ່າພວກເຂົາຈະພົບຄົນຕົວະແລະຄົນຫລອກລວງ (2:26), ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ເປັນຜູ້ທີ່ຖືກຫົດສົງໄວ້ແລ້ວ ແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ຢູ່ໃນຄວາມຈິງ; “ພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ໃດອີກສອນ ເພາະການຊົງຫົດສົງຂອງພຣະອົງກຳລັງສັ່ງສອນພວກເຈົ້າເຖິງທຸກສິ່ງ ແລະເປັນຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນການຕົວະ ການຊົງຫົດສົງໄດ້ສອນເຈົ້າທັງຫລາຍຢ່າງໃດ ພວກເຈົ້າຈົ່ງຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນພຣະອົງຢ່າງນັ້ນ” (2:27).

ນຳບົດຮຽນໄປໃຊ້ກັບຊີວິດ

ການເຊື່ອຟັງ, ຄວາມຮັກ, ແລະຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດເປັນເລື່ອງສຳຄັນສາມຢ່າງທີ່ເນັ້ນໃນພຣະທັມຕອນນີ້. ຄຣິສຕຽນຕ້ອງການທັງສາມຢ່າງ; ການເຊື່ອຟັງໝາຍເຖິງການເຮັດຕາມຄຳສອນໃນພຣະຄຳພີ; ຄວາມຮັກໝາຍເຖິງການມີຄວາມສັມ ພັນອັນດີກັບຜູ້ເຊື່ອອື່ນໆ; ທ້າຍສຸດ, ຄວາມເຊື່ອໝາຍເຖິງຍອມໃຫ້ພຣະຄຣິດເປັນພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຈິດໃຈ ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສິ້ນພຣະຊົນເພື່ອຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ ແລະໄດ້ຖືກໃຫ້ຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍເພື່ອຈະມາຢູ່ໃນພວກເຮົາ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໂຢຮັນກ່າວວ່າຄວາມຈິງຄືສິ່ງທີ່ທ່ານເຮັດ (2:4). ອີງຕາມການປະພຶດຂອງທ່ານ, ທ່ານໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະຄຣິດຫລາຍເທົ່າໃດ?
2. ສ່ວນນຶ່ງຂອງການເຊື່ອຟັງ ແມ່ນການຮັກຄົນອື່ນໆ, ແລະຄວາມຮັກເຮັດໃຫ້ການເຊື່ອຟັງຼ່າຍຂຶ້ນ. ທ່ານຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະຮັກອ້າຍນ້ອງຄຣິສຕຽນໃນໂບດຫລາຍປານໃດ?
3. ທ່ານກຳລັງເປັນທາດຂອງສັງຄົມຫລືບໍ່? ທ່ານໄດ້ພົບກັບການທົດລອງເລື້ອຍໆບໍ່? ທ່ານຈະແຍກຕົວອອກຈາກສັງຄົມທີ່ກຳລັງດຶງທ່ານໜີຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ວິທີໃດ?
4. ການຮູ້ຈັກແນ່ນອນວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ໄດ້ສິ້ນພຣະຊົງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອທ່ານ ນໍາຄວາມ ພື້ນມາໃຫ້ທ່ານ ມີຄວາມສໍາຄັນສໍາລັບທ່ານບໍ່?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 9

ກ້າວໄປສູ່ອະນາຄົດດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ໂຢຮັນ 2:28–3:10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ໂຢຮັນ 2: 28--3:10

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພວກເຮົາສາມາດຕຽມຕົວເພື່ອອະນາຄົດໂດຍດຳເນີນຊີວິດຢ່າງລູກພຣະເຈົ້າໃນມື້ນີ້.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະກ້າວໄປສູ່ອະນາຄົດດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຫາວິທີທາງທີ່ຈະກ້າວໄປສູ່ອະນາຄົດດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ.

ຄຳນຳ

ໂດຍການສແວງຫາຄວາມສັມພັນແບບໃກ້ຊິດກັບພຣະຄຣິດແລະການບໍ່ໂປ່ມຄວາມຜິດບາບໄວ້ໃນຊີວິດ, ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດຢ່າງລູກພຣະເຈົ້າໃນມື້ນີ້ ແລະສາມາດກ້າວໄປສູ່ອະນາຄົດດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ.

ທຸກຄັ້ງທີ່ພວກເຮົາອ່ານໜັງສືພິມ, ພວກເຮົາຈະເຫັນວ່າມີຫລາຍໆຄົນທີ່ພຍາຍາມທຳນວາຍເຮືອງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ; ເປັນຫຍັງຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງຢາກຮູ້ອະນາຄົດ? ບາງທີພວກເຮົາຄິດວ່າການຮູ້ເຮືອງລ່ວງໜ້າຈະຊ່ວຍໃຫ້ຕົວເອງໄດ້ຕຽມຕົວ.

ພຣະເຈົ້າຜູ້ດຽວຊົງຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ. ພວກເຮົາບໍ່ຢາກຮູ້ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ; ແຕ່ມີບາງຢ່າງທີ່ພວກເຮົາຮູ້ແນ່ນອນຄື ພຣະເຈົ້າຊົງຄອງຣາຊຢູ່ ແລະພຣະເຢຊູຈະສະເດັດກັບມາເທື່ອທີສອງ. ມື້ນຶ່ງ, ພຣະເຈົ້າຈະພິ ພາກສາມະນຸດ; ສຳລັບຄຣິສຕຽນ, ພວກເຮົາສາມາດພົບມື້ນັ້ນດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈເພາະພວກເຮົາໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງລູກພຣະເຈົ້າໃນມື້ນີ້.

1. ໝັ້ນໃຈເພາະການເຂົ້າສົນທິ: (1 ໂຢຮັນ 2:28-29)

ໃນຂໍ້ 28, ໂຢຮັນຊັກຊວນໃຫ້ພວກເຮົາ “ເຂົ້າສົນທິຢູ່ກັບພຣະອົງ,” ແລະເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງກັບມາພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ລີ້ໜ້າເພາະຄວາມລະອາຍ. ການດຳເນີນຊີວິດໃນພຣະອົງມື້ນີ້ໝາຍເຖິງວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ອາຍເວລາພຣະອົງມາ. ຊີວິດນິຣັນໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເລີ້ມຕົ້ນຫລັງຈາກຄວາມຕາຍ ແຕ່ໄດ້ເລີ້ມຕົ້ນຈາກວັນທີ່ພວກເຮົາຮັບເຊື້ອພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພຣະເຢຊູຊົງເວົ້າເຮືອງຊີວິດນິຣັນວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ແມ່ນຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ຄືທີ່ເຂົາຮູ້ຈັກພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທ່ຽງແທ້ອົງດຽວ ແລະຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູຄຣິດທີ່ພຣະ

ອົງຊົງໃຊ້ມາ” (ໂຢຮັນ 17:3). ການເຂົ້າສົນໃນພຣະອົງຄືການຕຽມຕົວເພື່ອອະນາຄົດ; ການມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າໃນມື້ນີ້ ຄືການຕຽມຕົວຂອງພວກເຮົາເພື່ອການກັບມາຂອງພຣະເຢຊູ.

ເວລາພວກເຮົາເຂົ້າສົນໃນພຣະຄຣິດ, ພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຈະປາກົດອອກຜ່ານຊີວິດພວກເຮົາ. ເພາະພຣະເຈົ້າ

ຊົງທ່ຽງທັມ, ທຸກຄົນທີ່ປະພຶດຢ່າງທ່ຽງທັມກໍເປັນລູກພຣະອົງ; ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະຄຣິດເມື່ອເຮົາເຊື່ອ. ເວລາພວກເຮົາຮັກແລະເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາກໍໄດ້ສະແດງອອກຊຶ່ງຄວາມທ່ຽງທັມ. ຜູ້ໃດທີ່ມີຄວາມທ່ຽງທັມຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຜູ້ທີ່ “ບັງເກີດມາຈາກພຣະອົງ” (2:29). [ຄວາມຊອບທັມໃນພາສາອັງກິດແມ່ນ Righteousness; ແຕ່ຄວາມທ່ຽງທັມໃນພາສາອັງກິດແມ່ນ Justice. ກະຣຸນາຢ່າຫລົງກັນ]

2.. ໝັ້ນໃຈໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ: (1 ໂຢຮັນ 3:1-3)

ພຣະເຈົ້າຊົງສະແດງຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງໂດຍຊົງເອີ້ນພວກເຮົາວ່າ “ບຸດ” ຂອງພຣະອົງ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຄວາມຮັກນັ້ນເພາະການດີຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານຄວາມຮັກນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາ. ໂລກນີ້ກຽດຊົງພວກເຮົາເພາະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະໂລກນີ້ກໍບໍ່ຮູ້ພຣະຄຣິດເຊັ່ນກັນ (ໂຢຮັນ 1:10).

ໃນຖານະທີ່ເປັນລູກພຣະເຈົ້າ, ຊີວິດພວກເຮົາຈະຕ້ອງສະທ້ອນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ; ເປົ້າໝາຍຂອງຊີວິດຄຣິສຕຽນຄືການມີລັກສະນະຄ້າຍພຣະເຢຊູໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນທຸກໆວັນ. ທ່າທີ, ການປະພຶດ, ແລະການຕອບຮັບ ບໍ່ວ່າຈະເປັນບຸກຄົນແລະສະ ພາບການຂອງພວກເຮົາ ຈະຕ້ອງເໝືອນພຣະເຢຊູໃນທຸກໆຢ່າງ. ການປ່ຽນແປງໃນພວກເຮົາເກີດຂຶ້ນເພາະການທຳງານຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເວລາພວກເຮົາມອບຊີວິດໃຫ້ພຣະອົງຊົງນຳພາແລະຄວບຄຸມ.

ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງມະນຸດທຸກຄົນ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເຊື່ອເອົາພຣະເຢຊູເຂົ້າມາໃນຊີວິດກໍໄດ້ກາຍເປັນ “ບຸດ” ຂອງພຣະເຈົ້າ (ໂຢຮັນ 1:12). ຄວາມຫວັງຂອງພວກເຮົາຄືຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ ແລະຍືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນພວກເຮົາຈະຕ້ອງຊຳຮະລ້າງຕົນໃຫ້ບໍລິສຸດຢູ່ສະເລ່ຍ; ພຣະຄັມພິກ່າວວ່າ “ທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຫວັງໃນພຣະອົງດັ່ງກ່າວມານີ້ ກໍຊຳຮະລ້າງຕົນ ໃຫ້ບໍລິສຸດເຫມືອນພຣະຄຣິດຊົງບໍລິສຸດ” (3:3).

3. ໝັ້ນໃຈໃນຄວາມທ່ຽງທັມຂອງພຣະອົງ: (1 ໂຢຮັນ 3:4-10)

ພຣະເຢຊູຊົງສົ່ງພຣະຊົນເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອໂຕ້ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ.

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອກໍໄດ້ຮັບການອະພິຍ ບາບແລະການຊົງຊຳຮະລ້າງແລ້ວ. ໂຢຮັນສອນວ່າບຸດທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ຄົນ ທີ່ດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມຜິດ ບາບ; ເພາະ “ຜູ້ໃດທີ່ຍັງເຮັດບາບຕາມເຄີຍ ຜູ້ນັ້ນຍັງບໍ່ເຫັນພຣະອົງ ແລະຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ” (3: 6). ໂຢຮັນໄດ້ໃຫ້ເຫດຜົນອີກວ່າ “ຜູ້ທີ່ເຮັດຕາມຄວາມທ່ຽງທັມກໍເປັນຜູ້

ທ່ຽງທັມເໝືອນພຣະຄຣິດຊົງທ່ຽງທັມ”(3: 7). ໃນຂໍ້ 3:10, ໂຢຮັນເນັ້ນອີກວ່າ “ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມທ່ຽງທັມ ຫລືບໍ່ຮັກພື້ນ້ອງຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.”

ໂຢຮັນໄດ້ກ່າວໃນ 3:9 ວ່າ “ຜູ້ໃດເກີດຈາກພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຮັດບາບຕາມເຄີຍ ເພາະສະພາບຂອງພຣະອົງຊົງດໍາລົງຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ.” ຄໍາເວົ້ານີ້ອາດຈະສ້າງຄວາມສັບສົນໃຫ້ຜູ້ອ່ານບາງຄົນໂດຍສະເພາະຕອນນີ້ “ຜູ້ໃດເກີດຈາກພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຮັດບາບຕາມ ເຄີຍ.” ພວກເຮົາອາດຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ຄຣິສຕຽນບໍ່ເຮັດບາບອີກ ເພາະເກີດໃໝ່ແລ້ວ; ແຕ່ຕາມສະພາບຄວາມເປັນຈິງແລ້ວຄຣິສຕຽນສາມາດຕົກຢູ່ໃນຄວາມບາບເໝືອນກັນ. ແມ່ນແຕ່ໂຢຮັນເອງຍັງໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ “ຖ້າເຮົາທັງຫລາຍເວົ້າວ່າພວກເຮົາບໍ່ມີບາບ ພວກເຮົາກໍຫລອກລວງຕົນເອງ ແລະຄວາມຈິງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນພວກເຮົາ” (1 ໂຢຮັນ 1:8). ໃນທີ່ນີ້ທ່ານກໍເວົ້າກັບຄົນທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າໂຢຮັນອາດຈະເວົ້າເຖິງບຸກຄົນທີ່ເຄີຍເຮັດບາບເປັນນິສັຍແລະຫລັງຈາກມາຮູ້ພຣະເຈົ້າແລ້ວກໍຍັງເຮັດບາບຕໍ່ໄປ; ຜູ້ທີ່ປະພຶດຕົນເຊັ່ນນັ້ນກໍເປັນຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ເຫັນພຣະເຈົ້າ ແລະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງແນ່ນອນ. ແຕ່ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງພ້ອມທີ່ຈະອະພິຍບາບຖ້າພວກເຮົາສາຣະພາບແລະກັບໃຈ; ພຣະຄັມພິກ່າວວ່າ“ຖ້າເຮົາທັງຫລາຍ ສາຣະພາບຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງຊົງສັດຊື່ແລະທ່ຽງທັມຈະຊົງໃຜດຍົກບາບຂອງພວກເຮົາ ແລະຈະຊົງໃຜດຂໍ້າຣະ ລ້າງເຮົາທັງຫລາຍຈາກການອະທັມຫມົດສິ້ນ” (1 ໂຢຮັນ 1: 9). ຫລາຍຄົນໃນສມັຍຂອງທ່ານໂຢຮັນໄດ້ສວຍໂອກາດເຮັດບາບຢູ່ເລື້ອຍເພາະຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງມີຄວາມຮັກແລະເມດຕາຢູ່ສເມີ.

ພຣະຄັມພິທີ່ສາມາດທົດສອບຄວາມເປັນ “ບຸດ” ພຣະເຈົ້າ ຫລືວ່າພວກເຮົາເປັນລູກມານ ແມ່ນ 1 ໂຢຮັນ 3: 10 ຊຶ່ງບອກວ່າ “ດັ່ງນີ້ແຫລະ, ຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າຜູ້ໃດເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຜູ້ໃດເປັນລູກຂອງມານ ຄືວ່າຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມທ່ຽງ ທັມຫລືບໍ່ຮັກພື້ນ້ອງຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.” ທາງເລືອກມີຢູ່ສອງເສັ້ນຄື ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນ “ບຸດ” ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍັງຢູ່ຝ່າຍມານຊາຕານ; ເຖິງວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຊະນະມານແລ້ວກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ມານຄອງໂລກມະນຸດຢູ່ບາງສ່ວນ. ຄົນທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນກໍເປັນຜູ້ທີ່ດໍາເນີນຊີວິດຕາມທາງຂອງມານຊາຕານໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ.

ຄວາມໝາຍແລະການນໍາໄປປະຕິບັດ

ພວກຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍໄດ້ຮັບສິດພິເສດໃນການຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈເຣື່ອງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນ “ມື້ຂອງພຣະເຈົ້າ;” ມື້ນຶ່ງ, ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດກັບມາໃນໂລກຢ່າງຜູ້ຊັຍຊະນະ ແລະຈະຊົງລຶບຄວາມຜິດບາບແລະຄວາມຕາຍອອກຈາກໂລກນີ້. ວັນນັ້ນຈະເປັນວັນສລອງວັນຍິ່ງໃຫຍ່, ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນກໍຈະເປັນວັນພິພາກສາຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ເຊັ່ນກັນ. ພວກເຮົາທີ່ເຊື່ອສາມາດໝັ້ນໃຈໃນການກັບມາຂອງພຣະເຢຊູໂດຍການດໍາເນີນຊີວິດເພື່ອພຣະອົງໃນມື້ນີ້. ຄວາມຫວັງທີ່ຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງໝູນໃຈພວກເຮົາໃຫ້ຕຽມຕົວເພື່ອວັນນັ້ນ.

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ຊໍາຮະຕົວເອງຈາກຄວາມບາບ, ແລະຮັກພິນ້ອງຜູ້ເຊື່ອດ້ວຍກັນ, ພວກເຮົາສາມາດມີຄວາມໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າພວກເຮົາເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພາະເຮົາຮູ້ແນ່ນອນ, ພວກເຮົາຈະບໍ່ອາຍທີ່ຈະຍືນຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ການຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດຈະຊົງສະເດັດມາອີກ ມີສ່ວນຜັກດັນຢ່າງໃດໃນການດໍາເນີນຊີວິດໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຮົາ?
2. ໃນຖານະທີ່ເປັນ “ບຸດ” ທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາໄດ້ສິດພິເສດແນວໃດແດ່ ແລະພວກເຮົາມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບແນວໃດແດ່?
3. ທ່ານຈະອະທິບາຍຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄວາມຄິດຂອງບາງຄົນທີ່ວ່າ ພວກເຮົາທຸກຄົນເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພຣະຄໍາພີເຣີອງ ການເປັນລູກພຣະເຈົ້າ?
4. ການຮູ້ແນ່ນອນວ່າທ່ານເປັນ “ບຸດ” ຂອງພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ຄວາມໝັ້ນໃຈເຣື່ອງອະນາຄົດແນວໃດ?
5. ມີພາກສ່ວນໃດໃນຊີວິດທີ່ທ່ານໄດ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບໄວ້ ແລະຕ້ອງການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ຮັກກັນດ້ວຍການກະທຳ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	1 ໂຢຮັນ 3:11-18; 4:7-12, 19-21
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	1 ໂຢຮັນ 3:11--4:21
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ຄວາມສຳຄັນໃນການເປັນຄຣິສຕຽນຕ້ອງຮັກດ້ວຍການກະທຳ
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ເປັນຫຍັງພຣະຄຳພີຈຶ່ງສອນວ່າຮັກແທ້ຕ້ອງມີການປະຕິບັດ?
ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອສອບເບິ່ງຮັກແທ້ຂອງເຮົາທີ່ກ່າວຄືພຣະເຈົ້າຮັກເຮົາບໍ່?

ຄຳນຳ

ຮັກກັນແລະກັນທີ່ພຣະຄຳພີສອນບໍ່ແມ່ນຮັກແຕ່ປາກເວົ້າກັນຊຶ່ງ ຕ້ອງມີການກະທຳຈຶ່ງຮ້ອງວ່າຮັກແທ້. ສຸພາສິດລາວກ່າວໄວ້ວ່າ ຮັກແທ້ຍອມເສັງສະລະ ແມ່ນເພິ່ນເວົ້າຖືກແລ້ວ ໃນການເສັງສະລະນັ້ນມີຫຍັງແດ່ ຈຶ່ງຮ້ອງວ່າເສັງສະລະ ດ້ວຍວ່າພຣະ ບິດາໄດ້ເສັງສະລະພຣະບຸດລົງມາຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບ ແລະ ພຣະບຸດຍອມເສັງສະລະຊີວິດຂອງເພິ່ນເອງເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ພົ້ນ.

1. ຮັກບໍ່ແມ່ນກຽດຊັງ: (1 ໂຢຮັນ 3:11-18)

ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮຽນຜ່ານມາໃນອາທິດແລ້ວ ໂຢຮັນໄດ້ເວົ້າເຮື່ອງຄວາມຮັກແທ້ຕ້ອງມີການພິສູດ, ທ່ານໄດ້ເນັ້ນນັກການພິສູດຂອງຄວາມຮັກແທ້, ໂຢຮັນໄດ້ເຕືອນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຊຶ່ງເປັນຜູ້ໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດກ່ອນຄົນທັງຫລາຍ ຄວນຮັກກັນແລະກັນ. “ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງຕັ້ງແຕ່ເດີມແລ້ວຄືໃຫ້ພວກເຮົາຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນ” (ຂໍ້ 11). ຄຣິສຕຽນສ່ວນຫລາຍຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຮົາຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນ ແຕ່ເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າເຮົາກັນແລະກັນນັ້ນຖືກຕ້ອງຕາມຫລັກຂອງພຣະຄຳພີ. ໃນພຣະທັມ ຄາລາເຕັງ 5:22 ເວົ້າເຖິງໝາກຜົນຂອງພຣະວິນຍານນັ້ນຄື “ຄວາມຮັກ” ຖ້າຈຶ່ງຊັ້ນໝາກຜົນຂອງຄວາມຮັກແມ່ນຫຍັງ? ທ່ານລອງຂຽນຄຳວ່າ “ໝາກຜົນຂອງຄວາມຮັກແມ່ນ.....” ແລ້ວພາກັນເຕີມຊ່ອງວ່າແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ຄຳຕອບຢ່າງກວ້າງຂວາງ.

ໂຢຮັນໄດ້ຍົກຕົວຢ່າງຄວາມຮັກຜິດພາດວ່າ “ຍ່າໃຫ້ເປັນເໝືອນກາອິນຜູ້ມາຈາກມານ ແລະໄດ້ຂ້ານ້ອງຂອງຕົນ ດ້ວຍເຫດ ໃດລາວຈຶ່ງຂ້ານ້ອງ ກໍເພາະການເຮັດຂອງຕົນຊົ່ວ ແລະການເຮັດຂອງນ້ອງນັ້ນຊອບທັມ”

(ຂໍ້ 12). ກາອິນໄດ້ຊື່ວ່າເປັນຜູ້ຂ້າຄົນຜູ້ທຳອິດໃນປະຫວັດສາດ, ກາອິນເລີ້ມເປັນຄົນຂ້າຄົນເມື່ອໃຈຂອງລາວເລີ້ມຕົ້ນອິດສານ້ອງຊາຍຂອງລາວ ຈາກຄວາມຄິດໃນໃຈເລັກນ້ອຍນັ້ນເອງເຮັດໃຫ້ລາວກາຍເປັນຄົນເຮັດການຊົ່ວ (ປຖກ 4). ພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ບອກແຈ້ງວ່າກາອິນໄດ້ເຮັດການຊົ່ວອັນໃດກ່ອນຂ້ານ້ອງຊາຍຕົນເອງ ແຕ່ເຮົາສັງເກດເຫັນວ່າທັງສອງກໍຮັກແລະນັບຖືພຣະເຈົ້າຈຶ່ງນຳເຄື່ອງຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊຶ່ງ

ພໍພຣະທັຍກັບເຄື່ອງຖວາຍຂອງອາເບນ ດ້ວຍເຫດນີ້ກາອິນຈຶ່ງຄິດເສັງໃຈທີ່ນ້ອງຊາຍຕົນເອງລ້າໜ້າ. ເຮືອງນີ້ສອນເຮົາທັງຫລາຍວ່າ ຫາກເຮົາຄິດແຂ່ງກັນໃນການຮັບໃຊ້ແລ້ວ ເຮົາອາດເປັນຄືກາອິນ ກໍໄດ້. ໂຢຮັນຕັກເຕືອນບໍ່ໃຫ້ເຮົາຄິດຄືກາອິນ ເພາະວ່າການເປັນຄືກາອິນນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກ ແຕ່ແມ່ນຄວາມກຽດຊັງ ເມື່ອຄວາມກຽດຊັງໃຫຍ່ຂຶ້ນພໍແລ້ວຄວາມກຽດຊັງນັ້ນກໍຈະນໍາພາໃຫ້ໄປເຮັດບາບ. “ຜູ້ທີ່ກຽດຊັງພີ່ນ້ອງຂອງຕົນກໍເປັນຜູ້ຂ້າຄົນ” (ຂໍ້ 15ກ).

“ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດມີຊັບສົມບັດໃນໂລກນີ້ແລະເຫັນພີ່ນ້ອງຂອງຕົນຂັດສົນ ແລ້ວຍັງບໍ່ຍອມມີໃຈເມດຕາຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ນັ້ນ ຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈະດໍາລົງຢູ່ໃນຕົນໄດ້ຢ່າງໃດ ລູກນ້ອຍທັງຫລາຍເອີຍ, ຢ່າໃຫ້ເຮົາຮັກກັນດ້ວຍຄໍາເວົ້າດ້ວຍປາກເປົ່າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຈົ່ງສແດງຄວາມຮັກອັນແທ້ຈິງດ້ວຍການທະທໍາ” (ຂໍ້ 17-18). ໂຢຮັນກ່າວມານັ້ນເປັນການພິສູດຄວາມຮັກອັນແທ້ຈິງຄືການຮູ້ຈັກແບ່ງປັນ ຄໍາວ່າແບ່ງປັນມີຄວາມໝາຍວ່າແບ່ງປັນໃນສິ່ງທີ່ມີ ແລະເຮົາບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເຮົາມີຊໍາໃດກໍແບ່ງປັນຕາມນັ້ນ ຫາກເຮົາບໍ່ຍອມແບ່ງປັນໂຢຮັນຮ້ອງຄວາມຮັກຂອງເຮົາວ່າ ຄວາມຮັກປາກເປົ່າ ແລະເຮົາເອງກໍບໍ່ສົມ ຄວນຄິດຢາກໄດ້ແຕ່ຂອງເພິ່ນ, ສ່ວນຕົນເອງບໍ່ແບ່ງປັນເພິ່ນຈັກເທື່ອກໍເປັນການເຫັນແກ່ຕົວ.

2. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຮັກ: (1ໂຢຮັນ 4:7-12)

ໂຢຮັນສອນວ່າການທີ່ຄຣິສຕຽນຄວນຮັກກັນແລະກັນດ້ວຍການກະທໍານັ້ນກໍເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນແຫລ່ງຂອງຄວາມຮັກ “ພວກທີ່ຮັກເອີຍ, ຈົ່ງໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນ ເພາະວ່າຄວາມຮັກມາຈາກພຣະເຈົ້າ ທຸກຄົນທີ່ຮັກກໍບັງເກີດມາ ຈາກພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັກບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຮັກ” (ຂໍ້ 7-8). ຖ້າເຮົາສຶກສາຄໍາສອນຂອງໂຢຮັນຢ່າງຄັກແນ່ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດຫລີກລ້ຽງການຮັກກັນແລະກັນໄດ້ ເພາະເພິ່ນກ່າວຢ່າງໜັກແໜ້ນວ່າ “ຈົ່ງໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍຮັກ ເຊິ່ງກັນແລະກັນ ເພາະວ່າຄວາມຮັກມາຈາກພຣະເຈົ້າ” ແປວ່າຫາກເຮົາຮ້ອງຕົນເອງວ່າເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າເຮົາກໍມາຈາກພຣະເຈົ້າເມື່ອເຮົາມາຈາກພຣະເຈົ້າຄວາມຮັກທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ມະນຸດກໍຈະຕິດມາກັບເຮົາດ້ວຍ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນໂຢຮັນຍັງບອກອີກວ່າ “ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັກກໍບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ” ແປວ່າຫາກເຮົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເຮົາກໍຕ້ອງຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນຫາກເຮົາຮັກກັນບໍ່ໄດ້ເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ “ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຮັກ”. ສລຸບແລ້ວການຮັກກັນແລະກັນດ້ວຍການກະທໍາເປັນເຄື່ອງບົ່ງບອກວ່າເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າຫລືຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແທ້ໆ. “ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກ ຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະບຸດນັ້ນຈະ ບໍ່ຈົບຫາຍ ແຕ່ມີຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ” (ໂຢຮັນ 3:16). ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າຄຣິສຕຽນເກືອບທຸກຄົນຮູ້ຈັກຂໍ້ນີ້ດີ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດນັ້ນເກີນກວ່າສິ່ງຂອງທຸກຢ່າງ ຄືພຣະອົງໄດ້ຊົງສົ່ງພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງລົງມາຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາທັງຫລາຍເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ພົ້ນຈາກບົງໄຟນະຣົກ ສ່ວນເຮົາພໍພຽງແຕ່ເສັງສະລະ, ເຂົ້າປາອາຫານ, ເງິນຄໍາແລະອື່ນໆ ເພື່ອສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ກັນແລະກັນ ທັງໝົດນີ້ເປັນພຽງສິ່ງຂອງນອກກາຍທັງນັ້ນ, ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ເຮົາສະລະຫຍັງຫລາຍໄປກວ່າສິ່ງຂອງທ່ານພຽງແຕ່ຂໍໃຫ້ຮັກແລະຊ່ອຍແບ່ງປັນກັນໃນສິ່ງທີ່ເຮົາມີ, ອີກປະການນຶ່ງສິ່ງທີ່ເຮົາມີເຮົາກໍເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າໂຜດປະທານໃຫ້ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຈະຊ່ອຍ

ກັນບໍ່ໄດ້? “ພວກທີ່ຮັກເອີຍ, ຖ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຮັກເຮົາຫລາຍຢ່າງນັ້ນ ພວກເຮົາຄວນຈະຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນ” (ຂໍ້ 11).

3. ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກເຮົາກ່ອນ: (1 ໂຢຮັນ 4:19-21)

ໂຢຮັນໄດ້ສລຸບບົດສອນໂດຍເວົ້າຄໍາດຽວອັນສໍາຄັນດັ່ງນີ້; “ຝ່າຍເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັກ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກພວກເຮົາກ່ອນ” (ຂໍ້ 19). ເຫດຜົນສາມຢ່າງທີ່ເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າມີດັ່ງນີ້;

1. ເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າເພາະພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັກເຮົາກ່ອນ.
2. ເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າເປັນການສົມຄວນເພາະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ໂຜດໃຫ້ເຮົາພື້ນ.
3. ເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າເພາະຄວາມຮັກອັນມີອໍານາດຂອງພຣະອົງນໍາພາໃຫ້ເຮົາຮັກພຣະອົງຄືນ.

ຖ້າຜູ້ໃດເວົ້າວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ” ແລະຍັງກຽດຊັງພື້ນ້ອງຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຄົນເວົ້າຕົວະ ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັກພື້ນ້ອງຂອງຕົນທີ່ຕາເຫັນແລ້ວ ກໍບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າທີ່ຕາບໍ່ເຫັນນັ້ນ” (ຂໍ້ 20). ແປວ່າຄວາມຮັກຂອງຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນຖືກທົດສອບດ້ວຍການຮັກພື້ນ້ອງຂອງຕົນ, ຄໍາວ່າພື້ນ້ອງຂອງຕົນ ໝາຍເຖິງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນ ບໍ່ວ່າຢູ່ແຫ່ງທຶນໃດກໍຍັງເປັນພື້ນ້ອງໃນຄວາມເຊື່ອຢູ່. ຕໍ່ມາໂຢຮັນໄດ້ເວົ້າເຖິງກຽດຊັງພື້ນ້ອງຂອງຕົນນັ້ນແມ່ນໂຢຮັນໄດ້ແນໃສ່ພວກຍິວທີ່ສະແດງຕົນວ່າເປັນຄົນຮັກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ກຽດຊັງຊົນຊາດອື່ນທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາດຍິວ (Jews, who pretended much love to God while they hated the Gentiles). ເຊັ່ນດຽວກັນເມື່ອເຮົາຮ້ອງຕົນເອງວ່າເປັນຄົນສຕຽນກໍບໍ່ສົມຄວນຈະໄປກຽດຊັງຫລືໃສ່ຮ້າຍຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ. “ຂໍ້ບັນຍັດນີ້ເຮົາທັງຫລາຍກໍໄດ້ມາຈາກພຣະອົງ ຄືວ່າໃຫ້ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້ານັ້ນ ຈົ່ງຮັກພື້ນ້ອງຂອງຕົນເໝືອນກັນ” (ຂໍ້ 21). ຢາໂກໂບກ່າວວ່າ “ຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດນັ້ນກໍໄຮ້ຜົນ” (ຢາໂກໂບ 2:20).

ຄໍາຖາມ

1. ຄວາມຮັກແທ້ຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອນັ້ນເປັນແນວໃດ?
2. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສໍາແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕໍ່ທ່ານແນວໃດ?
3. ຄໍາວ່າ “ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຮັກ” ແລະ “ຄວາມຮັກເປັນພຣະເຈົ້າ” ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນແນວໃດ?
4. ເປັນຫຍັງການຮັກກັນແລະກັນໃນກຸ່ມຜູ້ທີ່ເຊື່ອຈຶ່ງສໍາຄັນແທ້? ຫາກບໍ່ຮັກກັນຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?
5. ທ່ານຈະສະແດງຄວາມຮັກແທ້ຂອງທ່ານຕໍ່ຜູ້ອື່ນແນວໃດໃນອາທິດນີ້.

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 11

ເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	1 ໂຢຮັນ 4: 1-6, 13-16 ^ກ
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	1 ໂຢຮັນ 4: 1-6, 13-16 ^ກ
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ຄຣິສຕຽນເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ການເຊື່ອຖືກຕ້ອງນັ້ນສຳຄັນຢ່າງໃດ?
ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າທ່ານໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

ຄຳນຳ

ເຮົາທັງຫລາຍເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກສົ່ງລົງມາຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບເອົາພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍຕົນເອງໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມບາບຂອງຕົນ ດັ່ງນັ້ນການເຊື່ອໃນພຣະບຸດຈຶ່ງເປັນຫົນທາງດຽວທີ່ມະນຸດທັງຫລາຍຈະພົ້ນຄວາມຜິດບາບໄດ້.

1. ການທົດສອບເບິ່ງວິນຍານ: (1 ໂຢຮັນ 4:1-3)

ພວກໂຣມັນມີກິຈກັມຝ່າຍຈິດວິນຍານຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເພາະພວກເຂົາມີພຣະຕັ້ງຫລວງຫລາຍ, ຜູ້ອ່ານຈິດໝາຍຂອງໂຢຮັນຫລາຍຄົນໄດ້ຮູ້ຈັກຄຸ້ນເຄີຍກັບສາສນາ Greco-Roman, Mothraism ເຊິ່ງເປັນສາສນາເລີກລັບແລະສັບສົນຂອງຈັກກະພັດໂຣມ ນອກຈາກນີ້ຍັງມີພວກຄຣູສອນປອມທີ່ອ້າງອີງຊື່ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນການປະກາດຂອງເຂົາ ບັນຫາເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າອົງທຽງແທ້ເຂົ້າໃຈຜິດຕ່າງໆນາ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂຢຮັນຈຶ່ງຂຽນຈິດໝາຍຕັກເຕືອນວ່າ *“ພວກທີ່ ຮັກເອີຍ, ຍ່າເຊື່ອວິນຍານທຸກໆດວງ ແຕ່ຈຶ່ງພິສູດວິນຍານທັງຫລາຍນັ້ນວ່າມາຈາກພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່ ເພາະວ່າມີພວກຜູ້ທຳນວາຍປອມຫລາຍຄົນໄດ້ອອກໄປໃນໂລກ”* (ຂໍ້ 1). ບຸກຄົນເຫລົ່ານີ້ຈະອ້າງຊື່ພຣະເຢຊູໃນການທຳນວາຍ, ໃນການສອນ, ໃນການເທສນາຂອງເຂົາ ຄຣິສຕຽນບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສມັຍໃດກໍຈະຫລົງເຊື່ອເຂົາຫາກບໍ່ເຂົ້າໃຈເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າແລະມີຫລັກສາສນາສາດຢ່າງໝັ້ນຄົງ, ຄຣິສຕຽນເຮົາກໍຈະເວົ້າວ່າຫາກເຂົາຖືພຣະຄຳພີເຫລັ້ມດຽວກັນມາແລ້ວແມ່ນໃຊ້ໄດ້. ໂຢຮັນແນະນຳໃຫ້ເຮົາທົດສອບເບິ່ງວິນຍານທີ່ເຂົາອ້າງເຖິງໃນຂໍ້ 2-3 ດັ່ງນີ້: *“ເຈົ້າທັງຫລາຍກໍຮູ້ຈັກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຄືວິນຍານທັງປວງທີ່ຍອມຮັບຮູ້ວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ສເດັດລົງມາຮັບຊາດເປັນມະນຸດ ວິນຍານນັ້ນກໍມາຈາກພຣະເຈົ້າ”* (ຂໍ້ 2). ແປວ່າຫາກເຂົາເວົ້າວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະມາຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວບັງເກີດເປັນມະນຸດແທ້ໆຈຶ່ງເຊື່ອໄດ້ວ່າວິນຍານທີ່ເຂົາເວົ້າມານັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າແທ້, ແຕ່ຫາກວິນຍານທີ່ເຂົາກ່າວເຖິງນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າແທ້ ໂຢຮັນບອກວ່າ *“ວິນຍານທັງປວງທີ່ບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ພຣະເຢຊູ ວິນຍານນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ວິນຍານນັ້ນແຫລະ, ເປັນວິນຍານຂອງຜູ້ຕໍ່ສູ້ພຣະຄຣິດ”* (ຂໍ້ 3^ກ). ແປວ່າວິນຍານຊົ່ວອື່ນໆທີ່ສົງຢູ່ໃນຜູ້ທຳນວາຍປອມຈະ

ບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ອີກວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນພຣະເຈົ້າແລ້ວວິນຍານນັ້ນກໍເປັນວິນຍານຊົ່ວທີ່ມາຈາກຊາ ຕານເພື່ອຄອຍຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູທຸກປະການ.

ໃນພຣະທັມຄາລາເຕັງໄດ້ຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ຮູ້ຈັກສັງເກດວິນຍານວ່າ “ຝ່າຍຜົນຂອງພຣະວິນຍານນັ້ນຄື ຄວາມຮັກ, ຄວາມຍິນດີ, ສັນຕິສຸກ, ຄວາມອົດກັ້ນໄວ້ນານ, ຄວາມປານີ, ຄວາມດີ, ຄວາມສັດຊື່, ຄວາມສຸພາບອ່ອນຫວານ, ການຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນ” (ຄາລາເຕັງ 5:22). ດ້ວຍເຫດນີ້ໃຜກໍຕາມທີ່ມາອ້າງຊື່ພຣະເຢຊູຄຣິດໃນການທຳນວາຍ, ການເທສນາ ຫລືການສອນຂອງເຂົາ ທ່ານສາມາດສັງເກດເບິ່ງສືບຢ່າງທີ່ກ່າວມານັ້ນວ່າ ຜູ້ທີ່ກ່າວນັ້ນມີສິ່ງນີ້ຫລືບໍ່? ຫລັກສາສນາສາດເຫລົ່ານີ້ເປັນເຄື່ອງປົກປ້ອງທ່ານບໍ່ໃຫ້ຫລົງເຊື່ອວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ.

2. ຜູ້ສະຖິດນຳທ່ານນັ້ນກໍໃຫຍ່ກວ່າ: (1 ໂຢຮັນ 4:4-6)

“ລູກນ້ອຍທັງຫລາຍເອີຍ, ສ່ວນເຈົ້າທັງຫລາຍກໍເປັນຝ່າຍພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ຊັບຊະນະເຂົາເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ ເພາະວ່າພຣະ ອົງຜູ້ຊົງສະຖິດໃນພວກເຈົ້າຊົງເປັນໃຫຍ່ກວ່າຜູ້ນັ້ນທີ່ຢູ່ໃນໂລກ” (ຂໍ້ 4). ໂຢຮັນໃຊ້ຄຳວ່າລູກນ້ອຍ ເພາະວ່າເພິ່ນຮັກພື້ນອງຄຣິສຕຽນຄືລູກນ້ອຍຂອງເພິ່ນເອງ, ເພິ່ນເວົ້າກັບພື້ນອງວ່າພວກທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ພົ້ນຈາກພວກຜູ້ທຳນວາຍປອມນັ້ນ ເພາະ ວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຢູ່ນຳທ່ານນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານນະຊະຕໍ່ການຫລອກລວງຂອງພວກຜູ້ທຳນວາຍປອມ. ການທີ່ທ່ານຊະນະນັ້ນບໍ່ແມ່ນທ່ານເຮັດເອົາເອງແຕ່ແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນໃຫຍ່ກວ່າຜູ້ຢູ່ໃນໂລກໃຫ້ທ່ານຊະນະ. “ສ່ວນເຂົາເຫລົ່ານັ້ນກໍເປັນຝ່າຍໂລກເຫດນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເວົ້າຕາມໂລກ ແລະໂລກກໍເຊື່ອຟັງເຂົາ” (ຂໍ້ 5). ໂຢຮັນໄດ້ບອກພື້ນອງໃນເລື່ອງການທົດສອບວິນຍານເປັນເທື່ອທີສອງໂດຍປຽບທຽບໃສ່ຄົນທັງສອງປະເພດຄື; ປະເພດນຶ່ງເປັນຝ່າຍພຣະເຈົ້າກໍຟັງຄວາມພຣະເຈົ້າ ແລະກໍໄດ້ຊັບຊະນະຕໍ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນໂລກເຊິ່ງໂຢຮັນໝາຍເຖິງມານຊາຕານທີ່ມີອຳນາດໃນໂລກ. ປະເພດທີສອງເປັນຝ່າຍໂລກ ຜູ້ເວົ້າກໍເວົ້າຕາມໂລກ, ຜູ້ຟັງກໍຟັງຕາມໂລກນັ້ນແປວ່າເປັນຝ່າຍຊາຕານ. ໃນພຣະທັມ 2 ຕີໂມທຽວກ່າວວ່າ “ຈະມີເວລານຶ່ງທີ່ເຂົາຈະບໍ່ທົນຮັບເອົາຄຳສອນອັນມີຫລັກ ແຕ່ຄວາມປາຖນາຂອງເຂົານັ້ນ ເຂົາຈະຮວບຮວມຄູໄວ້ສຳລັບເຂົາເອງ ເພື່ອບັນເທົາຫຼຸດຊັບຂອງເຂົາ ເຂົາຈະອວ່າຍຫຼຸດຊັບຈາກຄວາມທ່ຽງທັມຕ່າງໄປຟັງນິຍາຍຕ່າງໆ” (2 ຕີໂມທຽວ 4:3-4). ແປວ່າເຂົາຈະບໍ່ຮັບຄຳສອນອັນແທ້ຈິງທີ່ເຮັດໃຫ້ຊີວິດປ່ຽນແປງ ແຕ່ຈະກັບໄປຟັງຄຳເວົ້າທີ່ເອົາອີກເອົາໃຈເທົ່ານັ້ນ.

ໂຢຮັນຍ້າອີກວ່າ “ສ່ວນເຮົາທັງຫລາຍເປັນຝ່າຍພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າກໍເຊື່ອຟັງເຮົາ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຢູ່ຝ່າຍພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາດັ່ງນີ້ແທລະ, ເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງຮູ້ວິນຍານຂອງຄວາມຈິງແລະວິນຍານຂອງຄວາມຜິດ” (ຂໍ້ 6). ແປວ່າໂຢຮັນເປັນຜູ້ສອນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ບໍ່ແມ່ນຄູສອນປອມ ດ້ວຍເຫດນີ້ຜູ້ໃດທີ່ຟັງໂຢຮັນຜູ້ນັ້ນກໍຢູ່ຝ່າຍພຣະເຈົ້າ.

3.. ເຮົາຮູ້ໂດຍສິ່ງນີ້: (1 ໂຢຮັນ 4:12-16ກ)

ເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າເຮົາເອງຫລືຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງທີ່ອ້າງຕົນເອງວ່າຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນເຮົາຫລືຢູ່ໃນຜູ້ເພິ່ນເວົ້າ? ເປັນຄຳຖາມກັນຢູ່ຕລອດ, ດ້ວຍວ່າເຮົາເອງກໍດີ, ພວກຜູ້ທຳນວາຍປອມກໍດີ, ຜູ້ປະກາດ

ອື່ນໆກໍມີກາຈະອ້າງວ່າພວກເພິ່ນຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າແລະພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ໃນເພິ່ນ ການອ້າງເຊັ່ນນີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາໄຈ້ແຍກໄດ້ຍາກຈົນບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າແມ່ນເພິ່ນຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າແທ້ບໍ່? ມີຫຍັງບໍ່ເປັນເຄື່ອງຜອງຫລືພິສູດໃຫ້ຮູ້ວ່າເຮົາຫລືຜູ້ເວົ້າອ້າງຊື່ພຣະເຢຊູນັ້ນຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ ຫລືພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນເພິ່ນແທ້ໆ? ສຸພາສິດລາວເວົ້າວ່າ (ລາຍຄົນລາຍໃນ ລາຍເສືອລາຍນອກ) ແປວ່າຄົນເຮົາຈະລາຍແນວໃດກໍເບິ່ງບໍ່ອອກແຕ່ ລາຍຂອງໂຕເສືອນັ້ນເບິ່ງເຫັນແຈ້ງວ່ານັ້ນແມ່ນເສືອ. ໂຢຮັນບອກເຄັດລັບໃຫ້ເຮົາເພື່ອເຮົາຈະເບິ່ງອອກວ່າຜູ້ໃດຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າແທ້ ໂດຍເວົ້າວ່າ “ດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງຮູ້ວ່າພວກເຮົາຢູ່ໃນພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພວກເຮົາ” (ຂໍ້ 13ກ). ແມ່ນເພິ່ນແນໃສ່ຂໍ້ 12 ທີ່ກ່າວວ່າ “ຖ້າເຮົາທັງຫລາຍຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຮົາທັງຫລາຍ ແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງກໍສົມບູນໃນພວກເຮົາ” (ຂໍ້ 12).

ການຮັກກັນແລະກັນໂດຍການປະຕິບັດນັ້ນເປັນເຄື່ອງບົ່ງບອກວ່າຜູ້ນັ້ນເປັນຄົນສຽນແທ້, ເປັນສາວິກແທ້, ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມແທ້ ເພາະວ່າການທີ່ລາວຮັກດ້ວຍການປະຕິບັດນັ້ນເປັນຂໍ້ແມ້ທີ່ເຫັນແຈ້ງຊັດເຈນ ແລະການເຮັດດັ່ງນີ້ເອງໂຢຮັນບອກວ່າພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ນຳລາວ ແລະຄວາມຮັກທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍຈະສົມບູນໃນລາວ ເພາະລາວເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຮັກໂລກຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເປັນຄ່າໄຖ່ໂທດຂອງຄົນຈຳນວນຫລາຍ. ເຮົາສັງເກດເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າມີແຕ່ພຣະບຸດອົງດຽວກໍຍັງໄດ້ໂຜດປະທານໃຫ້ມາຮັບທຸກຈົນຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອເຮົາ ສ່ວນເຮົາເອງທີ່ເວົ້າວ່າຮັກພີ່ນ້ອງກໍສົມຄວນຈະຕ້ອງຮຽນເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງ ໂດຍຮຽນແບ່ງປັນສິ່ງທີ່ເຮົາມີໃຫ້ແກ່ພີ່ນ້ອງໃນຄວາມເຊື່ອຕລອດເຖິງຜູ້ທຸກຍາກດ້ວຍໃຈສັດທາ.

“ຝ່າຍເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນແລະເປັນພະຍານວ່າ ພຣະບິດາໄດ້ຊົງໃຊ້ພຣະບຸດມາເປັນຜູ້ໂຜດມະນຸສໂລກໃຫ້ລອດພົ້ນ ຜູ້ໃດຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງສະຖິດຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ ແລະຜູ້ນັ້ນກໍຕັ້ງຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 14-15). ແປວ່າຜູ້ໃດກ້າເວົ້າ, ກ້າສາລະພາບແລະເປັນພະຍານວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຖືກສົ່ງລົງມາເພື່ອຊ່ອຍມະນຸສໂລກໃຫ້ພົ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງສະຖິດຢູ່ກັບຜູ້ນັ້ນ ເພາະການທີ່ລາວເຮັດເຊັ່ນນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສະຖິດນຳລາວບັນດານໃຫ້ລາວເວົ້າແລະເຮັດ. ສລຸບແລ້ວເຮົາຈະຮູ້ວ່າຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າແລະພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວຂ້າງເທິງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໃນໂລກນີ້ມີຫລາຍວິນຍານ, ມີຫລາຍຜູ້ທຳນວາຍ ເຮັດແນວໃດເຮົາຈຶ່ງຈະຮູ້ວ່າວິນຍານນັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ?
2. ທ່ານຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າທ່ານມີພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບທ່ານ?
3. ການມີຄວາມຮູ້ດ້ານສາສນາສາດນັ້ນເປັນຜົນດີແນວໃດ?
4. ທ່ານຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານຖືກຕ້ອງ?
5. ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງກ້າເວົ້າວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສົ່ງມາໂຜດມະນຸສໂລກ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 12

ຄວາມເຊື່ອເຮັດໃຫ້ມີຊັຍ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	1 ໂຢຮັນ 5
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	1 ໂຢຮັນ 5
<u>ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ຮັກແລະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ຮັກກັນແລະກັນ ແລະເຊື່ອໃນພຣະບຸດ ພຣະເຈົ້າເຮົາ ຈະມີຊັຍຊະນະໃນຊີວິດຄຣິສຕຽນ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ເຮັດແນວໃດເຮົາຈະຊະນະບັນຫາຊີວິດໃນວັນນີ້ແລະວັນໜ້າ?
<u>ຈຸດສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ການຜູກພັນກັບຄົນທີ່ເຊື່ອຈະຊ່ວຍເປັນແຮງໃຈແນວໃດ?

ຄຳນຳ

ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຍ່ອມຈະຝຶກທັດຄວາມຮັກກັນສັນພິນ້ອງ ໃນຄອບຄົວແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນເປັນປະການແຮກຂອງການດຳເນີນຊີວິດຝ່າຍຄວາມເຊື່ອ. ໂດຍການຮັກກັນສັນພິນ້ອງນີ້ເອງໂລກຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາເປັນສາວິກແທ້ຂອງພຣະເຢຊູ.

1. ປະຕິບັດຄວາມຮັກ (1 ໂຢຮັນ 5:1-3)

ເຮົາທຸກຄົນຮູ້ແນ່ແກ່ໃຈແລ້ວວ່າ ຄົນເຮົາຮັກກັນຍາກຕ້ອງໃຊ້ເວລາທີ່ຈະຕ້ອງຮຽນຮູ້ເຊິ່ງກັນແລະກັນເສັງກ່ອນເຖິງແມ່ນວ່າຮູ້ກັນມາຕັ້ງດົນຕັ້ງນານກໍຍັງຮັກກັນບໍ່ໄດ້ເພາະວ່າການປາກເວົ້າ, ນິສັຍ, ການນຸ່ງຖື, ຄວາມມັກ, ຄວາມເຊື່ອບໍ່ຄືກັນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສລຸບໄດ້ວ່າເຂົ້າກັນບໍ່ໄດ້. ສຳລັບຄຣິສຕຽນແທ້ນັ້ນມີຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນເຄື່ອງຊູໃຈໃຫ້ຮັກກັນແລະກັນເພາະ ວ່າມີພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນ ແປວ່າຄວາມເຊື່ອຄືກັນແຕ່ເຖິງແມ່ນຍັງບໍ່ທັນຮັກເທື່ອ ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຊອກຫາຊ່ອງທາງໃຫ້ຮັກກັນຈົນໄດ້. ຂໍກຸນແຈສຳຄັນຄືທາກເຮົາເບິ່ງເພິ່ນວ່າເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້ານຳກັນເຮົາກໍເປັນອ້າຍນ້ອງກັນໃນພຣະອົງ ເມື່ອເຮົາເປັນອ້າຍນ້ອງກັນໃນພຣະອົງເຮົາຈະຮັກກັນແລະກັນງ່າຍຂຶ້ນຄືເຮົາຮັກອ້າຍນ້ອງຮ່ວມທ້ອງມານດາໂດຍທັມມະຊາດ.

“ຜູ້ໃດທີ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດ ຜູ້ນັ້ນກໍເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ ທຸກຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງໃຫ້ກຳເນີດ ຜູ້ນັ້ນກໍຮັກລູກຂອງພຣະອົງເຫມືອນກັນ” (ຂໍ້ 1) ແປວ່າໃຜກໍຕາມທີ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດ (ຄຳວ່າພຣະຄຣິດ ແປວ່າພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພິນ) ຜູ້ນັ້ນກໍເກີດມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແປວ່າເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ

ເມື່ອເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວຜູ້ນັ້ນກໍຈະຮັກລູກຂອງພຣະອົງ ແປວ່າຮັກອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງຕົນທີ່ເກີດກ່ອນຫລືນຳຫລັງນັ້ນກໍສຸດແລ້ວແຕ່ການບັງເກີດ. ໃນປະຖົມມະການເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງມະນຸດດ້ວຍຝີພຣະທັດ (ດ້ວຍມື) ຂອງພຣະ ອົງເອງ ມາບັດນີ້ເຮົາຍັງເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ສ້າງມະນຸດ ແຕ່ບໍ່

ແມ່ນມະນຸດທຸກຄົນບັງເກີດໃນພຣະອົງ, ຄົນທີ່ບັງເກີດໃນພຣະອົງນັ້ນມີແຕ່ພວກທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະພວກທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງນັ້ນຈະຮັກກັນແລະກັນເພາະຮູ້ວ່າເປັນອ້າຍ ນ້ອງກັນໃນພຣະອົງ.

ໂຢຮັນໄດ້ຂໍໃຫ້ຜູ້ທີ່ເກີດໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັກກັນແລະກັນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ “ ໂດຍຂໍ້ນີ້ແຫລະ, ເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງຮູ້ວ່າພວກເຮົາຮັກລູກທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືເມື່ອພວກເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະຖືຮັກສາບັນດາຂໍ້ບັນຍັດຂອງພຣະອົງເພາະ ນີ້ແຫລະ, ເປັນຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຄືໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍຖືຮັກສາບັນດາຂໍ້ບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ແລະຂໍ້ບັນຍັດຂອງພຣະອົງນັ້ນກໍ່ບໍ່ຍາກນັກ” (ຂໍ້ 2-3). ແປວ່າຖານະທີ່ເຮົາເປັນຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າການຮັກແພງໃນຖານະອ້າຍນ້ອງໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນເຄື່ອງບົ່ງບອກວ່າເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ມີພຣະເຈົ້າໃນໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ, ຄວາມຮັກເປັນບັນຍັດຂໍ້ສໍາຄັນຂອງຄຣິສຕຽນ ແລະການຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນນັ້ນກໍ່ເປັນການຍາກສໍາລັບທຸກຄົນທີ່ອາສັຍແຮງບັນດານຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດນີ້ຄວາມຮັກແມ່ນສິ່ງເຮົາທັງຫລາຍປະຕິບັດກັນຢູ່ຕຸລອດມາ ເພາະວ່າເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າ ເຮົາກໍ່ຕ້ອງຮັກບັນດາລູກຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ຄວາມເຊື່ອບໍ່ແມ່ນຄວາມຮູ້ສຶກ: (1ໂຢຮັນ 5:4-10)

“ເພາະທຸກຄົນທີ່ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າກໍ່ມີຊັບຕໍ່ໂລກ ແລະຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົານີ້ແຫລະເປັນຊັບຊະນະທີ່ຊະນະໂລກໃຜ ຫນ້າທີ່ຊັບຊະນະຕໍ່ໂລກ ຖ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 4-5). ສັຕຽໂຕສໍາຄັນກ່ອນໝູ່ແມ່ນຕົວເຮົາເອງ ເພາະວ່າແຕ່ລະວັນໆເຮົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມຄິດຂອງເຮົາມື້ນຶ່ງຕັ້ງຫລາຍເທື່ອວັນໃດຫາກເຮົາເສັງຊັບໃຫ້ຄວາມຄິດເຮົາເອງເຮົາກໍ່ໄປເຮັດສິ່ງບໍ່ດີ, ເວົ້າສິ່ງບໍ່ດີ, ເບິ່ງສິ່ງບໍ່ດີ ແລະຟັງສິ່ງບໍ່ດີແລ້ວກໍ່ກາຍເປັນການບາບ. ນອກນີ້ເຮົາຍັງຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາຕ່າງໆທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບຕົວເຮົາ, ບັນຫາຄອບຄົວ, ບັນຫາໃນໂຮງຈັກໂຮງງານທີ່ເຮົາເຮັດ, ບັນຫາໃນໂຮງຮຽນທີ່ເຮົາໄປຫາກເປັນນັກຮຽນ ທີ່ຈິງແລ້ວບັນຫາທັງໝົດນັ້ນບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຮ່າງກາຍເຮົາເທົ່າໃດ ແຕ່ມັນໄດ້ຕໍ່ສູ້ຄວາມຄິດຈິດວິນຍານຂອງເຮົາດ້ວຍໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນບຸກຄົນທີ່ຄິດຕາມທັມມະດາຂອງໂລກ ແຕ່ບັນຫາເຫລົ່ານີ້ຈະນ້ອຍລົງຫລືອາດໝົດໄປຫາກ ເຮົາຄິດເຖິງເບື້ອງເທິງດັ່ງໂຢຮັນກ່າວໃນ ຂໍ້ 4-5 ທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ.

“ນີ້ແຫລະ, ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ມາໂດຍນໍ້າແລະພຣະໂລຫິດ ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍນໍ້າສິ່ງດຽວ ແຕ່ດ້ວຍນໍ້າແລະພຣະໂລຫິດ ແລະພຣະວິນຍານຊົງເປັນພຍານ ເພາະພຣະວິນຍານຊົງເປັນຄວາມຈິງມີພຍານຢູ່ສາມປະການ, ຄືພຣະວິນຍານ, ນໍ້າ ແລະ ພຣະໂລຫິດ ແລະພຍານທັງສາມນີ້ສອດຄ້ອງກັນ” (ຂໍ້ 6-8). ໂຢຮັນ ໄດ້ກ່າວເຖິງສາມປະການສໍາຄັນເຊິ່ງ ມີສາສນາຈານ ໃຊ້ຄວາມໝາຍລາຍປະການ ລາງຄົນກໍ່ແປວ່າ ເວລາເດັກເກີດໃໝ່ນັ້ນຈະມີນໍ້າແລະເລືອດປົນກັນອອກມາ, ລາງຄົນເວົ້າວ່າເຮືອງນີ້ບໍ່ກ່ຽວກັບການບັງເກີດໃໝ່ໃນພຣະເຢຊູ ແລ້ວເພິ່ນກໍ່ຊີ້ໄປໃສ່ ໂຢຮັນ 3 ເຮືອງຂອງນີໂກເດມ. ສາສນາຈານລາງຄົນເຂົ້າໃຈວ່າຕອນທີ່ເຂົາແຫງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນມີນໍ້າແລະເລືອດໄຫລອອກມາ (ໂຢຮັນ 19:35) ສາສນາຈານລາງຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຢຊູຮັບບັບຕິສມາດ້ວຍນໍ້າແລະຫລັງເລືອດທີ່ກາງແຂນ ແຕ່ເຮືອງຂອງພຣະວິນຍານນັ້ນທຸກຄົນເຂົ້າໃຈດີ ກວ່າ. ສລຸບແລ້ວຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຈໍາຕ້ອງບັບຕິສມາດ້ວຍນໍ້າເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກຂອງການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່, ແລະເຊື່ອວ່າພຣະໂລຫິດອັນປະເສີດຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ຫລັງໄຫລທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນໄດ້ຊໍາຣະລ້າງຄວາມຜິດບາບເກົ່າ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະວິນຍານບໍ່ຣິສຸດຊົງນໍາແຕ່ລະວັນໆ. ນີ້ແມ່ນ

ຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນສຕຽນທີ່ເຊື່ອໃນເລື່ອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ທ່ານທັງຫລາຍມີຄວາມເຊື່ອບໍ່ແມ່ນຄວາມ ຮູ້ສຶກຊຶ່ງ.

3. ຊີວິດຕລອດໄປເລີ່ມວັນນີ້: (1 ໂຢຮັນ 5:11-13)

ຫລາຍເທື່ອເຮົາມັກຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ເມື່ອເຮົາຫລັບຕາລາໂລກນີ້ໄປເຮົາກໍຈະມີຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ ໃນພ້າສວັນກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຕ່ໂຢຮັນຍາກບອກທ່ານວ່າຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດນັ້ນແມ່ນເລີ່ມ ແຕ່ວັນທີ່ທ່ານເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າພຸ້ນ “ຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ ເຮົາຂຽນມາເຖິງເຈົ້າທັງຫລາຍທີ່ເຊື່ອໃນ ພຣະນາມພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າມີຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ”(ຂໍ 13). ຫາກເຮົາສຶກສາຄຳເວົ້າຂອງໂຢຮັນເຮົາຈະເຫັນວ່າ;

1. ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ (ພຣະເຢຊູຄຣິດ) ມີຊີວິດຕລອດໄປເປັນນິດ.
2. ຊີວິດຕລອດໄປເປັນນິດນີ້ແມ່ນເລີ່ມແຕ່ມີເຮົາເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.
3. ຊີວິດຕລອດໄປເປັນນິດບໍ່ແມ່ນທີ່ແຜ່ນດິນ ໂລກນີ້ ແຕ່ແມ່ນໂລກໜ້າ.

ເຫດຜົນທີ່ໂຢຮັນຂຽນບອກຜູ້ທີ່ເຊື່ອນັ້ນກໍເພາະວ່າບໍ່ຢາກໃຫ້ຜູ້ໃດຕົກເຮັ່ງເສັຍຫາຍຫລົງໄປພັງພວກຜູ້ ປະກາດປອມ ຫລືພວກຄຣູສອນປອມ ທີ່ເຂົາເອົາຄຳສອນແນວອື່ນມາສອນໃຫ້ປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລົງຜິດ. ທ່ານຄວນແນ່ໃຈວ່າຫາກທ່ານເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວທ່ານ ຈະບໍ່ເສັ່ງ ຊີວິດນິຮັນເດັດຂາດ ດັ່ງນັ້ນຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫລອກລວງທ່ານໃຫ້ຫລົງເລີງ.

“ນີ້ແຫລະ, ເປັນພຍານຫລັກຖານນັ້ນ ຄືວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດປະທານຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດໃຫ້ເຮົາ ທັງຫລາຍ ແລະ ຊີວິດນີ້ມີຢູ່ໃນພຣະບຸດຂອງພຣະອົງຜູ້ທີ່ມີພຣະບຸດກໍມີຊີວິດ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍບໍ່ມີຊີວິດ” (ຂໍ 11-12). ແປວ່າຫລັກຖານພຍານໃນເລື່ອງຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດນັ້ນ ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີພຣະ ບຸດກໍມີຊີວິດ, ຄຳວ່າມີແປວ່າເຊື່ອໄວ້ວາງໃຈ, ມີພຣະອົງເປັນຜູ້ນຳແຫ່ງຊີວິດແລະຈິດວິນຍານ ຫາກທ່ານ ເຮັດດັ່ງນີ້ທ່ານກໍມີຫລັກຖານພຽງພໍແລ້ວ.

4. ຊີວິດຂຶ້ນກັບຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ: (1 ໂຢຮັນ 5:14-21)

“ຄືຖ້າພວກເຮົາທູນຂໍສິ່ງໃດທີ່ເປັນຕາມພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍຊົງໂຜດພັງພວກເຮົາ” (ຂໍ 14) ການທູນຂໍທີ່ໂຢຮັນກ່າວມີຄວາມສຳຄັນຢູ່ສອງປະການຄື; 1. ທູນຂໍຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະອົງ 2. ພຣະອົງ ຊົງໂຜດພັງ ແປວ່າຕອບຄຳທູນຂໍນັ້ນ “ແລະຖ້າເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງໂຜດພັງແລ້ວ ເມື່ອພວກເຮົາ ທູນຂໍສິ່ງໃດ ພວກເຮົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າພວກເຮົາໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຂໍຈາກພຣະອົງນັ້ນ”(ຂໍ 15). ນີ້ເປັນຄວາມແນ່ ໃຈຂອງພວກເຮົາຄືວ່າ 1. ເຮົາໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ 2. ເຮົາຮູ້ຈັກວ່າຄວນທູນຂໍອັນໃດຈຶ່ງ ເປັນຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ດັ່ງນັ້ນຕໍ່ໄປນີ້ເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄຳຕອບໃນສິ່ງທີ່ເຮົາທູນຂໍເພາະເຮົາຮູ້ຈັກ ການຂໍ. ມີຄົນບໍ່ເຊື່ອທ້າທາຍຜູ້ເຊື່ອວ່າ ເຈົ້າເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ເປັນຫຍັງຄືທຸກກ່ອນຂ້ອຍແທ້? ລາງເທື່ອພຣະ ເຈົ້າໂຜດປະທານໃຫ້ທ່ານທຸກອາດເປັນເພາະການທົດລອງເບິ່ງຄວາມເຊື່ອ ວ່າເຊື່ອພຣະອົງແລ້ວຍັງທຸກຢູ່ນັ້ນ ທ່ານຍັງຈະເຊື່ອພຣະອົງ ຢູ່ບໍ່ ຫາກຍັງເຊື່ອຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານນັ້ນກໍແມ່ນຄວາມເຊື່ອອັນແທ້ຈິງ.

ໂຢຮັນໄດ້ສອນເພີ່ມເຮືອງຄວາມຜິດບາບສອງຢ່າງ ຄືບາບທີ່ນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍແລະບາບທີ່ບໍ່ນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍ ແຕ່ຢ່າງໃດກໍດີໂຢຮັນຍັງບອກອີກວ່າບາບທຸກຢ່າງເປັນບາບ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີຄໍາຖາມຕາມມາວ່າ ບາບແນວໃດນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍ ແລະບາບແນວໃດບໍ່ນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍ? ຄໍາຕອບຂອງໂຢຮັນຕອບວ່າ “ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວວ່າຄົນທີ່ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຮັດໃຫ້ບາບຕາມເຄີຍ ແຕ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງບັງເກີດແຕ່ພຣະເຈົ້າ ກໍຊົງຮັກສາຄົນນັ້ນແລະມານຮ້າຍບໍ່ຈັບຕ້ອງຄົນນັ້ນ” (ຂໍ້ 18). ເມື່ອເຮົາຟັງຄໍາຕອບຂອງໂຢຮັນແລ້ວ ແທນທີ່ເຮົາຈະຖາມວ່າ ບາບແນວໃດນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍ ແລະບາບແນວໃດບໍ່ນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍ ເຮົາຄວນຈະຖາມວ່າເຮົາໄດ້ບັງເກີດມາຈາກພຣະເຈົ້າແທ້ບໍ່? ເພາະໂຢຮັນບອກວ່າ “ຄົນທີ່ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຮັດໃຫ້ບາບຕາມເຄີຍ”. ຢ່າງໃດກໍດີເພື່ອເຮົາຈະບໍ່ຫລົງໄປເຮັດບາບໂຢຮັນເຕືອນອີກວ່າ “ຈົ່ງລະວັງຮັກສາຕົນຈາກບັນດາ ພຣະທຽມ” (ຂໍ້ 21ຂ).

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານເຄີຍເຫັນຜູ້ໃດທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ຂະນະຕໍ່ມານຮ້າຍມາແລ້ວ.
2. ໃນເວລາໃດເປັນເວລາທີ່ທ່ານມອບຄວາມເຊື່ອໄວ້ໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ?
3. ໃນຂະນະທີ່ທ່ານອ້ອນວອນທ່ານມັກອ້ອນວອນອັນໃດແດ່?
4. ເຮັດແນວໃດທ່ານຈຶ່ງເຊື່ອວ່າທ່ານມີຊີວິດນິຮັນດອນມາແຕ່ວັນຮັບເຊື່ອພຸ້ນ?
5. ຫາກມີຄົນຖາມວ່າທ່ານມີອັນໃດເປັນຫລັກຄຳປະກັນວ່າທ່ານມີຊີວິດນິຮັນ ທ່ານຈະຕອບແນວໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ເຮັດງານທີ່ມອບໝາຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	2 ໂຢຮັນ 1-2, 7-11; 3 ໂຢຮັນ 1-11
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	2 ໂຢຮັນ ແລະ 3 ໂຢຮັນ
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດຢ່າງສລາດແລະບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ.
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານມີວິທີແບ່ງປັນຢ່າງສລາດແລະບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວແລ້ວບໍ່?
ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອເພີ່ມວິທີການແບ່ງປັນຢ່າງສລາດແລະບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ.

ຄຳນຳ

ການງານທຸກຢ່າງມີວິທີການຂອງມັນ ດັ່ງນັ້ນທາກເຮົາຈະລົງມືເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງເຮົາຄວນຊອກຫາວິທີເສັ້ນກ່ອນ ເມື່ອຮູ້ວິທີງານນັ້ນກໍຈະງ່າຍຂຶ້ນເຊັ່ນ;

1. ຫາກເຮົາຮັກພຣະເຢຊູເຮົາຈະຮັກໂບດ: (2 ໂຢຮັນ 1-2)

ວິທີຂຽນຈົດໝາຍໃນສັມພຣະຄຳພີເດີມເປັນດັ່ງນີ້ ເນື່ອງຈາກວ່າເພິ່ນບໍ່ມີກະດາດເຈັ້ງເພື່ອຂຽນຂໍ້ຄວາມການບັນທຶກພຣະຄຳພີ ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ແຜ່ນໜັງທີ່ຮ້ອງວ່າ Scroll ເປັນກໍ ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນກໍເປັນເຫດຜົນອັນນຶ່ງທີ່ເພິ່ນລົງຊື່ຜູ້ຂຽນກ່ອນຂຽນຈົດໝາຍ ເພື່ອຜູ້ອ່ານຈະໄດ້ຮູ້ວ່າມາຈາກຜູ້ໃດ. ຫາກເຮົາຈະເວົ້າວ່າເປັນແບບບູຮານກໍວ່າໄດ້ ແຕ່ໃນສັມພຣະຄຳພີຈົດໝາຍທາງການກໍຍັງມີ Letter head ຈາກບໍລິສັດຫລືອົງການໃດອົງການນຶ່ງຢູ່. ຈົດໝາຍສບັບທີ 2 ແລະ 3 ໂຢຮັນໄດ້ຂຽນໃນນາມຄະນະຜູ້ປົກຄອງ. ຄວາມຈິງແລ້ວໂຢຮັນເປັນຜູ້ນຶ່ງໃນຈຳນວນສາວິກ 12 ຄົນ ໂຢຮັນເປັນສາວິກຜູ້ທີ່ມີອາຍຸນ້ອຍກວ່າຜູ້ອື່ນໃນຈຳນວນພວກສາວິກ ແຕ່ມີອາຍຸຍິນຍາວມາຈົນເຖິງສັດຕະວັດທີ 1 ແລະໂຢຮັນຜູ້ນີ້ໄດ້ບັນທຶກພຣະທັມພຣະນິມິດ ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງຂຽນຈົດໝາຍເຖິງຄຣິສຕະຈັກທີ່ເພິ່ນໄດ້ໄປປະກາດໂດຍໃຊ້ນາມວ່າ ເຖົ້າແກ່ໂຢຮັນ.

“ຈາກ ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ເຖົ້າແກ່ ຮຽນ ທ່ານຍິງທີ່ຊົງເລືອກໄວ້ກັບບັນດາລູກຂອງທ່ານ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຮັກເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຈິງ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ດຽວ ແຕ່ຄົນທັງປວງທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງກໍຮັກເຫມືອນກັນ” (ຂໍ້ 1). ໂຢຮັນຮັກພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະດ້ວຍຄວາມຮັກພຣະເຢຊູຄຣິດນີ້ເອງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຮັກໄພ່ພົນ (ໂບດ) ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ເຖິງແມ່ນຕົວເພິ່ນຢູ່ຫ່າງໄກ ແຕ່ຈິດໃຈຂອງເພິ່ນຍັງຢູ່ໃກ້ໄພ່ພົນຂອງພຣະຄຣິດ. ເວລານີ້ໂຢຮັນບໍ່

ສາມາດມາຫາພີ່ນ້ອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ ເພິ່ນຈຶ່ງຂຽນຈົດໝາຍມາຕາງໜ້າເພື່ອຕັກເຕືອນພີ່ນ້ອງໃຫ້ຮັກແພງກັນ ແລະໃຫ້ຮະວັງພວກຫລອກລວງ ຄືພວກທີ່ບໍ່ຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພະຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າລົງມາບັງເກີດບໍ່ໃຫ້ເຊື່ອຟັງພວກນີ້ ໂຢຮັນຍັງບອກອີກວ່າບໍ່ໃຫ້ຕ້ອນຮັບເຂົາ ເພາະການຕ້ອນຮັບເຂົາກໍເປັນຝ່າຍເຂົາແລ້ວ. ການຂຽນຈົດໝາຍຂອງໂຢຮັນຄັ້ງນີ້ແມ່ນເຖິງບັນດາພວກຜູ້ຍິງອາວຸໂສທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ໃຫ້

ເປັນແບບຢ່າງຕໍ່ບັນດາໝູ່ມ້ອຍ. ໂຢຮັນຍັງບອກອີກວ່າບັນດາໝູ່ມ້ອຍເຫຼົ່ານັ້ນໂຢຮັນໄດ້ຮັກພວກເຂົາ ເພາະວ່າເຂົາໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ສອນເຂົາມາ, ໂຢຮັນຍັງບອກອີກວ່າພວກໝູ່ມ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ຍັງເປັນທີ່ຮັກຂອງຄົນຮູ້ຈັກຄວາມຈິງຂອງພຣະຄຣິດອີກ. “ຍ້ອນຄວາມຈິງທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນເຮົາທັງຫຼາຍ ແລະຊຶ່ງຈະດຳລົງຢູ່ກັບພວກເຮົາສືບໄປເປັນນິດ” (ຂໍ້ 2).

2. ຫາກເຮົາຮັກເຮົາກໍປະຕິບັດຕາມຄຳສອນ: (2 ໂຢຮັນ 7-11)

ຫລັງຈາກໂຢຮັນບອກວ່າຮັກຈຶ່ງຂຽນມາຫາແລ້ວໂຢຮັນໄດ້ຕັກເຕືອນວ່າ “ເພາະວ່າມີຜູ້ຫລອກລວງເປັນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ອອກໄປໃນໂລກ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ສະເດັດລົງມາຮັບຊາດເປັນມະນຸດ ຄົນນັ້ນແຫລະ, ເປັນຜູ້ຫລອກລວງແລະເປັນຜູ້ຕໍ່ສູ້ພຣະຄຣິດທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງລະວັງຕົວໃຫ້ດີ ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ເສັຽຜົນປໂຍດໃນການເຮັດຂອງຕົນ ແຕ່ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບບຳເໜັດເຕັມສ່ວນ” (ຂໍ້ 7-8).

ການກະທຳຂອງໂຢຮັນບໍ່ແຕກຕ່າງຫຍັງກັບພໍ່ຂອງເຮົາຄອຍເຕືອນສັ່ງສອນເຮົາດ້ວຍຄວາມຮັກ ແຕ່ວ່າຫລາຍເທື່ອເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນການຕັກເຕືອນຂອງພໍ່ເຮົາທີ່ເຕືອນເຮົາດ້ວຍຄວາມຮັກ ຈົນກວ່າເຮົາຈະເປັນຜູ້ໃຫຍ່ສົມບູນ ຫລືຈົນເຮົາມີລູກຂອງເຮົາເອງ ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິສຕຽນລາງຄົນຈຶ່ງຮັບເອົາຄຳສອນຈາກຄະນະອື່ນໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຈະຕາມມາທີ່ຫລັງ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂຢຮັນຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ຈຶ່ງລະວັງຕົວໃຫ້ດີ ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ເສັຽຜົນປໂຍດໃນການເຮັດຂອງຕົນ ແຕ່ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບບຳເໜັດເຕັມສ່ວນ”.

ເນື່ອງຈາກວ່າໂຢຮັນໃຊ້ເວລາສາມປີຕິດຕາມພຣະເຢຊູໝົດມື້ໝົດຄົນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ໂຢຮັນໄດ້ຍິນ, ໄດ້ຮຽນຮູ້, ແລະເຫັນວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ລົງມາເກີດເປັນມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂຢຮັນຈຶ່ງສາມາດບອກໄດ້ວ່າມີຫລາຍຄົນບໍ່ຍອມຮັບວ່າພຣະອົງຊຶ່ງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນພວກຕໍ່ສູ້ພຣະອົງ. ມີຫລາຍຄົນມີຄຳຖາມວ່າ ຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າຄົນນັ້ນເປັນພວກຕໍ່ສູ້ພຣະຄຣິດ? ໂຢຮັນບອກງ່າຍໆວ່າ “ຖ້າຜູ້ໃດມາຫາພວກທ່ານແລະບໍ່ນັບຖືພຣະໂອວາດນີ້ມານຳ ຢ່າຮັບຜູ້ນັ້ນໄວ້ໃນເຮືອນ ແລະຢ່າສະແດງຄວາມຄຳນັບຕໍ່ຜູ້ນັ້ນ” (ຂໍ້ 10). ແຕ່ຍັງມີຄົນຖາມອີກວ່າ ເຮັດແນວໃດເຮົາຈຶ່ງຈະຮູ້ວ່າຜູ້ນັ້ນບໍ່ຖືໂອວາດ? ຄຳຕອບ “ຜູ້ໃດລ່ວງເກີນແລະບໍ່ດຳລົງຢູ່ໃນພຣະໂອວາດຂອງພຣະຄຣິດຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ ຜູ້ໃດດຳລົງຢູ່ໃນພຣະໂອວາດນີ້ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ທັງມີພຣະບິດາແລະມີພຣະບຸດ” (ຂໍ້ 9). ແປວ່າໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ດຳເນີນຊີວິດຕາມຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນຜູ້ບໍ່ຢູ່ໃນໂອວາດ ເມື່ອບໍ່ຢູ່ໃນໂອວາດຜູ້ນັ້ນກໍກາຍເປັນຄົນຕໍ່ສູ້ ພວກນີ້ແຫລະທີ່ໂຢຮັນບອກວ່າ “ຢ່າສະແດງຄວາມຄຳນັບຕໍ່ຜູ້ນັ້ນ” ເພາະການຄຳນັບຮັບຕ້ອນນັ້ນໂຢຮັນບອກວ່າ

“ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ສະແດງຄວາມຄຳນັບຕໍ່ເຂົາ ກໍເຂົ້າສ່ວນໃນການຊົ່ວຂອງເຂົາ” (ຂໍ້ 11).

3. ຖ້າຮັກຈະລົງທຶນໃນຄຣິສຕະຈັກພຣະອົງ: (3 ໂຢຮັນ 1-11)

ໂຢຮັນຜູ້ເປັນສາວິກໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍໂດຍລິດຖານະວ່າ ທ່ານເປັນເຖົ້າແກ່ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າມ້ອຍໄປກວ່າສາວິກ, ໂຢຮັນໄດ້ຂຽນເຖິງເຖົ້າແກ່ຄາໂຢເຊິ່ງບໍ່ຄ່ອຍແຂງແຮງທາງດ້ານຮ່າງກາຍແຕ່ຄວາມເຊື່ອແລະຈິດວິນຍານຂອງເພິ່ນເຂັ້ມແຂງຫລາຍ. ໂຢຮັນໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍສັບທິສາມນີ້ເຖິງທ່ານຄາໂຢເພື່ອສະແດງເຖິງ

ຄວາມຮັກແລະຫວ່າງໃຍໃນສຸຂພາບຂອງຄາໂຢແລະຄຣິສຕະຈັກທີ່ເພີ່ມຮັບໃຊ້ຢູ່. “ຈາກຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ເຖົ້າແກ່ ຮຽນທ່ານ ຄາໂຢທີ່ຮັກ ຜູ້ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຮັກເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຈິງທ່ານທີ່ຮັກເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ ທ່ານຈະເຣີນດີຂຶ້ນໃນທຸກສິ່ງ ແລະມີສຸຂພາບແຂງແຮງເຫມືອນຢ່າງຈິດວິນຍານຂອງທ່ານຈະເຣີນດີຢູ່ນັ້ນ” (ຂໍ້ 1-2). ທ່ານຄາໂຢໄດ້ຮັບຕ້ອນໂຢຮັນໄວ້ໃນເຮືອນຂອງເພີ່ນໃນຂະນະທີ່ໂຢຮັນລົງມາປະກາດແຖວນັ້ນ, ໂຢຮັນແລະຄາໂຢໄດ້ຮັກແພງກັນໃນຖານະຂ້າໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນ ການໃກ້ຊິດກັນນີ້ເອງເຮັດໃຫ້ ໂຢຮັນເປັນຫວ່າງນໍາສຸຂພາບຂອງຄາໂຢ. ໂຢຮັນປາຖນາໃຫ້ສຸຂພາບຂອງຄາໂຢເປັນຄືຈິດວິນຍານເພີ່ນ “ຂ້າ ພະເຈົ້າອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ທ່ານຈະເຣີນດີຂຶ້ນໃນທຸກສິ່ງ ແລະມີສຸຂພາບແຂງແຮງເຫມືອນຢ່າງຈິດວິນຍານຂອງ ທ່ານ” (ຂໍ້ 2).

ມີພວກຜູ້ປະກາດລາງຄົນໄດ້ມາພັກເຊົາເຮືອນຂອງຄາໂຢ ໄປບອກເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອຂອງຄາໂຢໃຫ້ໂຢຮັນ ຟັງວ່າ ຄາໂຢໄດ້ນໍາພື້ນືອງຫລາຍຄົນປະຕິບັດຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແລະຍັງເປັນແບບ ຢ່າງອັນດີງາມໃຫ້ພວກໝູ່ມນ້ອຍອີກ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໂຢຮັນຈຶ່ງຂຽນມາວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຍິນດີຫລາຍ ເມື່ອພວກພື້ນືອງລາງຄົນໄດ້ມາ ແລະເປັນພຍານເຖິງຄວາມສັດຈິງຂອງທ່ານ ເຫມືອນຢ່າງທ່ານໄດ້ປະຕິບັດ ຕາມ ຄວາມສັດຈິງນັ້ນ ບໍ່ມີອັນໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຍິນດີຫລາຍກວ່ານີ້ ຄືທີ່ໄດ້ຍິນວ່າລູກທັງຫລາຍຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າປະຕິບັດຕາມຄວາມສັດຈິງ (ຂໍ້ 3-4). ໂຢຮັນໃຊ້ຄໍາວ່າລູກນ້ອຍກໍເພາະວ່າເພີ່ນຮັກຄຣິສຕຽນທີ່ ບັງເກີດໃໝ່ຄືຮັກລູກນ້ອຍຂອງເພີ່ນທຸກຄົນ.

ໂຢຮັນໄດ້ກ່າວຄໍາຍ້ອງຍໍໃນການເສັງສລະລົງທຶນຂອງຄາໂຢໃນວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືເພີ່ນລົງທຶນຮັບ ແຂກຄົນມາພັກເຊົາເຮືອນຂອງເພີ່ນ ສາສນາຈານມີຄໍາເຫັນວ່າຜູ້ທີ່ໄປເລົ່າຂ່າວໃຫ້ໂຢຮັນຟັງຄົງໄດ້ມາພັກ ເຊົາທີ່ບ້ານຂອງຄາໂຢຈຶ່ງເຫັນຄວາມເຊື່ອແລະການເສັຍສລະຂອງເພີ່ນ ໂຢຮັນຍ້ອງຍໍວ່າ “ທ່ານທີ່ຮັກເອີຍ ເມື່ອທ່ານສລະເທື່ອແຮງໃຫ້ພວກພື້ນືອງ ເປັນຕົ້ນວ່າໃຫ້ແກ່ແຂກທີ່ມາເຮືອນ ກໍເປັນທີ່ສະແດງເຖິງຄວາມຈິ່ງ ຮັກພັກດີຂອງທ່ານ ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ເປັນພຍານຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກໃນເຮືອງຄວາມຮັກຂອງທ່ານ ຖ້າທ່ານຈະ ຊ່ອຍສິ່ງເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ສົມກັບການປະຕິບັດພຣະເຈົ້າ ທ່ານກໍເຮັດດີເພາະເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ອອກໄປເພາະ

ເຫັນແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງໃດຈາກຄົນນອກສັນນັ້ນ ຝ່າຍເຮົາທັງຫລາຍຈໍາເປັນຕ້ອງ ສນັບສນູນອຸ່ມຊູຄົນຢ່າງນັ້ນ ເພື່ອພວກເຮົາຈະກາຍເປັນຜູ້ຮ່ວມງານກັນໃນຄວາມຈິງ” (ຂໍ້ 5-8).

ມີຊາຍຄົນນຶ່ງຊື່ດີໂອເທເຟເປັນສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ທ່ານຄາໂຢຮັບໃຊ້ຢູ່ ຊາຍຜູ້ນີ້ມີອິດທິພົນໃນຄຣິສ ຕະຈັກຫລັງນີ້ລາວໄດ້ຕັ້ງຕົວເອງເປັນໃຫຍ່ໃຊ້ອໍານາດໃນຄຣິສຕະຈັກຖືວ່າຕົນເອງເປັນຄົນສໍາຄັນ ລາວບໍ່ ຍອມຮັບໂຢຮັນ “ດີໂອເທເຟ ຜູ້ມັກຕັ້ງຕົວເປັນໃຫຍ່ເໜືອຫມູ່ ກໍບໍ່ຍອມຮັບເຮົາສັນນັ້ນ ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າມາຂ້າ ພະເຈົ້າຈະເຜີຍການທີ່ເຂົາເຮັດ ຄືທີ່ເຂົາໄດ້ກ່າວໃສ່ຮ້າຍຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມບໍ່ມີແກ່ນສານ ແລະເທົ່ານັ້ນ ຍັງບໍ່ສົມໃຈ ຊ້າບໍ່ຫນໍາເຂົາຍັງປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບຕ້ອນພື້ນືອງເຫລົ່ານັ້ນ ແລ້ວຍັງກົດກັນຄົນທັງຫລາຍທີ່ ຢາກຮັບຕ້ອນເຂົາ ກັບທັງຕັດເຂົາອອກເສັງຈາກ” (ຂໍ້ 9-10). ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ບອກວ່າດີໂອເທເຟໃສ່ຮ້າຍເພີ່ນ ແນວໃດ ແຕ່ໄດ້ບອກວ່າພວກທີ່ຕ້ອນຮັບໂຢຮັນແລະພວກທີ່ຕ້ອນຮັບພວກຜູ້ປະກາດໃນກຸ່ມຂອງໂຢຮັນພວກ

ນີ້ໄດ້ຖືກໂອເທເຟຕັດລາຍຊື່ອອກຈາກການເປັນສະມາຊິກຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ເຮົາບໍ່ຮູ້ເລື່ອງຂອງໂອເທເຟດີ ແຕ່ເຮົາຮູ້ວ່າໂຢຮັນເປັນນຶ່ງໃນຈຳນວນພວກສາວິກ 12 ຄົນຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນສາວິກແທ້ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂຢຮັນ ຈຶ່ງສອນວ່າ“ຖ້າຜູ້ໃດມາຫາພວກທ່ານແລະບໍ່ນັບຖືພຣະໂອວາດນີ້ມານໍາ ຢ່າຮັບຜູ້ນັ້ນໄວ້ໃນເຮືອນ ແລະຢ່າ ສະແດງຄວາມຄໍານັບຕໍ່ຜູ້ນັ້ນ” (2 ໂຢຮັນ 10). ຢ່າງໃດກໍດີຄົນຄືທ່ານໂອເທເຟຍັງມີຢູ່ຈົນເທົ່າທຸກວັນນີ້. ດັ່ງ ນັ້ນໂຢຮັນຈຶ່ງເຕືອນວ່າຢ່າເອົາແບບຢ່າງນີ້ມາໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ “ທ່ານທີ່ຮັກເອີຍ ຢ່າເອົາການ ຊົ່ວຮ້າຍເປັນແບບຢ່າງ ແຕ່ຈຶ່ງເອົາການດີງາມ ຜູ້ທີ່ເຮັດການດີ ກໍເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ເຮັດການຊົ່ວກໍບໍ່ໄດ້ ເຫັນພຣະເຈົ້າ (ຂໍ້ 11).

ຄໍາຖາມ

1. ທ່ານຮັກຫຍັງຫລາຍທີ່ສຸດໃນໂບດຂອງທ່ານ?
2. ໂບດຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງທ່ານແລະຄອບຄົວປ່ຽນແປງແນວໃດ?
3. ໂບດຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ໃນທ້ອງຖິ່ນ, ໃນໂລກຮວມທັງການສົ່ງເງິນໄປຊ່ອຍວຽກງານພຣະເຈົ້າ?
4. ທ່ານຈະເພີ່ມການຖວາຍເພື່ອໂບດຈະເພີ່ມການຖວາຍໃຫ້ອົງການແນວໃດ?
5. ທ່ານຈະສ້າງຄວາມປອງດອງສໍາລັບທ່ານເອງແລະຄົນໃນໂບດແນວໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌